

Cổ Cách, Bạch Đốc Của Anh Bị Rơi Rời

Contents

Cổ Cách, Bạch Đốc Của Anh Bị Rơi Rời	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29	42
30. Chương 30	44
31. Chương 31	45
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	51
35. Chương 35	53
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	57
39. Chương 39	59
40. Chương 40	61
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	70
45. Chương 45	72
46. Chương 46	75
47. Chương 47	77

Cố Cách, Bạch Đốc Của Anh Bị Rơi Rồi

Giới thiệu

Editor: choco91 Thể loại: Hiện đại đô thị, tình hữu độc chung, gương vỡ lại lành, trước ngược sau ngọt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-cach-bach-doc-cua-anh-bi-roi-roi>

1. Chương 1

Cố Cách không nghĩ tới có thể nhìn thấy Bạch Đốc ở nơi tường gạch đỏ nát này, chỗ này tuyệt đối không thích hợp để cậu xuất hiện.

Lá cây rụng xuống đậu trên vai Bạch Đốc nhưng cậu vẫn ngẩn người không nhúc nhích, phảng phất như nhìn như vậy đã lâu. Cố Cách xuyên thấu qua ánh mắt cậu như thấy được từng mảng tường trắng bong ra từ chân tường cũ kỹ.

Cậu đương nhiên không nên như vậy, Cố Cách vẫn còn nhớ rõ, trong lĩnh vực của Bạch Đốc cậu chính là thủy chiều đang lên, có thể hô mưa gọi gió, nhưng hắn đã cảm thấy mệt mỗi khi phải gượng ép chính mình nở nụ cười với cậu. Ngày đó ở cùng nhau rõ ràng là lạnh lùng như vậy, cũng chỉ có mình hắn đa tình.

Ở bên hắn vài năm như vậy, quả thật là đã làm khó cho cậu.

Cố Cách không để ý, thản nhiên thoáng nhìn, cũng lười thay đổi biểu cảm. Con đường nhỏ hẹp, Cố Cách thấy người kia không có ý nhường đường liền bước qua sát vai cậu.

Con chó lớn lông vàng trong góc nhìn thấy Cố Cách, do dự nửa tiếng, bắt gặp đối phương quay đầu liền thè chiếc lưỡi hồng hồng tỏ ra vui mừng vội chạy đến nhào lên người Cố Cách.

Bạch Đốc nâng lên tay phải cứng ngắc, có chút vô lực muốn giữ người kia lại. Bạch Đốc chưa từng thấy Cố Cách như vậy, cậu còn tưởng rằng mình đã nhận lầm con người lạnh lùng kia.

Cậu biết Cố Cách sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình, cậu vẫn luôn biết điều đó. Cho nên khi nhìn thấy người kia, cậu không biết phải làm sao để đối mặt với hắn. Trái tim giống như bị hung hăng bóp nghẹt, rồi lại bị nhồi đầy một thứ cảm xúc không tên, vừa ấm áp vừa đau đớn, tựa như chết đi sống lại vậy.

Cố Cách vẫn giữ nguyên biểu cảm bình tĩnh lạnh nhạt, giống như trời có súp xuống trước mặt cũng không phải chuyện đáng để hắn nâng mí mắt. Bạch Đốc may mắn đã nhìn qua hết các biểu tình của hắn, bất luận là vui, buồn hay tức giận đều giống một bức họa.

Nhưng hôm nay, hắn đối với cậu lạnh lùng như người qua đường, mà cậu giống như cũng không thể đi vào trong lòng hắn một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Đốc đau đớn đến ngón tay không chịu được cũng cuộn lại.

Con chó lớn vẫn quấn lấy Cố Cách không rời, cái đuôi xinh đẹp giống như một chiếc quạt vàng phe phẩy. Bạch Đốc chậm rãi đi qua, mấp máy môi mãi mới có thể nói ra một câu.

“Bảo Bảo rất nhớ anh.”

“Ừ.” Cố Cách không lạnh không nóng đáp lời, “Tôi cũng rất nhớ nó.”

Bạch Đốc nhìn một bên sườn mặt Cố Cách, khó chịu không nói nên lời, cậu rất nhớ người kia, rất muốn được nghe thanh âm của người kia, lại sợ bỏ lỡ cơ hội.

Con chó rướn chân trước đặt lên đầu gối Cố Cách, liếm liếm mặt hắn, lắc lắc mông không ngừng chui vào lòng hắn. Đã trấn an nó một lúc mà nó vẫn không chịu yên, Cố Cách nhìn đồng hồ, có chút bất đắc dĩ.

Cố Cách ngẩng đầu, vươn tay ra hiệu với với người đàn ông vẫn không nhúc nhích bên cạnh.

Trong nháy mắt toàn bộ thần kinh của Bạch Đốc đều căng thẳng, cậu máy móc đưa tay ra muốn đỡ người kia đứng dậy.

“Đưa vòng cổ của Bảo Bảo cho tôi.”

“... Ah”, Bạch Đốc thu tay lại, xấu hổ cọ ổng quần, vành tai cùng đôi mắt đều đỏ lên.

Cố Cách đeo vòng cổ cho Bảo Bảo, dùng lực xoa xoa đầu nó vài cái mới đưa dây buộc cho Bạch Đốc. Hắn cũng không để ý áo sơ mi nhăn nhúm, liền xoay người bước đi.

Bạch Đốc muốn mở miệng lại phát hiện không có lý do gì để giữ hắn lại. Cậu bị Bảo Bảo lôi kéo một đoạn đường, Cố Cách cũng không quay đầu lại.

Cuối cùng Bạch Đốc đành phải đứng lại, vẻ mặt cô đơn khổ sở.

“Không cần vội...” Thanh âm Bạch Đốc có chút kìm nén, cậu nhẹ nhàng đứng đưa dây buộc trong tay, “Tao sẽ giúp mày mang anh ấy trở về.”

2. Chương 2

Cố Cách muốn tự đàn cho mình một bản nhạc, nhưng vừa gõ xuống vài nốt rồi rạc hắn liền buông tay.

Trong lòng có chút loạn.

Hắn không phủ nhận vị trí của Bạch Đốc trong lòng mình nhưng điều đó không có nghĩa là hắn phải cùng người kia một chỗ. Cố Cách không có nhiều dự vọng, cũng có rất ít chuyện đáng để hắn quan tâm tới.

Bạch Đốc là khao khát lớn nhất của hắn nhưng đến cuối cùng hy vọng lại bị dập tắt.

Cố Cách không có cách nào chịu được việc bị Bạch Đốc vũ nhục, không có cách nào chấp nhận người kia xúc phạm tình cảm của hắn. Cố Cách đã nghĩ mọi thứ đổ vỡ đều có thể hàn gắn lại, hắn cũng không ngại dùng thời gian còn lại của mình để lấp đầy khoảng cách, chỉ cần Bạch Đốc vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Nhưng nếu bọn họ vốn không phải một thể, thì không cần gắng sức hàn gắn nữa, đổ vỡ là điều tất yếu. Sớm muộn gì cũng sẽ tách ra, đến lúc đó sẽ càng thêm đau khổ.

Sau khi Bạch Đốc đóng sầm cửa rời đi, Cố Cách ngồi đợi từ khi trời tối đến tận hừng đông, suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng vẫn là quyết định rời đi.

Cố Cách lặng lẽ, cho nên khi Bạch Đốc trở về, đứng ngoài cửa thấp thỏm bất an, do dự không vào, cậu không biết trong phòng đã thiếu đi hơi thở của một người.

Bạch Đốc ban đầu rất tức giận, tuy rằng giữa hai người đã phát sinh vô số lần to tiếng như vậy nhưng chẳng phải lần nào cũng là cậu làm lạnh trước sao, Bão Bão cũng là cậu mặt dày bắt về từ chỗ bạn bè để hấn không tức giận, thậm chí chính cậu vốn không thích chó.

Lần này thì không như vậy.

Hắn muốn đi, sau này có quay về cầu xin cậu cũng không cần hắn nữa.

Nhưng mà người sai là cậu, vì vậy chỉ cần hắn trở về, cậu sẽ miễn cưỡng không so đo với hắn. Sẽ cho hắn ngủ trong bồn tắm!

Bạch Đốc đợi ba tháng, từ lúc cố ý ở lại công ty không về nhà, đến khi không muốn rời đi nơi từng có Cố Cách dù chỉ nửa bước nửa phút. Cậu dần dần thật sự hoảng. Cậu bắt đầu cả đêm không ngủ ngon, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên bật dậy chạy đi mở cửa, vì nghĩ rằng nghe được tiếng Cố Cách tra chìa khóa vào ổ.

Cậu hiểu ra rằng chính mình đã chạm đến điểm mấu chốt của Cố Cách, người kia thật sự không cần cậu nữa rồi.

Cậu bắt đầu điên cuồng đi tìm hắn, một lần lại một lần bấm dây số quen thuộc, ngày nào cũng gọi cho hắn. Thậm chí vận dụng các loại quan hệ mong tìm được một chút manh mối của hắn, tìm đến tất cả những nơi có khả năng người kia sẽ xuất hiện.

Nhưng điện thoại không gọi được, cũng không có ai nhìn thấy người mà cậu đang tìm kiếm. Cố Cách rời đi, khí tức của hắn trong nhà cũng dần dần biến mất.

Ngày qua ngày đều là thất vọng.

Cố Cách đi rất dứt khoát, giống như bốc hơi vậy.

Cho nên tâm niệm thứ hai của Cố Cách chính là không muốn có bất cứ liên quan gì đến Bạch Đốc nữa.

Đối với Bạch Đốc, hắn không có bất mãn cũng không hận cậu. Hắn chỉ là không muốn tiếp tục cùng người kia nữa, vậy nên liền dứt khoát một lần. Cố Cách trời sinh tính tình lãnh đạm, hắn đã dành tất cả ôn nhu cho một người, hiện tại thu hồi, cũng thu hồi sạch sẽ lưu loát.

Trái tim có khi còn không theo kịp hành động, nhưng Cố Cách không ngại, hắn cảm thấy đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Trở về thành phố này cũng không phải ý muốn của hắn, là có người nhờ vả hắn, xem như trả nợ ân tình cho người kia đi.

Huống hồ đã gần ba năm trôi qua, hắn cảm thấy trốn tránh nhau cũng đủ rồi.

Địa chỉ cũ ở ngoại ô là nơi hắn thường đến.

Khi đó Bạch Đốc công việc bề bộn, một thân tây trang caravat cẩn thận tỉ mỉ đúng là không hợp với nơi này. Có một lần hắn yêu cầu Bạch Đốc cùng đến nhưng người kia từ chối, sau đó hắn cũng không bao giờ nhắc lại nữa.

Thành phố này không lớn, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ gặp lại nhau.

Chỉ là không nghĩ tới sẽ ở chỗ này.

...

Cố Cách vô thức ấn xuống vài phím đàn, không rõ trong lòng là cảm giác gì.

3. Chương 3

Khi chuông cửa vang lên, Cố Cách vẫn còn mơ màng buồn ngủ, trên trán hằn lên vài vết hồng hồng của phím đàn.

Mũi Bạch Đốc bị lạnh đỏ ửng lên, không biết cậu đã đứng ngoài đó bao lâu trong tiết trời buổi sáng sớm đầu xuân thế này.

Cậu hiển nhiên không đoán được người ra mở cửa sẽ là bộ dáng này, nên trong lòng vốn đã khấn trương, lời nói ra càng thêm lắp bắp khó khăn: “Cố, Cố... Bữa sáng em làm hơi nhiều... nhiều... nên mang đến cho anh...”

Cố Cách đưa tay che đi mấy dấu đỏ trên trán. Đầu óc còn chưa tỉnh ngủ hẳn nhiên không hiểu người kia vừa nói gì. Hắn chăm chú nhìn người trước mặt hồi lâu mới nhận ra cậu dường như đang rất trông chờ câu trả lời của hắn.

Bạch Đốc đang do dự không biết có nên nói ra mấy lý do cậu đã chuẩn bị từ trước để giải thích cho sự xuất hiện của mình ở đây, vào lúc này, thì Cố Cách đã đóng cửa lại.

Bạch Đốc vừa mở miệng còn chưa kịp nói gì, ở bên ngoài hô phong hoán vũ là thế mà bây giờ chỉ có thể túi thân dùng chân nhẹ nhàng cọt cọt khung cửa, lại bấm chuông lần nữa.

Lần này phải thật lâu sau cửa mới mở ra.

Cố Cách tựa vào khung cửa, miễn cưỡng nói với cậu không cần, khuôn mặt cũng lạnh lùng thờ ơ.

Bạch Đốc đau đớn đến ngón út cũng run lên, lại gượng ép nở nụ cười “Em cũng không biết anh thích ăn món gì, anh có thể nói cho em biết, lần sau em sẽ mang đến cho anh.”

Cố Cách nhìn vẻ mặt của cậu, trong lòng có chút phiền muộn, bất giác nhăn mày lại. Bạch Đốc cũng không cười được nữa.

Cuối cùng Cố Cách vẫn để cậu vào nhà. Không phải vì hắn mềm lòng, chỉ là hắn cảm thấy bỏ mặc người ta ở ngoài cửa quá khó coi, giống như cố ý biểu hiện cho ai xem vậy.

Đồ đạc trong phòng Cố Cách rất ít, có một cây đàn dương cầm, xung quanh phủ kín giấy trắng, trong góc tường còn dựng một chiếc guitar.

Bạch Đốc cầm lên một tờ giấy, mặt trên ghi lại một ít lời nhạc vụn vặt. Vừa định cầm lên một tờ khác thì bị thanh âm người kia làm cho giật mình, “Đừng làm rối loạn trình tự.” Bạch Đốc luống cuống chân tay đem những thứ kia để về chỗ cũ. Trộm liếc nhìn vẻ mặt hắn, Bạch Đốc do dự hỏi: “Anh biết sáng tác sao?”

“Ừ.” Cố Cách đặt bình nước nóng lên bàn trà, lấy ra một cái chén sạch sẽ rồi rót nước vào, thản nhiên trả lời.

“Trước kia chưa từng nghe anh nói qua. Em còn tưởng rằng...”

Cố Cách cố ý đặt mạnh cái chén lên bàn làm phát ra tiếng vang nhỏ. Trái tim Bạch Đốc vô thức run lên, lập tức ngậm miệng lại.

Cậu mơ hồ nhớ đến, có một lần Cố Cách rất cao hứng, trên mặt lộ rõ nét vui mừng, hắn cầm guitar nói muốn đàn cho cậu nghe một bản nhạc.

Chính mình lúc ấy đáp lại hắn như thế nào?

“Mấy thứ nhặt nhèo này lấy ra làm gì?” Cậu đem tất cả khó chịu trong công ty đổ lên đầu Cố Cách.

Sau này cậu mới biết được, ngày đó là sinh nhật Cố Cách. Mà Cố Cách cũng không bao giờ nhắc lại chuyện này, nếu không phải hắn rời đi để cho mình có quá nhiều thời gian nhớ lại chuyện cũ thì sợ rằng cũng đã quên rồi.

Cây đàn guitar kia cũng chưa từng nhìn thấy lại.

Bạch Đốc nghĩ, hiện tại cậu nguyện ý đem hết tất cả những gì mình có chỉ để đổi lấy một lần nữa Cố Cách vì cậu mà làm ra một bát ngờ như thế. Bạch Đốc khịt khịt mũi, nhưng mà Cố Cách bây giờ lại không cần bất cứ thứ gì của cậu.

Bạch Đốc lẳng lặng đứng ở đó nhất thời không biết nên nói gì, cậu không biết không khí lúc này có thích hợp để giải thích hay không. Là cậu thiếu hần quá nhiều, cũng không biết nên nói từ đâu.

“Cậu không đi làm sao?”

Bạch Đốc rất muốn nói em là sếp, muốn đi thì đi, không đi thì không đi. Nhưng mà Cố Cách cũng hiểu rõ điều đó nên cậu cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Em đi đây, anh nhớ ăn bữa sáng.” Đi tới cửa thì quay đầu lại: “Lần sau em sẽ mang Bao Bao đến thăm anh.” Thừa lúc Cố Cách còn chưa kịp nói lời từ chối, Bạch Đốc vội vàng đóng cửa lại.

Cố Cách ngồi ngẩn người một lúc lâu mới cảm thấy đói bụng. Hắn nhìn thoáng qua đồ ăn bên trong hộp giữ nhiệt vẫn còn tỏa ra hơi nóng, không biết suy nghĩ điều gì liền đưa mắt nhìn ra cảnh cây đang đâm chồi non ngoài cửa sổ.

4. Chương 4

Sau lần đó, mỗi ngày Bạch Đốc đều đến, có đôi khi còn mang theo Bao Bao. Cố Cách cố ý thuê phòng ở ngoại ô, cách xa nơi ở của Bạch Đốc. Lái xe đến đây, nếu không kẹt xe cũng mất đến bốn mươi phút.

Bạch Đốc đến một hai lần đã đem đồ ăn nhồi đầy tủ lạnh trong nhà Cố Cách.

Cố Cách rất ít khi xuống bếp nhưng Bạch Đốc lại rất quen thuộc với việc này, dầu muối tương dấm đều là một tay cậu mua về. Bạch Đốc trước kia không thích nấu nướng, hai người bọn họ bình thường cũng không hay ăn ở nhà. Một người ăn ở công ty hoặc là ra ngoài xã giao trên bàn rượu, một người ở nhà gọi đồ ăn bên ngoài hoặc là cũng chỉ nấu duy nhất một bát mì.

Nhưng hiện tại, nấu cơm, đưa cơm cho Cố Cách chính là lý do tốt nhất Bạch Đốc có thể nghĩ đến để gặp được người kia.

Cậu luyện tiếu buông tay, chỉ cần Cố Cách đồng ý, cậu vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy.

Cố Cách mở cửa cho Bạch Đốc rồi lại quay về giường ngủ. Mấy ngày nay hắn bận rộn nhiều việc, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Chờ thêm mấy ngày nữa có người đến bàn bạc, hắn sẽ không cần phải đi sớm về muộn như thế này nữa.

Bạch Đốc bung đồ ăn đặt lên bàn, vẫn chưa thấy Cố Cách rời giường. Cậu còn chưa từng vào phòng Cố Cách.

Cậu gõ cửa vài cái, rất nhẹ, không giống như muốn đánh thức người trong phòng. Bạch Đốc do dự một chút, vẫn là nhẹ nhàng mở cửa ra.

Phòng Cố Cách đơn giản sạch sẽ, trên tủ đầu giường đặt một cốc nước, không có bất cứ đồ trang trí gì. Vali của hắn nửa mở đặt bên cạnh cửa sổ, hành lý trong vali được sắp ngay ngắn gọn gàng, cũng không có lấy ra, giống như lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng rời đi.

Cố Cách ngủ rất say. So với ngày trước, tóc hắn dài ra rất nhiều, lộn xộn dán trên trán.

Bạch Đốc muốn giúp hắn gạt ra nhưng lại sợ đánh thức hắn.

Trước kia mỗi ngày tỉnh lại đều có thể nhìn thấy hắn nằm bên cạnh, có đánh thức hắn cũng không làm hắn khó chịu.

Lúc đó vì sao lại không hôn hắn?

Bạch Đốc có thể tưởng tượng ra biểu cảm của hắn sau khi bị mình đánh thức. Sẽ ôn nhu nhìn cậu, sẽ lung tung hôn lại cậu, sau đó đặt cả người cậu nằm lên người hắn, ý muốn cậu ngủ cùng hắn thêm chút nữa.

Bạch Đốc nghĩ nghĩ, khóe miệng liền cong lên. Nhưng là nụ cười mỉm còn chưa kịp nở, nước mắt đã rơi xuống.

Cố Cách đang ở ngay cạnh cậu, vậy mà cậu cũng không dám chạm vào hắn, dù chỉ một chút.

Bạch Đốc cuối cùng cũng không đánh thức Cố Cách, đem đồ ăn cất vào tủ lạnh, để lại một tờ giấy nhắn, sau đó liền rời đi.

Cậu phải nghĩ ra biện pháp để giữ Cố Cách ở lại.

Bạch Đốc không dám tưởng tượng nếu Cố Cách lại vô thanh vô tức rời đi một lần nữa. Cậu thật sự sẽ điên mất.

5. Chương 5

Cố Cách không nghĩ tới người đến đàm phán lại là Du Khô, trước kia đều là người đại diện của hắn. Buổi tối, hắn trên người toàn mùi rượu, không biết làm thế nào có thể lái xe đến đây được.

Du Khô lớn tiếng hét “Agger”, sau đó liền ngã vào người Cố Cách, bất động.

Sợ hắn lái xe về sẽ xảy ra chuyện, gọi taxi lại sợ bị nhận ra, Cố Cách không biết phải làm sao.

Sau khi hầu hạ tốt đại minh tinh đi ngủ, trời cũng đã rạng sáng. Cố Cách không có nhiều chần chừ, vì vậy vẫn mặc nguyên quần áo, ngã vào sofa ngủ.

+++++

Sáng sớm Bạch Đốc đến, bắt gặp bộ dáng Cố Cách mơ màng buồn ngủ, thử thăm dò mở miệng: “Anh đưa cho em một chiếc chìa khóa đi?” Thấy Cố Cách không nói gì, cậu vội vàng giải thích: “Em... em không có ý gì khác, chỉ là mỗi lần đều đánh thức anh thì không hay lắm.”

Cố Cách bị lạnh nên đầu có chút choáng váng, cũng không muốn nói nhiều: “Chủ nhà chỉ đưa cho tôi một chiếc.”

Bạch Đốc cứng ngắc, cúi thấp đầu.

Đúng lúc này, cửa phòng khách đột nhiên mở ra, Du Khô trên người chỉ mặc mỗi quần lót, trong tay cầm áo sơ mi trắng, nghênh ngang đi ra.

“Agger, tối qua rốt cuộc là lăn lộn đến mấy giờ thế, đầu tôi đau quá...”

Du Khô phát hiện trong phòng khách có thêm một người, lướt mắt đánh giá một lần, cũng không để ý nhiều.

Đại minh tinh thoải mái để trần, đường nét cơ thể khiến người ta thêm nhỏ dãi, cơ bắp cuộn cuộn, 6 múi xinh đẹp theo đường eo thon nhỏ chạy vào nơi tư mật. Hắn hướng Cố Cách lắc lắc áo sơ mi trong tay, “Cơ ngực của tôi làm bung cúc áo của anh rồi, quần áo của tôi đâu?”

Cố Cách nheo mi mắt, không thêm để ý trả lời: “Quần áo bẩn của cậu ném trong máy giặt rồi... Xong, quên cả đêm không lấy ra rồi.” Nói như vậy nhưng hắn cũng không có ý đứng lên.

Du Khô nhún vai tỏ vẻ không có cách nào khác.

Bộ họ thản nhiên nói chuyện, lại không biết bên trong mấy lời nói kia có bao nhiêu mờ ám.

Từ lúc cửa phòng mở ra, sắc mặt Bạch Đốc liền thay đổi. Cậu bị những thứ chính mình vừa nhìn thấy, chính mình vừa nghe được làm cho sợ hãi.

Ba năm qua Cố Cách không ở bên cạnh, cậu còn có thể lừa mình dối người, nhưng bây giờ chứng kiến cảnh này, cậu mới rõ ràng ý thức được, người đã đã mất sẽ không thể quay lại được nữa.

“Cố Cách...” Bạch Đốc quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt, bên trong lỗ tai chỉ có tiếng ù ù khiến cậu mơ hồ không nghe thấy thanh âm của chính mình: “Cố Cách, hắn là ai?”

Bạch Đốc lảo đảo vài bước, bắt lấy tay Cố Cách: “Các người... Hắn vì sao lại ở trong phòng anh? Hai người, đây là quan hệ gì?”

Cố Cách bắt đầu thấy đau đầu, hắn không muốn giải thích, hướng hồ hắc cảm thấy cần bản không cần phải giải thích.

Chỉ là vẻ mặt Bạch Đốc rất bi thảm, khiến trong lòng hắn cũng thấy rất khó chịu. Mà tên Du Khô kia còn sợ thế giới chưa đủ loạn, cố tình thêm vào một câu: “Agger, cậu ta không biết tôi là ai sao? Anh không nói cho cậu ta à?”

“Anh ấy phải nói với tôi cái gì?” Bạch Đốc kìm nén cảm xúc, cậu muốn nghe Cố Cách nói, cậu gắt gao bắt lấy tay hắn tựa như bắt lấy cọng rơm cứu mạng chính mình. Chỉ cần Cố Cách nói không phải, cậu sẽ tin.

Nhưng là Cố Cách lại không phủ nhận, câu trả lời duy nhất của hắn chính là nâng tay lên chậm rãi đem tay Bạch Đốc đang bám lấy mình gỡ ra.

Bạch Đốc trừng mắt nhìn từng đốt ngón tay trên bàn tay Cố Cách, giống như hắn đang từng chút từng chút bóc tách cậu ra khỏi cuộc sống của hắn vậy, máu thịt lẫn lộn, không chút lưu tình. Lòng ngực Bạch Đốc như bị xé rách, đau đớn.

Du Khô nhìn qua bằng ánh mắt vừa trào phúng vừa thương hại: “Cố Cách là người quan trọng nhất của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho hắn.” Du Khô hơi mím môi: “Cậu luôn đối xử không tốt với hắn, bây giờ hối hận sao?”

“Tôi đối với hắn thế nào không đến lượt anh bận tâm!” Bạch Đốc tức giận xoay người, nỗi sợ hãi bị vứt bỏ khiến lý trí cậu không còn tỉnh táo: “Anh dựa vào cái gì mà xuất hiện ở đây? Anh cho rằng...”

“Câm miệng!” Cố Cách xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, hắn bắt đầu cảm thấy quay cuồng: “Cậu về đi, sau này đừng tới nữa.”

6. Chương 6

“Vì sao em không thể tới? Muốn đi cũng là anh ta đi!” Giọng Bạch Đốc không kiềm chế được giống như tiếng vãi vốc bị xé toạc.

“Ở bên cạnh anh chỉ có thể là em! Anh ta có tư cách gì? Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, anh sao có thể không cần em nữa, người anh yêu rõ ràng là em! Vãi...”

Nắm đấm xé gió dừng trên mặt Bạch Đốc, cậu không hề phòng bị, đầu đập mạnh lên tường, phát ra tiếng vang nặng nề, tiếng la hét cũng ngưng bật.

Trước mắt Bạch Đốc chồng chất hình ảnh khiến cậu không nhìn rõ thứ gì.

Cố Cách chán ghét chuyện quá khứ của bọn họ từ miệng người này nói ra, nhất là dưới loại tình huống này. Chỉ là hắn không nghĩ tới chính mình không kiềm chế được mà động thủ.

Du Khô muốn đi tới lại bị ánh mắt Cố Cách ngăn lại, do dự một chút vẫn là yên lặng đi vào phòng vệ sinh.

Khóe miệng Bạch Đốc chết lặng, đầu bị đập mạnh làm cho trước mắt tối sầm. Đây là lần đầu tiên Cố Cách đánh cậu, vì người kia.

Cố Cách cùng một chỗ với người khác.

Hô hấp của Bạch Đốc vô cùng khó khăn, toàn thân đều giống như bị từng mũi dao cắt qua, đau đớn không chịu được. Làn da trước ngực cậu giống như bị tưới thuốc độc, từng chút từng chút ngấm vào trái tim, chỗ đó đã nhồi chặt ních toàn là Cổ Cách. Hai tay Bạch Đốc gắt gao nắm chặt áo trước ngực, cậu muốn ngăn cản đau đớn xâm nhập, lại phát hiện hoàn toàn vô dụng.

Ngày đó cậu nói Cổ Cách ở bên cạnh cậu chỉ vì tiền, cậu nói trong lòng Cổ Cách chắc chắn là có ý đồ.

Đó là nói dối, sau này ngẫm lại cậu cảm thấy nói ra như vậy rất buồn cười, quả thực không khác gì học sinh tiểu học cố tình gây sự cãi nhau, làm sao có thể là thật, làm sao có thể!

Nhưng vì sao Cổ Cách lại tin là thật?

Cậu luôn cho rằng những người tiếp cận cậu đều có mục đích, cậu cũng biết Cổ Cách nhất định không giống những người đó.

Cậu ở bên ngoài đã quen với việc người ta a dua nịnh hót, đã quen hô phong hoán vũ vì vậy khi về nhà cũng luôn tự cho mình là đúng. Cậu vẫn nghĩ Cổ Cách sẽ trước sau như một luôn nhường nhịn cậu, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ cậu.

Là cậu rất tùy hứng, thế cho nên đã quên mất ngay từ đầu tính cách của Cổ Cách vốn lạnh lùng, lạnh đậm. Cậu có thể đi vào trong lòng Cổ Cách, lại không sưởi ấm được hắn.

Mà Cổ Cách lại đem tất cả ôn nhu chỉ dành cho mình cậu.

Hắn cuối cùng cũng cảm thấy lạnh lẽo mà dứt khoát rời đi.

Bạch Đốc đã tỉnh ngộ, cậu đã hiểu, cũng đã cố gắng sửa chữa.

Ba năm qua, cậu sâu sắc hiểu được một điều, đó chính là mọi thứ đều không quan trọng, chỉ có Cổ Cách là không thể không có.

Nhưng Cổ Cách không cho cậu cơ hội chuộc lỗi.

Cổ Cách cùng một chỗ với người khác.

Cổ Cách thật sự không cần cậu nữa.

Bạch Đốc nắm chặt tay, đáy lòng tràn ra từng đợt đau đớn khiến cả người đều run rẩy.

Cổ Cách không biết Bạch Đốc sẽ đau thành như vậy, hắn muốn vươn tay đỡ người kia. Lại không ngờ một khắc kia khi cánh tay hắn vừa đưa ra phía trước đã bị cậu bắt lấy, gắt gao ôm chặt hắn.

Bạch Đốc lung tung hôn lên khóe miệng cùng đôi mắt Cổ Cách. Nước mắt cậu rơi trên cổ, trên mặt Cổ Cách, chảy cả vào trong áo. Cả người Bạch Đốc đều run lên, nghẹn ngào khiến lời nói ra khỏi miệng rất khó nghe.

Cổ Cách cố gắng thật lâu mới nghe rõ người kia một lần lại một lần lặp lại vài chữ rời rạc.

Cổ Cách, xin lỗi... Anh trở về được không?

Cổ Cách nhẹ nhàng xoa xoa lưng Bạch Đốc, giây phút này hắn mới biết cách mấy tầng quần áo đầu xuân, cơ thể gầy gò dưới bàn tay hắn vẫn khiến hắn đau lòng đến vậy.

7. Chương 7

Cổ Cách nhận được điện thoại từ người đại diện của Du Khô hẹn ra ngoài gặp. Một ly cà phê uống từ hai giờ chiều đến tận sáu giờ, sau đó lại lôi kéo Cổ Cách đi ăn cơm tối.

Cổ Cách nhìn người đại diện mặt mũi hiền lành, cả ngày nay đều đã nghe thấm thía lời dạy bảo của người này.

Đơn giản, Du Khô là người của công chúng, tuy rằng mới bắt đầu sự nghiệp, nhưng mỗi giây mỗi phút đều có người nhìn chăm chăm vào. Việc say khướt rồi ngủ ở ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt, muốn hẩn về sau để ý một chút.

Những lời này cứ nhắc đi nhắc lại mãi.

Dù Cố Cách tính tình rất tốt, nghe nhiều cũng thấy mệt mỏi.

Sớm biết thế này, lúc đó hẩn đã để Du Khô một mình lái xe về rồi!

Từ sau lần trước, Bạch Đốc đã lâu không đến nữa. Tuy rằng hiểu lầm cuối cùng đã được hóa giải nhưng những chuyện đã xảy ra lại không dễ dàng quên đi được.

Ngày đó Bạch Đốc khóc rất thảm, hẩn ở cùng cậu hai năm cũng chưa từng thấy qua. Trong lòng Cố Cách vô cùng rối loạn.

Cố Cách cảm thấy chính mình không muốn cũng không thể gặp lại Bạch Đốc nữa.

Mọi việc cũng đã giải quyết xong, Cố Cách tính toán sẽ rời đi.

Nhìn Cố Cách ngồi thất thần, người đại diện tỏ vẻ rất khó chịu.

“Ngày mai tôi sẽ trở về thành phố A”.

Người đại diện vừa uống ngụm nước, đang chuẩn bị tiếp tục dạy bảo lại bị câu nói của Cố Cách làm cho suýt sặc.

“Chuyện kia chỉ cần cố gắng tránh là tốt rồi, cũng không cần phải chuyển đi.”

“Không phải vì chuyện này.” Cố Cách vẽ mặt bình thản, giống như đang nói đến một việc không hề quan trọng. “Chỉ cần đưa Du Khô vào giới, tôi sẽ rời đi. Những việc tôi nên làm cũng đã làm xong.”

“Cái gì là làm xong?” Người đại diện nóng nảy: “Du Khô vừa mới bắt đầu, hiện tại chính là lúc cần đến cậu nhất.”

“Nếu chỉ cần ca khúc thì không có tôi cũng không sao.”

“Còn ai có thể đảm nhiệm việc này? Không có ai hiểu được ca khúc nào phù hợp với Du Khô bằng cậu. Cậu nói muốn đi là đi, còn những thứ Du Khô vất vả tạo dựng thì phải làm sao?”

Người đại diện bị ánh mắt Cố Cách nhìn tới có chút chột dạ, nhưng vẫn không chịu thỏa hiệp: “Nói tóm lại, dù thế nào thì cậu cũng không thể rời khỏi đây! Không thể được!”

Vì để tỏ vẻ quyết tâm của mình, người đại diện hùng hổ vỗ bàn, sau đó lại luống cuống chân tay nhặt lên cái chén vừa bị hất văng.

Người đại diện không để hẩn đi, lý do cũng không đơn giản như hẩn nói.

Cố Cách dùng ngón tay cái tinh tế ma sát vành chén.

Có lẽ lại càng đơn giản.

8. Chương 8

Thời điểm Cố Cách về đến nhà, trời đã tối từ lâu lắm.

Bạch Đốc đang ngồi xổm trước cửa nhà, bên cạnh mang theo một vali hành lý, nhìn thấy Cố Cách về cậu liền vội vàng dự tất điều thuốc trong tay.

Cố Cách nhìn mặt đất rải đầy tàn thuốc, hỏi: “Cậu đã ngồi chờ ở đây bao lâu rồi?”

Bạch Đốc húng hắng ho một tiếng trả lời hần: “Cũng không lâu lắm.” Cậu xấu hổ lắc lắc gói thuốc đang cầm trong tay, “Em làm cơm tối cho anh, không biết là anh không ở nhà.”

Cố Cách cũng không vội mở cửa, đứng dựa vào cánh cửa, hất cằm ý muốn hỏi vali hành lý kia, chờ cậu trả lời.

Bạch Đốc đã nghĩ đến rất nhiều phương thức biểu đạt, lúc này lại không nhớ được gì. Cậu cúi đầu, thanh âm buồn bã, khẽ gọi một tiếng: “Cố Cách.”

Bạch Đốc ấp úng thật lâu mới nói tiếp: “Em muốn đến ở cùng anh.” Rồi cúi đầu đứng im, giống như học sinh đang chịu phạt.

Cố Cách nhìn cậu thật lâu, lạnh nhạt nói: “Tôi không thiếu tiền, không cần cậu.”

Bạch Đốc kinh hoảng, thất thố ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình thờ ơ của Cố Cách, cảm xúc cậu đã chuẩn bị tốt lập tức vỡ òa.

Hoàn toàn không còn là một người luôn trầm ổn bình tĩnh, giờ phút này ở trước mặt Cố Cách, Bạch Đốc mất kiểm chế nói năng lộn xộn: “Không phải, anh không phải... Em không có...”

Đôi môi Bạch Đốc không ngừng khép mở, cậu nghĩ rằng chính mình đã chuẩn bị tốt tâm lý để giải thích, cậu cho rằng thời điểm người kia chất vấn cậu, cậu cũng sẽ giữ được bình tĩnh.

Nhưng cậu, vậy mà lại thất bại, thanh âm nghẹn ngào càng lúc càng chặt vật.

“Em không phải cố ý, em... em vẫn luôn muốn... giải thích với anh. Nhưng là... anh không nói một tiếng đã rời đi. Em nghĩ anh chỉ là...” Bạch Đốc cố gắng kìm nén, muốn giữ cho thanh âm của mình thật bình thường, nhưng mà không được.

“Em đi khắp nơi cũng không tìm được anh. Cố Cách... xin lỗi, lúc anh vẫn ở bên cạnh em, em đã không hiểu được chính mình, đã không nhận ra anh rất quan trọng với em.” Bạch Đốc nhẹ giọng cầu xin: “Anh trở về được không? Hoặc là cho em đi cùng anh cũng được, anh không biết đâu... khi không có anh... em đã rất sợ hãi.”

Cố Cách trầm mặc, không nói lời nào.

Bạch Đốc nhớ rõ, trước kia Cố Cách luôn khen cậu rất đẹp trai, lông mày cứng cỏi, ánh mắt thâm thúy, chỉ cần nở nụ cười đều là một bộ dáng thâm tình chân thành. Nhưng mà cậu biết, nếu là diện mạo thì cậu so ra vẫn luôn thua kém Cố Cách.

Bộ dáng hiện tại càng không cần phải nói, nước mắt nước mũi giàn giụa, râu ria xồm xoàm, cậu chưa bao giờ chặt vật như lúc này, nhất định là rất khó coi.

Nhưng Bạch Đốc bất chấp tất cả, cậu đang đợi Cố Cách trả lời, cậu chưa suy nghĩ kỹ càng, cũng biết cầu xin như vậy rất không thích hợp, chỉ là lúc ở nhà mở tủ lạnh ra nhìn thấy chỉ có duy nhất mì tôm, cậu liền nhớ tới Cố Cách từng nấu mì chờ cậu về ăn bữa tối, mà cậu lại không về.

Trong lòng Bạch Đốc đột nhiên thấy khó chịu hơn bao giờ hết, cậu xúc động thu dọn hành lý chạy tới đây, cậu nghĩ phải nói với Cố Cách cậu sẽ về, về sau cũng sẽ không bỏ lỡ bất cứ bữa cơm nào cùng hần. Nhưng Cố Cách đã không còn chờ cậu nữa.

Bạch Đốc biết hy vọng của mình rất xa vời, cậu cũng muốn Cố Cách đánh cậu một trận, giống như lần trước vậy.

Nhưng mà Cố Cách lại không nói gì.

Trong hành lang vang lên tiếng đèn tắt.

Bạch Đốc ngẩng đầu, trước mắt một màu tối đen, giống như mỗi lần tỉnh dậy từ trong giấc mơ có Cố Cách.

Cậu tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay Cố Cách.

Thở phào nhẹ nhõm mà nghe ra lại như thở dài vậy.

Cố Cách không quen một Bạch Đốc thế này, thật ra từ lần đầu tiên gặp lại, hắn đã cảm thấy rất kỳ lạ. Cậu giống như muốn nói rất nhiều, nhưng lời ra khỏi miệng lại rất ít. Nếu là trước đây cậu sẽ không để lời nói nghẹn trong lòng, thường thường mỗi câu nói ra đều sẽ khiến người khác tổn thương.

Cố Cách không hiểu tình yêu lại càng không hiểu được Bạch Đốc. Nhưng hắn so với Bạch Đốc lại sớm để ý đối phương hơn.

“Bảo Bảo đâu?”

Đèn sáng lên, bàn tay Bạch Đốc đang nắm lấy tay Cố Cách run lên.

“Em nhờ bạn em chăm sóc rồi.”

Cố Cách gỡ tay cậu ra, trái tim Bạch Đốc như chết lặng.

“Hôm nay tôi gặp người đại diện của Du Khô.”

Bạch Đốc không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên nói tới vấn đề này, biểu cảm trên mặt cứng lại, muốn che đi chút chột dạ trong ánh mắt.

“Anh đừng tin hắn, em không nói gì với hắn cả, em...” Bạch Đốc thật sự muốn cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

Cố Cách liếc mắt nhìn cậu, mở cửa đi vào, sau đó đóng cửa để Bạch Đốc ở ngoài.

Bạch Đốc đứng đơ ở đó một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xuống, cũng không để ý tàn thuốc đầy đất.

Cậu gục đầu trên vali hành lý, hơi thở mong manh run rẩy. Đây cũng là kết quả đã đoán trước, về sau sẽ tốt thôi. Cậu một lần lại một lần tự an ủi chính mình.

Nhưng là trái tim vẫn rất đau. Bạch Đốc đưa tay chậm rãi vuốt nhẹ nơi ngực trái, phẳng phất còn có thể chạm đến khuôn mặt Cố Cách đang mỉm cười ôn nhu.

Chỉ cần mở cửa là có thể nhìn thấy Cố Cách. Bên kia cánh cửa chính là người mình yêu, là người đã từng mỉm cười dịu dàng với mình.

Nhưng hiện tại cậu ngay cả một chiếc chìa khóa để mở cửa cũng không có tư cách có được.

Bạch Đốc không khống chế được cảm xúc, vì thế lại đem đầu vùi vào lòng bàn tay.

Bạch Đốc rất ít khi rơi lệ, cậu lại càng không muốn khóc trước mặt Cố Cách. Nhớ tới thanh âm nghẹn ngào nức cười của mình vừa rồi trước mặt Cố Cách, thật dọa người.

Nhưng cậu không muốn rời đi.

Cửa lại mở ra, thanh âm của Cố Cách từ phía trên truyền đến: “Mùi khói thuốc bay hết chưa?”

Bạch Đốc kinh ngạc ngẩng đầu.

“Bay hết rồi thì vào đi.”

9. Chương 9

Bạch Đốc vô tri vô giác đi vào phòng, cậu ngồi lên giường Cố Cách, lại vẫn chưa tin được đây là sự thật, cậu đã nghĩ sẽ bị Cố Cách từ chối, sẽ rất khổ sở.

Nhưng Cố Cách lại đồng ý khiến cậu vô cùng kinh hoàng.

Cậu sợ hãi Cố Cách sẽ rời đi, cậu sợ dù cậu cố gắng như thế nào đi nữa người kia cũng không nguyện ý ở lại.

Ở trong phòng, Bạch Đốc đứng ngồi không yên, cậu lấy ra từng bộ quần áo trong vali hành lý của Cố Cách xếp vào tủ quần áo, cảm giác như vậy mới yên tâm một chút.

Sau đó cậu lấy quần áo của mình ra treo lên bên cạnh. Nghĩ nghĩ lại cảm thấy như thế quá thân mật vì vậy liền đem chúng treo sang bên cạnh tủ.

Bạch Đốc chậm chậm tựa đầu vào tủ áo.

Cuối cùng vẫn là treo quần áo trở về bên cạnh của Cố Cách. Cùng một chỗ vẫn là tốt nhất.

Cố Cách ngồi trong thư phòng, hắn vẫn chưa chuẩn bị để đối mặt với Bạch Đốc. Hắn luôn cảm thấy mình không hận Bạch Đốc, cũng không cần phải hận cậu.

Hắn nhớ tới chuyện trước kia.

Trước khi trở thành một nhà kinh doanh xuất sắc, Cố Cách là một người làm việc tự do. Đối với việc lựa chọn công việc, hắn thiên về làm âm nhạc bởi vì công việc này cho hắn không gian tự do thoải mái, và đây cũng là đam mê lớn nhất của hắn.

Huống hồ, hắn không muốn cảm thấy có lỗi với mẹ mình.

Nhưng Bạch Đốc nói công ty cần hắn vì vậy hắn liền đồng ý. Một người làm kinh doanh vô cùng lý trí lại luôn hướng tới đam mê âm nhạc, Cố Cách không sợ người khác cười nhạo, hắn muốn chia sẻ với Bạch Đốc.

Bạch Đốc không đồng ý.

Cố Cách không nghĩ rằng mình sẽ vì Bạch Đốc mà từ bỏ âm nhạc.

Hắn coi Bạch Đốc như một phần không thể thiếu của mình, hắn chỉ vì chính bản thân mình mà lựa chọn một công việc thích hợp hơn thôi.

Công ty của Bạch Đốc phát triển không ngừng, cả ngày bận rộn đến mức không thấy bóng dáng. Cố Cách không to tiếng, tức giận cũng không nói lời nào.

Cố Cách không để ý quá nhiều đến việc Bạch Đốc có thích hắn hay không.

Trong suy nghĩ của hắn, ba chữ “ở bên nhau” đã đủ để thay thế cho mọi ngôn từ và tình cảm.

Nhưng có lẽ cũng có ngoại lệ.

Ngày đó nhiệt độ thành phố C đột nhiên hạ thấp, Cố Cách cùng hơn mười người xa lạ bị nhốt trong một cửa hàng thức ăn nhanh.

“Ai còn ồn ào nữa tao châm lửa ngay!” Người đàn ông gào rít, bộ quần áo rách nát trên người gã không che được một thân quần đầy thuốc nổ, gã cầm bật lửa khua qua khua lại trước mặt đám người kia. Đây có lẽ là một người bị dồn vào chân tường, cùng đường nên muốn trả thù.

Cố Cách cởi áo, quần lên vết thương của một bé gái đang hôn mê.

Ở bên ngoài, cảnh sát đã bao vây xung quanh.

Có thể nghe được tiếng người nhà của các con tin kêu khóc, gọi tên bọn họ. Cố Cách đưa mắt nhìn ra bên ngoài, hắn giống như nghe được tiếng Bạch Đốc lo lắng hỏi hắn, hắn muốn an ủi người bên ngoài kia không cần khẩn trương, hắn không có vấn đề gì.

Cảnh sát một bên thương lượng, một bên cố gắng tìm cách khác cứu con tin, ước chừng cũng mất 4 tiếng.

Có người không ngừng cầu nguyện, có người lại hoảng sợ đến muốn phát điên.

Hai mắt người đàn ông đỏ sọc, sức lực của gã đã tiêu hao gần hết, gã không ra điều kiện cũng không yêu cầu bất cứ thứ gì, gã chỉ muốn càng nhiều người chết chung với gã, gã muốn cho những người ngoài kia nếm thử cảm giác đau đớn bất lực khi phải chính mắt nhìn thấy người thân của mình chết ngay trước mặt.

Hắn điên cuồng cười to, xông tới phía các con tin, ngọn lửa mong manh sắp chạm đến dây dẫn, đám người sợ hãi tuyệt vọng gào thét.

10. Chương 10

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Cổ Cách và người đàn ông bên cạnh chờ thời cơ cùng lao về phía người kia. Cánh tay mạnh mẽ của Cổ Cách nhanh chóng và chuẩn xác cướp được chiếc bật lửa, thuận thế bắt lấy hai tay đối phương kéo ngược ra bắt chéo sau lưng. Người bên cạnh phản ứng chậm hơn, luống cuống chân tay chạy tới hỗ trợ.

Cuối cùng tất cả mọi người đều bình an vô sự, những người bị thương nhẹ đều được đưa tới bệnh viện kiểm tra. Còn những người khác thì được bạn bè hoặc người thân ôm lấy an ủi hoặc cảm ơn.

Cổ Cách chen ra từ đám người đang bị kích động, bước chân lảo đảo cũng không có ai để ý đến dìu hần.

Không ai nhìn thấy hần đi ra từ cửa hàng kia, ánh mắt ấm áp và yên bình, như là đang chờ đợi một cái ôm. Phải mất một lúc hần mới đứng vững, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, vội vàng tìm kiếm điều gì đó, rồi lại ngẩn ra, yên lặng cụp mắt xuống.

Trên đường về nhà, Cổ Cách bị lạnh đến tím tái cả môi. Ánh sáng đèn đường làm cho cái bóng của hần đổ xuống thật dài, hần đứng nhìn hồi lâu mới cảm giác được bóng dáng của hần cũng thật mỏng manh.

Đó là ngày 15 tháng 12 năm 2009. Hần về đến nhà thì trên mặt đất cũng đã phủ trắng một lớp tuyết mỏng.

Cổ Cách cho rằng mình không để ý, nhưng lại nhớ kỹ ngày này.

Nhớ kỹ bóng tối bao trùm dưới ánh đèn đường, nhớ kỹ bàn tay hần nóng rực nhưng hơi lạnh lại thấm vào tận xương tủy, đau đớn. Hần nhớ rõ, hần muốn đưa tay lên thổi hơi lại thấy đầu ngón tay mình dưới ngọn đèn trắng bệch như tờ giấy.

Bạch Đốc đang xem tin tức buổi tối, trong miệng nhai táo phát ra tiếng vang nhỏ nhỏ: “Bây giờ ở đâu cũng thấy có chuyện!” cậu tùy tiện đem hạt táo ném vào thùng rác, đứng dậy trở về phòng.

Cổ Cách nhẹ nhàng vuốt ve vết bỏng trong lòng bàn tay, nhìn thấy hình ảnh chính mình lướt qua trên màn hình.

Rõ ràng bên ngoài chỉ bị thương nhẹ, vì sao trong lòng lại thấy đau đớn như vậy?

Vì thế nên hần hận người kia sao?

Cổ Cách cẩn thận suy nghĩ một chút.

Cũng không phải, đó không phải là hận, chỉ là trong lòng cảm thấy rất lạnh lẽo, lại không thể trách người khác được.

Thực ra sự thờ ơ lạnh lùng chính là điều khiến cho trái tim người ta lạnh giá nhất.

Cổ Cách phải mất hai năm mới nhận ra được vị trí của mình trong lòng Bạch Đốc. Phải mất ba năm mới vứt bỏ được suy nghĩ mình đã quên được người kia hay chưa.

Nhưng bây giờ Bạch Đốc lại khóc lóc cầu xin hần tha thứ.

Dùng thời gian cả ngày chờ hần trở về, dùng tư thái chật vật giải thích với hần, dùng biểu tình bi thương đón nhận sự cự tuyệt của hần.

Thậm chí còn có ý đồ lợi dụng người đại diện của Du Khô để giữ hần ở lại.

Bộ dáng chân thành giống như thật sự không thể rời xa hần.

Cổ Cách đã gặp qua rất nhiều bộ dáng của Bạch Đốc, táo bạo, lạnh lùng, không được tự nhiên, động tình còn có cười híp cả mắt.

Chỉ duy nhất chưa thấy bộ dáng như thế này.

Cẩn cẩn dục dục, muốn nói lại thôi. Giống như từng biểu cảm của hần với cậu đều là sự ban ơn.

Bởi vậy mà Cổ Cách mới sinh hận, hần nhìn không được mà sẽ nghĩ, đây là diễn cho ai xem? Nhưng mà hận ý thường ngăn ngui, bây giờ phần lớn thời gian Cổ Cách sẽ không nhớ đến Bạch Đốc nữa.

Nhưng vì cái gì hắn không đi, vì cái gì hắn còn muốn tiếp tục?

Cố Cách thở dài một hơi.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy cậu nữa.

11. Chương 11

Cố Cách mở cửa phòng ra, Bạch Đốc lập tức ngã lặn vào chân hắn. Cố Cách theo phản xạ tung một cước đá văng ra.

Nhìn người kia chật vật lặn hai vòng, mí mắt Cố Cách không tự nhiên mà giật giật.

“Hơn nửa đêm rồi cậu còn ngồi ở đây làm gì?”

“Chờ anh ngủ.” Bạch Đốc xoa xoa chỗ bụng bị đá đau, cũng không đứng lên, “Mới chờ một chút đã ngủ quên mất.”

Bạch Đốc ngửa đầu nhìn Cố Cách, giống như con chó nhỏ mong ngóng được vuốt ve vậy.

“Tự đi ngủ đi.”

“... Anh thì sao?”

“Soạn nhạc.”

Bạch Đốc há miệng thở dốc, lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Cố Cách chặn ngang.

“Sợ ồn sao?”

Bạch Đốc mạnh lắc đầu, muốn nói cái gì đều quên.

Cố Cách thức trắng đêm, Bạch Đốc ôm đầu gối ngồi bên cạnh. Thân hình một mét tám ngồi cuộn tròn ở góc sofa. Người đàn ông khí phách ngày thường lúc này lại nhu thuận như con chó nhỏ.

Cậu nhìn bóng lưng Cố Cách, ánh mắt mờ mịt, trong lòng rối bời, không biết đang nghĩ điều gì.

Cậu chỉ cảm thấy ánh mắt mình cuối cùng cũng tìm được bến đỗ, không cần phải trôi giạt khắp nơi nữa rồi. Nhưng là cậu vẫn không yên tâm, bằng trực giác cậu cảm thấy Cố Cách vẫn muốn rời đi.

Khi đó mình nhất định sẽ lại lang thang phiêu bạt.

Cậu không muốn tiếp tục như vậy.

Cậu đã vó số lần tưởng tượng đến bộ dáng chính mình năm mươi năm sau.

Tóc bọn họ đều đã trắng xóa, nằm dưới tán cây ngô đồng bị ánh nắng xuyên qua, nhắm mắt, đánh một cái ngáp thật to không cần để ý hình tượng. Trên mặt nếp nhăn trải rộng, lại không ghét bỏ đối phương già xấu.

Mỗi một lần nghĩ đến nếu Cố Cách không còn ở bên cạnh nữa, cậu đều luyến tiếc sẽ già đi một mình.

Thời điểm Bạch Đốc mở mắt ra thấy Cố Cách ngồi bên cạnh. Cậu cho rằng chính mình còn chưa tỉnh.

Cố Cách dùng ngón tay cái xoa xoa khóe mắt cậu, hỏi cậu mơ thấy cái gì.

Khóe mắt ươn ướt, cậu mới phát hiện mình đã khóc. Bạch Đốc đã rất lâu rồi không có cảm giác ngủ một giấc sâu như vậy. Sau khi Cố Cách rời đi, cậu không dám im lặng ở một mình.

Cậu trước kia luôn cảm thấy Cố Cách ít nói lại không biết được rằng thời điểm chỉ còn lại một mình, trong tai luôn loáng thoáng thanh âm của hắn.

Có khi chỉ là vài câu, lại có khi chồng chất hỗn độn không phân rõ được là nói cái gì.

Nhưng đến cuối cùng, tất cả âm thanh đều sẽ tụ lại thành Cổ Cách ghé vào tai cậu nhẹ giọng nỉ non “Bạch Đốc...”

Bạch Đốc

Bạch Đốc

Bạch Đốc...

Cậu thậm chí còn cảm nhận được khí tức ấm áp phun ở bên tai. Vì thế cậu mở mắt ra, xem xem người kia có phải thật sự quay về bên cạnh mình rồi hay không?

Đã thất vọng vô số lần, dần dần không còn dũng khí mở mắt ra nữa.

Bạch Đốc vươn tay ôm lấy Cổ Cách, siết thật chặt.

“Cổ Cách”, thanh âm Bạch Đốc nhẹ tựa gió thoảng trên mặt hồ, “Là mộng đẹp, em mơ thấy lúc mình mở mắt ra...”

Em vừa khổ sở vừa vui sướng, rốt cuộc lần này anh không còn chỉ là một bóng dáng trong giấc mơ của em nữa, anh thật sự ở bên cạnh em.

Anh không biết hiện tại em vui vẻ như thế nào đâu.

Đem Bảo Bảo đến đây vậy mà đại gia hỏa kia cư nhiên còn mang một bộ dáng ỉu xìu. Cổ Cách ngồi xổm bên cạnh nó, nó cũng chỉ thỉnh thoảng vẫy vẫy cái đuôi.

Với thú cưng thì việc thích ứng với nơi ở mới là chuyện không vui vẻ gì lắm, đơn giản là lúc trước cũng đã đến đây vài lần nên hẳn là nó sẽ nhanh chóng quen thôi.

Cổ Cách theo thói quen xoa xoa đầu con chó lớn, chuẩn bị đứng dậy. Vừa quay đầu lại, biểu tình trên mặt Cổ Cách lập tức liền khó coi.

Hắn có thể lấy đồ ăn một ngày của Bảo Bảo ra để thề, người đàn ông ngồi xổm phía sau mà hắn vừa nhìn thấy kia, vừa lúc hắn quay đầu liền thu lại biểu tình trên mặt, dựng thẳng người sau đó... nghiêm túc vẫy đuôi.

Cổ Cách cảm giác trên đầu Bạch Đốc treo bốn chữ “Mau tới sờ em!”, nhất định là phương thức xoay người của hắn không đúng rồi.

12. Chương 12

Tối đến, Bạch Đốc vẫn không thể ngủ ngon, không gian càng im lặng thì tâm càng loạn. Trước kia khi ngủ đều mở lớn tiếng TV, nhưng hiện tại cậu ở trong nhà Cổ Cách, cậu không có tư cách quấy rầy hắn, lại càng không muốn bỏ qua bất cứ thanh âm nào của Cổ Cách.

Thời gian cậu thật sự ngủ rất ít, tinh thần mơ hồ một chút lập tức sẽ bị ác mộng bao trùm.

Trong mơ cậu nhìn thấy chính mình muốn đối xử tốt với Cổ Cách, nhưng mà cậu căn bản không hiểu gì về hắn, cậu không biết quá khứ của Cổ Cách, cũng không hiểu sự im lặng của hắn. Cậu thường xuyên nhìn thấy Cổ Cách một mình ngồi trên sofa, một mình uống trà, một mình nhìn chăm chăm màn hình theo dõi thị trường chứng khoán, cả ngày không nói một câu. Cậu mỗi ngày đều mơ đi mơ lại một giấc mơ như thế, tựa như Cổ Cách mỗi ngày cũng lặp đi lặp lại những sinh hoạt như vậy.

Sau đó Cố Cách sẽ biến mất, không có lần nào là ngoại lệ. Có khi biến mất ở trong quang ảnh, có khi tan theo gió bay đi, lại có khi hắt đi vào phòng sau đó không đi ra nữa. Mặc cho chính mình không ngừng tìm kiếm, la hét, cầu xin, thậm chí tuyệt vọng thế nào.

Bạch Đốc tỉnh lại, một thân mồ hôi ướt đẫm, cậu nắm chặt ngực áo, năm ngón tay siết đến trắng bệch tựa hồ đều khảm nhập vào trái tim.

Rốt cuộc không ngủ được, nửa đêm cậu liền vụng trộm lén ra phòng khách, ngồi xổm trên sô pha bên cạnh nhìn Cố Cách.

Cố Cách mới ngủ không lâu, bị giật mình tỉnh giấc mấy lần. Sau này ước chừng là do Bạch Đốc luyện được cách đi thuần thục, Cố Cách liền không tỉnh dậy nữa.

Lại một lần nữa tỉnh lại từ trong ác mộng, Bạch Đốc giấy dựa thiếu chút nữa thì đá đổ cốc nước trên tủ đầu giường, cậu cuộn mình lại, trán tựa vào một bên tủ giường lạnh lẽo, khiến cho chính mình tỉnh táo lại một chút. Vạt áo trước ngực nhăn nhúm đến không chịu nổi, Bạch Đốc lảo đảo bước xuống giường, chậm rãi ra khỏi phòng, đi đến bên người Cố Cách.

Bạch Đốc hô hấp rất nhẹ, cậu im lặng nhìn Cố Cách, không nỡ đánh thức hắn.

Vài tia sáng từ khe hở trên rèm cửa xuyên qua chiếu vào trong phòng, dừng ở trên người Cố Cách. Bạch Đốc vươn tay chạm lên những vệt sáng kia, tựa như muốn cảm thụ chút ôn nhu ít ỏi còn lại của Cố Cách.

Cố Cách là bất ngờ cậu không kịp phòng bị, là hoảng hốt cậu không có chỗ tránh, cũng là ước vọng của cậu, là nơi bình yên trong lòng cậu.

Bạch Đốc nhẹ nhàng gối đầu bên tay Cố Cách, chóp mũi khẽ chạm vào ngón áp út của Cố Cách, cậu mở to mắt đợi hồi lâu, sau đó mới cẩn thận kề sát mặt vào bàn tay hắn. Cậu thở ra một hơi vào lòng bàn tay Cố Cách, cảm nhận được hơi ấm phả lại trên mặt mình, ấm áp đến tận trong lòng.

Trong bóng tối, hình dáng người đàn ông nửa quỳ trên sô pha, bóng lưng cúi thấp tựa như một lời hứa chân thành.

Ân, còn có thể mơ hồ nhìn thấy phía sau cậu cái đuôi cong cong mềm mại đang ngoe nguẩy lắc lư.

Đến khi nào Cố Cách mới bằng lòng ngủ cùng cậu đây?

...

Đến khi nào Cố Cách mới bằng lòng ngủ cùng cậu?

Buổi sáng khi Cố Cách tỉnh lại, thấy Bạch Đốc lười biếng duỗi lưng từ trong phòng đi ra, một bộ dáng mơ màng buồn ngủ. Bị Cố Cách nhìn thoáng qua liền cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Cách mở cửa ban công, Bảo Bảo vội vàng phi ra ngoài, chạy quá nhanh nên té ngã trượt một đường đến tận cổng lớn, sau đó thẳng lưng nâng chân đẩy đẩy cánh cổng ra.

...

Học thật nhanh.

Cố Cách cầm theo dây buộc cổ nhanh chóng đi theo ra ngoài. Dắt đại cầu đi giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó lại đi dạo một vòng, lúc về đến nhà Bạch Đốc đã dọn xong bữa sáng.

Đơn giản một món cháo hoa kèm dưa chuột. Nếu đổi lại là ba năm trước đây, Cố Cách không thể tưởng tượng được Bạch Đốc một thân tây trang caravat lại ngồi cắn dưa chuột rôm rốp thế này, nhưng hiện tại xem ra không hề cảm thấy không thích hợp.

Thói quen thật sự là đáng sợ, đưa cho nó một chút tình cảm nó liền cho người xem mỗi một màn đều giống như một hồi tổ tình nồng thắm.

Cố Cách không muốn lại sa vào.

13. Chương 13

“Hôm nay công ty có chút việc, em buổi trưa có khả năng không về được.” Bạch Đốc đứng ở cửa nói với Cố Cách.

“Ân, cậu cứ đi làm đi.”

“Buổi tối em sẽ về sớm.” Bạch Đốc đang buộc dây giày, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cố Cách.

Cố Cách ôm ly trà, ngồi trên sofa chậm rãi uống.

Bạch Đốc cuối cùng nhìn thoáng qua Cố Cách, quay đầu lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng rằng, đành phải đứng lên, lúc mở cửa ra mới giả vờ bình tĩnh đại ngộ: “Ai nha, em quên mang túi hồ sơ rồi.”, một bên than thở, “Anh cũng không nhắc em.”, một bên cởi giày chạy vào phòng.

Cậu chính là muốn nghe Cố Cách nói một tiếng “Em đừng quên mang thứ gì đấy”, sau đó chính mình sẽ mang bộ dáng giống như nhờ có anh ở đây mà an ủi cười, cậu cảm giác như thế sẽ rất ấm áp và lãng mạn. Đáng tiếc Cố Cách không để ý đến cậu.

Bạch Đốc rời đi, Cố Cách đặt chén trà xuống. Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, thế nhưng khiến hắn có chút không thích ứng được.

Cố Cách nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn không thể tiếp tục thế này nữa.

Ở với Bạch Đốc lâu một chút, cán cân trong lòng hắn sẽ nghiêng sang hướng hắn không muốn kia, sau đó hắn sẽ không hạ được quyết tâm rời đi.

Cố Cách cũng không phải không nghĩ tới, có thể là Bạch Đốc thực sự nghiêm túc, thậm chí là cố chấp. Nhưng chính vì như thế trong lòng hắn mới khó chịu.

Hắn cùng Bạch Đốc sống chung hai năm, hắn cảm giác vì cậu tất cả mọi thứ đều đáng giá, hắn thậm chí còn không nghĩ đến có một ngày bọn họ sẽ chia tay.

Nhưng cuối cùng cậu nói kia vẫn trở thành lý do để hắn rời đi, hắn chờ một đêm chờ cậu giải thích, nhưng lại không có gì. Hắn cho rằng hắn yêu Bạch Đốc không cần bất cứ hồi đáp gì, đáng tiếc không phải. Hắn không vĩ đại như thế, xem đi, người kia mới chửi bởi một chút, hắn đã không chịu nổi.

Cố Cách dùng ba năm mới vứt bỏ được tình cảm với Bạch Đốc.

Thời gian thực sự là liều thuốc tốt.

Nhưng mà cậu lại đến bên cạnh hắn, dùng khát vọng, dùng cầu xin, dùng ôn nhu, dùng tất cả có thể để đảm bảo tình cảm của hắn.

Thời gian thực sự là lang băm.

Ngừng thuốc, bệnh liền tái phát.

Cố Cách đứng lên đi vào phòng làm việc, Bảo Bảo chạy quanh chân hắn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn hắn. Cố Cách dừng lại một chút, để nó ở ngoài cửa.

Chuyến tàu đến thành phố A sớm nhất ngày mai chỉ còn mấy tấm vé đứng, Cố Cách hạ quyết tâm.

Bảo Bảo ở ngoài cửa ỷ khuất nước nở kêu, không hiểu vì sao chủ nhân của nó lại không thèm chơi với nó.

Di động của Cố Cách nhanh chóng mở ra tin tức vé tàu, ánh sáng từ màn hình chiếu lên đầu ngón tay thon dài của hắn.

Buổi chiều, Cố Cách gặp người đại diện của Du Khô, người đại diện lái nhải lảm bảm sắp xếp công việc tiếp theo cho Cố Cách, hần đều đáp ứng.

Sau đó Cố Cách ra ngoại ô.

Nơi này gạch ngói cũ nát, cũng không có ý nghĩa lịch sử gì lớn lao, không ai coi trọng, để mặc tường gạch lại thêm một năm xuống cấp. Nghe nói cũng sẽ nhanh chóng phá bỏ, Cố Cách nghĩ có lẽ đây cũng là lần cuối cùng hần đến đây.

Cố Cách tìm một chỗ ngồi xuống, trong lòng yên bình, nhìn cái gì cũng giống như một đoạn bài hát cổ xưa. Hần nhìn gạch ngói màu chì phủ bụi, nhìn quán yếm sào màu trắng không sạch sẽ, nhìn một góc mái hiên bị che khuất. Mặt trời dần dần hạ xuống đằng tây, hần nhìn một vật nặng cuối cùng lưu luyến trên góc tường cũ không chịu đi, cuối cùng chậm rãi biến mất.

14. Chương 14

Cố Cách về đến nhà, trong phòng vẫn tối om, Bạch Đốc chưa về. Hần cho Bão Bão ăn sau đó nấu cho chính mình một bát mì.

Trong phòng chỉ có tiếng nhai nuốt hồng học của Bão Bão cùng với tiếng đinh đang nho nhỏ của đôi đũa trên tay Cố Cách va vào bát. Giống như ngày trước ở cùng Bạch Đốc, bữa tối nào của Cố Cách cũng bình thản như vậy, một mình yên tĩnh trầm mặc.

Cố Cách thu dọn xong bát đũa, quay đầu nhìn Bão Bão đang dừ tợn cắn một miếng đồ ăn. Cố Cách nhìn cái tủ không biết đã bị nó mở ra từ khi nào, sau đó thu hết đồ ăn bị lấy ra, tàn nhẫn để lên cái giá cao gần hai mét.

Cục lông vàng lập tức mang về mặt đau khổ thâm cừu đại hận.

Vắt vả tắm rửa cho con chó lớn, lúc xong xuôi thì đêm cũng đã khuya.

Cố Cách cầm di động đứng cạnh cửa sổ, mười giờ hơn, hần nhớ rõ Bạch Đốc đã nói buổi tối sẽ về sớm. Bão Bão cũng vươn chân trước ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cố Cách xoa xoa đầu nó, “Trước kia cậu ta cũng hay về muộn như vậy sao?”

Con chó liếm liếm lòng bàn tay Cố Cách.

Ba năm qua, hần vẫn thuộc nằm lòng dãy số của Bạch Đốc. Cố Cách do dự một chút rồi gọi điện. Trong điện thoại truyền ra tiếng thông báo tắt máy, Cố Cách cũng không xác định được Bạch Đốc có còn dùng số này hay không.

Đã gần mười hai giờ, Bão Bão ngẩng đầu cọ cọ ngón tay Cố Cách, dùng chân trước cào cào chân Cố Cách.

Cố Cách cười “Đại gia hỏa, mày đang an ủi tao sao?”

Dưới lầu vang lên tiếng ô tô. Cố Cách mở cửa sổ, nhìn thấy Bạch Đốc đi ra từ một chiếc taxi, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Cách, cả người đều ngây ngẩn.

Con chó lớn đã lao ra mở cửa, miệng cắn một đôi dép lê, nhảy nhót ở ngoài cửa chờ chủ nhân của nó lên lầu.

Bạch Đốc trở lại, cúi đầu không nhìn Cố Cách. Áo khoác của cậu không còn, áo sơ mi màu trắng đã cố ý sửa sang lại nhưng vẫn bản không chịu nổi, bên trên còn dính mấy vết máu đã khô, quần cũng bị rách vài chỗ.

Bạch Đốc cúi người xuống cởi giày, lại vô tình động đến cái gì, đau đớn thét lên một tiếng.

Cố Cách phục hồi tinh thần, kéo Bạch Đốc. Nhìn thấy trên mặt cậu một mảnh xanh tím, khoe miếng sưng vù.

“Sao lại bị thương thành như thế này?”

“À... bị cướp.” Bạch Đốc lại cúi đầu.

“Bị thương có nặng không? Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Bạch Đốc lắc đầu tỏ vẻ không cần.

Cố Cách đứng dậy cầm hòm thuốc, “Cướp xe còn đánh người?”

“A... đau...” Vết thương bị cùn bôi lên đau đớn.

Cố Cách vươn tay trái giữ đầu Bạch Đốc, “Chịu đựng một chút. Bị cướp ở đâu?”

“... Siêu thị bên kia.”

“Siêu thị cách đây bao nhiêu xa, sao lại về muộn thế? Bị cướp còn thể ngồi xe về hả?” Cố Cách nhìn qua biểu tình liền biết cậu đang nói dối, trên tay dùng lực khiến Bạch Đốc đau đến cả người run lên.

“Nói thật!” Giọng nói của Cố Cách có chút lạnh lẽo, nhưng biểu tình trên mặt vẫn rất nhu hòa.

“Bị kẻ thù đuổi đánh.” Bạch Đốc hít hít mũi, vẫn là nói thật.

“Có bao nhiêu người mà cậu đánh không nổi? Mấy thứ loạn thất bát tao kia vẫn luyện đều chứ?”

“Lúc đầu thì không sao, nhưng sau lại có thêm nhiều người, em liền lên xe chạy.”

Bạch Đốc vừa đắc ý lại vừa xấu hổ, “Bọn họ đuổi nhanh quá, bám theo mãi cũng không thôi, sau đó không cẩn thận bị đâm xe, vết thương đều là vì vậy, bọn chúng nhiều người còn bị đâm thảm hơn.”

“Em thừa dịp chạy mất.”

Cố Cách thở dài, lắc lắc tay, đi lấy băng dán vết thương cùng túi chườm đá.

“Không đi bệnh viện sao? Báo án chưa?”

Bạch Đốc lắc đầu. “Em trực tiếp về nhà luôn.”

“Thế mà muộn như vậy... Đau lắm không?”

“Không đau... Là vì tài xế không chịu chở em.”

Cố Cách cố gắng hỏi nhưng không thu được cái gì, hắn để Bạch Đốc tự cầm túi chườm đá, sau đó vươn tay cởi cúc áo sơ mi của cậu. Ngón tay vừa cởi ra nút áo đầu tiên, Bạch Đốc đã vùng đứng dậy.

Cố Cách hoảng sợ, “Làm gì vậy, tôi chỉ muốn xem vết thương trên người cậu thôi.”

“Trên người em không sao, em muốn đi tắm một cái.” Bạch Đốc không cầm theo túi chườm nước đá, cuống quýt cài lại nút áo bị mở.

Cố Cách nhú mày, vừa muốn mở miệng, lại bị Bạch Đốc chặn ngang, “Em đến bây giờ vẫn chưa ăn cái gì, trong nhà có gì ăn không?”

“Tôi trước đi nấu cho cậu bát mì...”

“Vậy em đi tắm.”

Cố Cách còn muốn giữ chặt cái người đang vội vã rời đi kia, lại bị Bạch Đốc tránh né.

Nhìn người đàn ông đang cuống cuống chạy vào phòng tắm kia không giống như trên người có thương tích gì nặng lắm. Cố Cách xoa xoa thái dương, thôi chờ cậu ta ra rồi nói sau.

Cố Cách nấu xong mì cũng không thấy Bạch Đốc đi ra, sợ miệng vết thương của cậu dính nước, hắn ở bên ngoài dặn dò vài tiếng, đợi một lúc chỉ nghe thấy tiếng nước mà không có tiếng đáp lại.

Tâm Cố Cách lập tức siết chặt, bước nhanh đến đẩy mạnh cửa ra.

Bạch Đốc nghe được tiếng vang, giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cậu nhìn về phía cửa, trên mặt trắng bệch, cuống quýt xoay người lấy áo choàng, đồ đạc trên giá treo bị động tác của cậu hất rơi tung tóe, phát ra tiếng vang lớn. Trong mắt Bạch Đốc phút chốc chứa đầy hoảng hốt.

Thật lâu sau, cậu nghe thấy tiếng Cổ Cách từ cửa truyền đến, “Tôi ở bên ngoài gọi mấy tiếng mà không thấy cậu đáp lại, tôi sợ cậu xảy ra chuyện gì.”

Hơi thở của Bạch Đốc kịch liệt dồn dập, thế nên cậu không nhận ra thanh âm của người phía sau bị kìm nén đến run rẩy.

15. Chương 15

Cửa rang rắc một tiếng đóng lại, trong phòng tắm chỉ còn lại Bạch Đốc hỗn loạn thở dốc, cậu cố gắng bình phục lại cảm giác run rẩy đang lan ra toàn thân.

Bạch Đốc chậm chạp hít một hơi, còn chưa kịp thở ra, trước ngực truyền đến đau đớn kịch liệt khiến cậu ho mạnh một tiếng, lồng ngực bị chấn động lại càng tăng thêm thống khổ. Bạch Đốc nắm chặt vạt áo ngực, khớp xương nổi rõ màu xanh trắng, đau đớn cúi gập người. Cậu ở trong lòng không ngừng một lần lại một lần nói với chính mình “Cổ Cách đã trở lại, Cổ Cách đã trở lại.”, làm cho chính mình cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tự an ủi như vậy rất hữu hiệu.

Bạch Đốc buông lỏng tay ra, chậm rãi ngẩng đầu. Người đàn ông phản chiếu trong gương hai mắt đỏ bừng, trong mắt chất đầy trầm mặc và đau thương. Bạch Đốc nhìn thật lâu, bật cười.

Cổ Cách đã trở lại, sau này không cần đau lòng nữa.

Bạch Đốc cởi ra áo choàng tắm ướt đầm mồ hôi. Nước chảy xuống từ vòi hoa sen, dọc theo xương quai xanh gợi cảm, lướt qua những vết sẹo xấu xí dữ tợn, hỗn loạn trải rộng toàn bộ ngực trái.

Bạch Đốc nhắm mắt lại cũng có thể chuẩn xác hình dung được đường nét những vết sẹo kia. Đó là một chữ “Cổ”, đáng tiếc tay cậu run rẩy, không thể đem một chữ đơn giản kia khắc xuống đẹp đẽ một chút.

Lúc Bạch Đốc đi ra, trên mặt đã bình tĩnh lại. Cậu không ngần ngại, hai ba miếng đã ăn hết bát mì lạnh tanh đã trưng lên kia.

Phòng làm việc mơ hồ phát ra ánh sáng, Bạch Đốc không dám đẩy cửa đi vào, cậu không rõ lúc mình xoay người, Cổ Cách có nhìn thấy gì không.

Sớm muộn gì cũng sẽ nhìn thấy, bọn họ còn có tương lai thật dài trước mắt, Bạch Đốc không muốn nghĩ nhiều.

Bạch Đốc đẩy ra cửa phòng, đứng chôn chân tại chỗ.

Cậu nhìn thấy Cổ Cách đứng cạnh giường, bên chân là chiếc cốc thủy tinh vỡ tan, nước bắn ướt ống quần. Cổ Cách cứ như vậy nhìn chằm chằm những mảnh vỡ dưới đất không nhúc nhích, bàn tay vẫn duy trì tư thế cầm cốc, ngay cả Bạch Đốc đẩy cửa đi vào cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Bạch Đốc há miệng thở dốc, phát ra một âm tiết không có ý nghĩa.

Cổ Cách giật mình ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía Bạch Đốc, trong ánh mắt hẳn nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì, giống như hồ nước sâu hun hút, không một gợn sóng lại làm cho người ta ngệt thở.

Trong lòng Bạch Đốc ầm ầm vang hai chữ “Xong!” Cậu muốn nói gì đó để giảm bớt những cảm xúc hốt hoảng của chính mình, nhưng trong đầu ngoài mấy chữ xong xong xong thì không còn nhớ nổi cái gì nữa.

Cuối cùng là Cổ Cách mở miệng trước: “Ngày mai đừng đến công ty nữa.”

“Hả? Vì... vì cái gì?”

Cố Cách không nói gì, Bạch Đốc rút cuộc có phản ứng, “Ừ, ngày mai không đi nữa.”

“Cởi quần áo ra.”

Bạch Đốc nhất thời không biết làm sao. Cố Cách bước qua đồng thủy tinh vỡ đi tới, “Trên lưng cậu có vết thương, để tôi bôi thuốc cho.” Thanh âm Cố Cách thực bình tĩnh, “Để tôi dọn đồng lộn xộn này trước đã.”

Bạch Đốc bối rối ngồi trên giường, Cố Cách dọn sạch sẽ, cầm thuốc đi tới. Bạch Đốc do dự gọi một tiếng “Cố Cách”.

Cố Cách để thuốc sang một bên, “Muốn tôi cởi giúp cậu?”

Bạch Đốc lắc đầu, cuối cùng vẫn xoay lưng cởi quần áo ra. Trên lưng cậu trúng một gậy, vừa rồi dính nước, chỗ da trầy xước đã trắng bệch.

Thuốc mỡ bôi lên lành lạnh, giống như đầu ngón tay Cố Cách từng vuốt ve cậu vậy. Bạch Đốc vô thức gập ngón tay áp út, cảm xúc ôn nhu trên lưng khiến cậu không thể phân rõ là thuốc mỡ hay là ngón tay Cố Cách.

Bạch Đốc nhắm chặt hai mắt, cậu rất nhớ Cố Cách. Như thế nào mà vừa mới xoay lưng lại một lúc đã nhớ hần đến thế, khẩn thiết muốn ôm chặt lấy hần.

Cố Cách chà lau ngón tay dính thuốc của mình, dặn dò Bạch Đốc nhanh chóng nghỉ ngơi.

Bạch Đốc nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, sau đó nhìn Cố Cách thu thập đồ đạc ra khỏi phòng, bước chân gấp gáp, không quay đầu lại.

16. Chương 16

Bạch Đốc trong lòng rối bời, không biết làm thế nào để bình tĩnh lại được. Một đêm không ngủ được, trời rất nhanh đã sáng, miệng vết thương trên người cậu ỉn ỉn có chút đau.

Vào lúc này cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, trái tim Bạch Đốc chợt đập nhanh hơn. Ánh mắt theo phản xạ nhắm lại.

Cố Cách đi tới, ngồi bên giường thật lâu, lâu đến mức Bạch Đốc sắp không thể chịu được nữa, hần mới vươn tay thật cẩn thận xốc chăn lên. Cố Cách từng chút từng chút vén áo ngủ của Bạch Đốc lên, động tác thông thả chần chờ.

Lòng ngực Bạch Đốc dần dần lộ ra, cùng với vết sẹo dữ tợn bao trùm ngực trái.

Trong bóng tối, Cố Cách nghiêm túc cẩn thận nhìn nơi đó, hần không dám chạm vào, kia nhất định là rất đau.

Cố Cách kéo chăn lại cho Bạch Đốc, Bạch Đốc cho rằng hần muốn đi, không ngờ Cố Cách lại mở miệng.

“Không ngủ được?”

Bạch Đốc xấu hổ mở mắt ra.

Cố Cách cúi xuống, dựa vào Bạch Đốc gần một chút: “Tôi cũng không ngủ được, muốn cùng cậu nói chuyện một lát.” Hần dừng một chút, giống như đang chuẩn bị tiếp theo nên nói như thế nào, qua một hồi mới tiếp tục mở miệng, “Vị trí của Du Khô trong giới giải trí còn chưa vững, tôi đang tính ký hợp đồng với công ty hần, thời gian sẽ dài đấy.”

Bạch Đốc bình ổn hơi thở nhìn Cố Cách, không chớp mắt, cậu có cảm giác Cố Cách tựa hồ muốn nói điều gì đó, đằng sau câu nói kia hần là có hàm ý gì đó, là thật... Hần muốn nói với cậu điều gì đó.

Tim Bạch Đốc điên cuồng đập thành thịch.

Cố Cách cười cười “Mở công ty nhỏ còn có thể có kẻ thù, giỏi thật. Năng lực phòng thân của cậu kém đi rồi, tôi cũng phải đốc thúc cậu luyện tập thêm, vài tên lưu manh mà có thể đem cậu đánh thành như vậy sao.”

Bạch Đốc trong lòng than thở, công ty nhỏ cái gì, rõ ràng là cây to đón gió, còn có không phải đã nói vết thương là do đâm xe chứ không phải bị đánh sao.

Dưới chân, cánh tay Cố Cách vòng qua eo Bạch Đốc, “Cậu rất gầy, biết nấu cơm mà còn gầy như thế này, về sau tôi sẽ nuôi cậu.”

Bạch Đốc cảm giác trong ngực như có bình nước bị thiêu đốt, nóng bỏng không chịu được. Cậu nghe thấy Cố Cách nói “Về sau”. Bình nước kia bắt đầu bốc lên từng đợt từng đợt bọt khí, hơi nước phủ mờ ánh mắt, Bạch Đốc nâng tay xoa xoa lại không cẩn thận đụng phải miệng vết thương trên khóe mắt.

Cố Cách vươn tay giữ chặt tay cậu, “Ngủ ở bên ngoài lạnh quá, phòng khách vắng vẻ quá khủng bố, ban đêm còn nghe được tiếng bước chân, còn có cảm giác bị thứ gì đó đè nặng.”

Bạch Đốc không để ý đến trêu đùa của hắn. Cậu vẫn nhìn hắn chăm chăm không chớp mắt, trong bóng đêm ánh mắt ầng ậng nước lại long lanh kì lạ.

Cố Cách trèo lên giường, chậm rãi kéo Bạch Đốc vào trong lòng, cảm nhận được nước hơi ấm nóng rực, Cố Cách nhẹ giọng thở dài như là muốn đem hơi lạnh trong lòng xua tan hết.

“Chúng ta về sau cùng nhau sống thật tốt, khiến cho chính mình trước kia tức chết đi.”

Thật sự là một câu tình cảm cũng không nói được, Bạch Đốc phụt cười ra tiếng. Một giọt nước mắt lăn xuống, cậu nhanh chóng vùi mặt vào ngực Cố Cách.

Trời đã sáng nhưng Bạch Đốc rốt cuộc vẫn không chịu nổi buồn ngủ mà mờ mịt thiếp đi. Giữa trưa, Cố Cách bị đói mà tỉnh lại, nghe thấy tiếng cười hắc hắc của Bạch Đốc bên tai.

Trong ổ chăn vì có nhiều thêm một người mà càng thêm ấm áp, Cố Cách mở to mắt, Bạch Đốc ở trước mặt đang nhe hàm răng trắng bóng cười ngây ngô với hắn. Cố Cách nhìn không được cũng cong khóe miệng, bởi vì từ lúc hắn quen biết Bạch Đốc cho đến giờ cũng chưa từng thấy mặt Bạch Đốc giống như thế này – sưng to như vậy.

Chắc là tối hôm qua do ngọn đèn rất đẹp, rất ôn nhu, Cố Cách không để ý đến điểm này, hiện tại quả thực không đành lòng nhìn thẳng. Trán sưng lên, mắt sưng lên, xương gò má sưng lên, khóe miệng sưng lên, đây không phải bị đánh mà là bị đâm xe sao?

Cố Cách cảm giác chuyện này rất nghiêm trọng. Hắn sờ sờ trên mặt Bạch Đốc, cuối cùng hôn một cái trên đỉnh đầu cậu, bảo cậu ngủ thêm một lát, sau đó một mình vào nhà vệ sinh phì cười.

Bạch Đốc lăn lộn trên giường, cứ năm giây lại đổi một biểu tình, cuối cùng lại cười ngây ngô vui vẻ bước vào nhà vệ sinh.

Cửa ban công cũ kỹ lung lay, Bão Bão không mở được, nghẹn một bụng chạy quanh, nó đã đói lắm rồi lại còn phải buồn bực nghe một màn đối thoại trong phòng truyền đến.

“Tên yêu quái trong gương kia, người là ai, ta phải lấy hồ lô bắt người – ta gọi tên người, người có dám đáp lại không?”

“Chỉ là mặt hơi sưng thôi mà... Cũng không khác bình thường lắm.”

“Thế này mà gọi là hơi sưng?”

Tiếng bước chân vang lên.

“Anh xem đi, đến cả cái bồn cầu cũng muốn châm chọc em nữa!”

“Bồn cầu cũ, nắp đập rơi xuống là chuyện bình thường.”

“Bình thường ở đâu? Tại sao lúc anh đi nó không rơi xuống. Nó sợ em thò mặt vào rồi kẹt trong đó lấy không ra sao? Không... không... nó chính là đang cười nhạo em!”

“Đấy em xem này...” Không biết bên trong phát sinh cái gì, âm thanh từ cuồng loạn rít gào dần dần biến thành hít thở kịch liệt.

“Còn không đánh răng?”

Vì thế triệt để im lặng.

17. Chương 17

Cơm nước xong xuôi, Cố Cách muốn đến công ty một chuyến.

Bạch Đốc cầm áo khoác từ phòng ngủ đưa cho Cố Cách, “Em lái xe đưa anh đi.”

“Đừng ra ngoài, vết thương của em tốt nhất đừng ra gió.”

Bạch Đốc không muốn Cố Cách đi, nhưng lại cảm giác một đại nam nhân như hắn phải ở nhà bồi mình thì cũng không hay lắm, đành thôi vậy. Cậu đưa chìa khóa xe cho Cố Cách: “Vậy anh lấy xe của em mà đi, đi đường cẩn thận một chút.”

Cố Cách bất đắc dĩ cười nói: “Anh không lái xe.”

Tay Bạch Đốc cứng ngắc một chút, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Bạch Đốc đứng cạnh cửa sổ nhìn thân ảnh Cố Cách biến mất ở góc rẽ, trong lòng vô thức hoảng loạn. Hạnh phúc bất ngờ Cố Cách mang đến cho cậu cậu còn chưa kịp tiêu hóa, trong nhà đột nhiên chỉ còn lại một mình, không gian lập tức yên tĩnh lại, khiến cậu sinh ra ảo giác Cố Cách giống như ... chưa từng trở về đây.

Không phải, không phải. Bạch Đốc lắc lắc đầu làm cho chính mình tỉnh táo lại, đây là nhà của Cố Cách, là phòng Cố Cách thuê, nơi này mỗi chỗ đều có hơi thở của Cố Cách, làm sao có thể giả được.

Thời tiết bên ngoài không tốt lắm, mịt mù như sắp mưa.

Cố Cách đi được một đoạn mới phát hiện quên mang điện thoại, hắn vốn muốn quay về lấy nhưng trời lại bắt đầu tí tách mưa, Cố Cách nghĩ cũng không có gì quan trọng lắm, vì vậy không trở về.

Cố Cách vươn tay vẫy một chiếc taxi. Hắn ngồi ở trong xe, đưa mắt nhìn cơn mưa ngày càng to bên ngoài.

Bạch Đốc vẫn yên lặng đứng bên cửa sổ, cậu nghe giọt mưa rơi trên mái hiên phát ra tiếng vang lộp bộp, từng giọt từng giọt như nện trong lòng cậu.

Bão Bão ở bên cạnh nhàm chán đi vòng quanh chân cậu, đột nhiên nó như là nghe được cái gì, tung tăng chạy vào trong phòng. Bạch Đốc nghi hoặc quay đầu, thấy con chó lớn chạy ra, trong miệng còn ngậm một chiếc điện thoại màu đen.

“Đây không phải là điện thoại của Cố Cách sao?” Bạch Đốc lau lau nước miếng trên màn hình điện thoại, liền thấy có cuộc gọi đến.

“Cố lão gia à, cậu ăn cơm trưa bao lâu vậy? Cậu xem xem bây giờ đã mấy giờ rồi?”

“Tôi...”

“Tôi đã hoãn buổi chiều đãi phóng viên, từ chối lời mời của đạo diễn Trương, bề bộn trăm công nghìn việc mới dành ra được một chút thời gian để gặp cậu...”

“Anh...”

“Cậu vậy mà còn không đúng giờ, cậu có hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi không, có hiểu...”

“Cố Cách đã ra ngoài một lúc rồi, chắc là sẽ đến nhanh thôi.”

“... Mày là Bao Bao sao? Ồi chào, đầu năm nay chỉ số thông minh của cục lông vàng kia cũng muốn dọa tôi tè ra quần! Mày có thể tiếp điện thoại sao?”

“...” Bệnh thần kinh!

“Hắn ra ngoài bao lâu rồi?”

Bạch Đốc nhìn đồng hồ, hai giờ năm mươi.

“Cũng khoảng bốn mươi phút rồi.”

“Bốn mươi phút cũng đủ cho hắn chạy qua chạy lại WC mấy lần rồi!”

Hắn có thể đi đâu chứ? Hay là trên đường gặp chuyện gì rồi? Bạch Đốc trong lòng thấy bất an. Cậu cố gắng trấn định, bảo người đại diện chờ một chút.

Treo điện thoại, Bạch Đốc xoay lưng qua dựa vào bệ cửa sổ. Ánh mắt bất an dao động, trong lòng cậu đang rất khẩn trương. Lời của người đại diện giống như đem tất cả dự cảm bất an trong lòng cậu nói hết ra. Bạch Đốc hoảng loạn đi lại trong phòng như muốn tìm kiếm cái gì, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cây đàn guitar ở góc phòng.

Cây đàn guitar kia! Ánh mắt Bạch Đốc đột nhiên tối sầm lại, Cố Cách đã từng muốn gảy đàn cho cậu nghe, cậu không nghe. Chính là cây đàn guitar này, sau này cậu cũng không nhìn thấy nữa. Trái tim của Cố Cách có phải cũng giống như cây đàn này không, giấu ở một góc hẻo lánh, dần dần bị bụi bặm bao phủ.

Chuyện cũ cứ như vậy áp đến, trên ngực Bạch Đốc truyền đến từng cơn đau. Cậu bất ngờ không kịp phòng bị, đau đớn trượt ngã trên mặt đất.

Bạch Đốc cuộn người, thậm chí không dám mở miệng thở dốc, cậu chỉ có thể nhẹ nhàng hít vào từng chút không khí, sau đó run rẩy chậm rãi thở ra. Quần áo bị xé rách, tay Bạch Đốc sờ lên mấy vết sẹo thô ráp trên ngực.

Là vì Cố Cách nhìn thấy cái này mới đồng ý sống chung với cậu sao?

Lúc đầu Bạch Đốc tuy rằng không cố ý giấu giếm nhưng chính xác là cậu không dám đem những vết sẹo đó cho Cố Cách xem. Cậu sợ Cố Cách thấy phản cảm, ai nhìn thấy tên họ của mình bị một người mình chán ghét khắc lên người xấu xí như vậy cũng không thể tiếp thu được. Nhưng Cố Cách không có, Cố Cách không tức giận cũng không chán ghét, Cố Cách rõ ràng là đau lòng, hắn đã đem cậu ôm vào trong lòng.

Nhưng mà... Cố Cách đã đi đâu? Lúc đó không phải là Cố Cách an ủi cậu lần cuối chứ? Bạch Đốc như là nhớ tới cái gì, lập tức đứng lên, vội vàng chạy vào trong phòng.

18. Chương 18

Nhưng mà... Cố Cách đã đi đâu? Lúc đó không phải là Cố Cách an ủi cậu lần cuối chứ? Bạch Đốc như là nhớ tới cái gì, lập tức đứng lên, vội vàng chạy vào trong phòng.

Bao Bao cũng lo lắng không yên, nó nhìn thấy chủ nhân của nó nghiêng ngả lao đảo chạy vào phòng, mở tủ quần áo tìm kiếm cái gì đó, sau đó lại chạy đến vali cạnh cửa sổ.

Quần áo đều ở đây, vali cũng ở đây. Quần áo lần trước là tự tay cậu treo lên, Cố Cách sau đó cũng không sờ đến vali hành lý nữa. Bạch Đốc nặng nề thở ra một hơi.

Thật là, nhất định là do mình nghĩ nhiều, Bạch Đốc bắt đầu dĩ cười nhạo chính mình. Cố Cách đã nói với cậu sau này sẽ cùng nhau sống thật tốt, sao có thể đi mà không nói một tiếng. Hắn còn nói hôm nay đi thương lượng ký hợp đồng... Như vậy có phải hắn trên đường xảy ra chuyện gì không? Bạch Đốc không khỏi lo lắng.

Di động của Cổ Cách lại vang lên, là tin nhắn nhắc nhở.

Bạch Đốc sợ là thông báo gì quan trọng, cậu do dự một chút, vẫn là mở ra xem.

Toàn là tin nhắn rác.

Bạch Đốc vừa định xóa hết đi, ánh mắt đột nhiên liếc đến tin nhắn dưới cùng, ngón tay dừng lại.

Trong đầu Bạch Đốc nháy mắt trống rỗng, lại giống như xẹt qua vô số ý nghĩ.

Đó là tin nhắn xác nhận. Bạch Đốc tựa như dùng toàn bộ khí lực mới đưa ngón tay đến tin nhắn kia, nhấn mở ra.

[Đơn đặt hàng số e561947912, Ngài Cổ đã đặt vé tàu k8266, toa số 14 đến thành phố C, khởi hành lúc 15h30 ngày 29 tháng 5. Mời ngài nhanh chóng đến đổi vé...]

Bạch Đốc đọc không hiểu. Cậu trừng lớn mắt đọc từng chữ từng chữ, đọc xong, vẫn không hiểu. Sau đó đọc lại một lần lại một lần. Cậu đọc liên tục, mỗi lần đều đọc rất nghiêm túc như là muốn cố gắng làm rõ đến cùng là có ý nghĩa gì. Cậu rất nhập tâm, thế cho nên không ý thức được nước mắt đã rơi đầy mặt.

Bão Bão nức nở chạy đến liếm liếm nước mắt trên mặt Bạch Đốc.

Bạch Đốc rút cuộc tỉnh táo lại. Ba giờ rưỡi tàu chạy. Cậu luống cuống tay chân nhìn đồng hồ, ba giờ tám phút. Cậu còn hai mươi phút, cậu còn hai mươi phút để ngăn Cổ Cách lại, hoặc là cùng hắn rời đi.

Bạch Đốc gọi điện thoại cho trợ lý, bảo hắn đặt vé tàu. Cậu không biết nơi đến, chỉ biết tàu k8266. Bạch Đốc lên xe, cậu một mực ra lệnh, “Không cần biết anh dùng cách gì, phải mua bằng được cho tôi một vé.”

Cổ Cách ngồi ở trong xe, đầu có chút choáng váng, hắn đem cửa sổ kính mở ra một khe nhỏ, gió lập tức ùa vào, hắn đành phải đóng lại.

Cổ Cách có đôi chút say xe, thời gian dài ngồi trong xe, hắn sắp bị ngạt thở.

“Bác tài, bác xem tắc đường thế này, lúc nào có thể đi được?”

Tài xế cũng đang tức giận: “Ai biết được, mưa to thế này sợ nhất là xảy ra tai nạn, nếu có tai nạn thật thì cũng phải tắc đến mấy giờ. Cậu xem con đường này, đi vào rồi thì không thể quay đầu, thật sự là xui xẻo!”

Cổ Cách nhìn đồng hồ, đầu càng choáng váng. Tốt nhất là người đại diện không chờ hắn nữa, nếu không chắc chắn sẽ lỗi hải hắn suốt thôi.

Bạch Đốc đến trạm xe lửa không cùng đường với Cổ Cách. Trên đường vắng vẻ, cậu liều mạng đạp chân ga. Cổ Cách ở đây, Cổ Cách muốn rời đi, vậy Bạch Đốc cậu có thể đi nơi nào được? Bọn họ đã nói về sau cùng nhau sống tốt, Cổ Cách không thể nói không giữ lời.

Khi Bạch Đốc đuổi tới nhà ga, xe lửa đã bắt đầu soát vé. Cậu vội vàng vọt lên đầu hàng, bắt cháp người khác tức giận chửi mắng.

Lúc Bạch Đốc chạy đến soát vé, bởi vì chạy quá nhanh, nền đất lại ướt, cậu bị trượt chân. Chân đạp vào tay vịn, theo quán tính nghiêng người sang một bên, nặng nề ngã xuống, lăn mấy vòng. Người khách ngồi bên cạnh giật mình, vội vàng dìu cậu lên, còn chưa kịp đến gần, Bạch Đốc đã bò lên, ba chân bốn cẳng chạy đi, cũng không để ý đến vết thương trên người.

Người đằng sau gọi với theo: “Này, giày của cậu

”

Bạch Đốc không quay đầu.

Trên người cậu chỗ nào cũng đầy vết thương, cậu cũng không biết chỗ nào thì đau hơn và nên xoa chỗ nào.

Bạch Đốc đuổi đến vừa kịp lúc tàu lăn bánh, trên mặt cậu một mảng xanh tím, trông vô cùng thê thảm. Cậu vẫn mặc bộ quần áo ở nhà mỏng manh, lúc này cũng đã ướt đầm, lấm lem vết bẩn, dính bết vào da thịt.

Bạch Đốc vẫn chưa tìm thấy Cố Cách, nhưng cậu đã buông lỏng một chút khẩn trương, bắt đầu đi về hướng toa số 14. Vừa bước ra một bước mới phát hiện một chiếc giày không biết đã đánh rơi ở chỗ nào.

Người trên tàu dùng ánh mắt nghi ngại nhìn cậu, Bạch Đốc cũng không để ý nhiều. Cậu bước từng bước, cố gắng kìm nén nước mắt không để chúng rơi xuống. Đến cuối cùng cậu vẫn phải đuổi theo Cố Cách, về sau vô luận Cố Cách đi đâu, cậu đều phải đi theo hần.

Đứng trong toa xe chật ních người, dưới đất vô cùng bẩn, trên người Bạch Đốc cũng không còn chỗ nào sạch sẽ. Cậu đã tìm một vòng rồi vẫn chưa tìm thấy Cố Cách. Chẳng lẽ hần ngồi toa khác?

Bạch Đốc tìm từ đầu đến cuối, ngay cả phòng vệ sinh cũng không bỏ qua, vẫn không thấy Cố Cách.

Bạch Đốc không để ý đến người bên cạnh kêu lên, ngồi bệt xuống sàn. Có hành khách muốn nhường chỗ cho cậu ngồi, nhưng làm thế nào cũng không kéo được cậu đứng dậy.

Bạch Đốc ngồi yên, nỗi tuyệt vọng nhanh chóng lan ra. Cậu thật sự bị bỏ rơi rồi, cậu không tìm được Cố Cách, cậu lên một chuyến tàu không biết điểm dừng, cậu bị vứt bỏ ở một nơi xa lạ không biết tên.

Không có Cố Cách, nơi nào cũng hoang vắng trống trải.

19. Chương 19

Cố Cách đã đợi hơn nửa tiếng, nếu còn đợi nữa hần sẽ nôn ra mất. Hần phải gọi điện thoại cho người đại diện, nhưng hần không nhớ được số điện thoại của anh ta.

Cố Cách mượn điện thoại của tài xế, muốn nhờ Bạch Đốc gọi điện thay hần.

Điện thoại đổ chuông rất lâu đối phương mới bắt máy, Cố Cách còn chưa kịp nói chuyện đầu bên kia đã truyền đến thanh âm xa lạ. Cố Cách im lặng nghe giọng nói của người kia có vẻ nôn nóng, một hồi lâu mới miễn cưỡng hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Cậu ấy đâu? Làm sao rồi? Có thể đưa điện thoại cho cậu ấy không?” Cố Cách đặt tay lên tay nắm cửa, chuẩn bị sẵn sàng kéo cửa xe chạy đi.

Tài xế thấy thế nhanh chóng khóa cửa xe, cậu giả vờ sốt ruột cũng vô dụng, dừng nghĩ cầm di động của tôi rồi muốn chuồn, mơ đi!

Nhân viên phục vụ vỗ vỗ Bạch Đốc: “Này anh, anh có thể nói chuyện với bạn anh không? Người kia họ Cố.”

Bạch Đốc nghe vậy run run, ánh mắt nghi ngờ nhìn nhân viên phục vụ, đưa tay giật lấy di động.

“Cố Cách... Cố Cách là anh sao?”

“Là anh. Em bình tĩnh, từ từ nói.”

“Cố Cách, anh ở đâu? Sao anh không ở trên tàu?” Bạch Đốc đã không thể tự hỏi như bình thường, cậu rõ ràng thấy được hy vọng, lại không dám quá vui mừng.

“Anh?” Cố Cách cuối cùng cũng hiểu là chuyện gì, hần đau lòng, không khỏi có chút dở khóc dở cười, “Anh ở thành phố C, vẫn đang trên đường đi gặp người đại diện, ở đây kẹt xe nên anh không có cách nào quay lại được... Trở về sẽ nói chuyện với em, em hiện tại thế nào rồi?”

Bạch Đốc xiết chặt điện thoại, “Anh không định đi đúng không?”

“Ừ, đã nói không đi mà. Đến ga tiếp theo thì em xuống đi, rồi ở đó chờ anh, anh đến đón em.”

“Không, không cần. Em đến ga rồi.” Bạch Đốc mạnh đứng lên, vội vã theo dòng người đi ra cửa, “Em xuống tàu ngay đây, lập tức quay lại!”

“Em cẩn thận...”

“Cố Cách...” Bạch Đốc chặn ngang lời hấn, thật cẩn thận hỏi: “Anh có thể ở nhà ga chờ em được không?”

Bạch Đốc chen lẩn trong đám người đông đúc cố gắng tìm Cố Cách, bước chân nghiêng ngả lão đảo. Cậu dứt khoát đem chiếc giày còn lại ném đi, vừa lúc ngẩng đầu thì thấy Cố Cách cũng đang nhìn quanh, sau đó xa xa đem ánh mắt dừng lại trên người cậu.

Bạch Đốc như một chiếc thuyền cô độc, lưu lạc đã lâu, trong nháy mắt thấy được ngọn hải đăng của mình, giống như trong bóng tối thấy được tia sáng duy nhất, vội vàng chạy đến.

Khoảnh khắc khó quên nhất trong cuộc đời em, chính là trong lúc em không ngừng tìm kiếm anh trong biển người mênh mông, điều em tìm thấy được chính là anh cũng đang ở đó nhìn em.

Cố Cách, anh là nơi em cho dù phải trèo núi vượt biển cũng phải đi đến. Là người duy nhất em nhìn thấy trong biển người mờ mịt, là ngọn đèn ấm áp tỏa ra bên cửa sổ quê hương. Anh là nhà của em, là ước mơ cũng là khát vọng duy nhất của em.

20. Chương 20

Sau khi trở về, Bạch Đốc bắt đầu sốt cao, khuôn mặt bị bệnh tra tấn vừa sưng vừa trắng. Thế nhưng tâm tình cậu rất tốt, bệnh cũng đỡ rất nhanh, chỉ có vết thương trên

người, trên mặt là mãi không khỏi.

Bị cho leo cây một ngày, hôm sau người đại diện liền hùng hổ đến nhà, còn chưa kịp giáo huấn Cố Cách một trận, liền bị gương mặt như quỷ Bạch Đốc dọa phát khóc.

Hơn nửa tháng, cuối cùng Bạch Đốc đã có thể không cần nhìn sắc mặt Cố Cách mà nói chuyện, còn như vậy nữa cậu cũng phát điên lên mất.

Nhưng mà giống như có chút làm quá, không biết có phải vì muốn che dấu nỗi bất an chưa hoàn toàn tiêu tan trong lòng hay không, hoặc là muốn nóng lòng bù đắp lại

khoảng trống ba năm xa cách... Cố Cách gãi gãi mũi, tóm lại hấn vẫn cảm thấy người nào đó đôi lúc vẫn quá mức nhiệt tình.

Hình như đã là ngày thứ mười bảy Bạch Đốc không đến công ty, ngoài Cố Cách ra cậu cũng chỉ gặp trợ lý của mình.

Tìm người đánh cậu chính là lão Trương, trong công ty xảy ra bất đồng liền dùng loại thủ đoạn thấp hèn này.

Bạch Đốc bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, “Chờ em giết chết lão.”

May mà trên mặt cậu đầy vết thương, có thể yên tâm thoải mái nhàn hạ, khoảng thời gian nửa tháng qua so với ba năm trống rỗng mà nói không đủ để bù đắp lại.

Bạch Đốc ngồi trên sofa nhóp nhép ăn khoai tây chiên, tùy tay ném cho Bão Bão một miếng.

“Không cần cho Bão Bão ăn mấy thứ này.”

Bạch Đốc đầy miệng khoai tây không kịp nuốt xuống, phòng miệng cướp lại đồ ăn trong miệng Bão bão, cục lông vàng thè lưỡi liếm một cái, không thừa lại bất cứ cái gì.

“Cố Cách anh đã về.”

Bạch Đốc đi qua lấy dép lê cho Cố Cách, con chó lớn vội chạy đến cắn một đôi dép kẻ ô vuông đặt xuống bên chân hấn, được hấn vuốt ve liền đắc ý quay lại le lưỡi với

Bạch Đốc.

“Con chó này giống như thành tinh vậy.”

“Ân, Bão Bão còn ngoan hơn em nhiều.”

“Đây là do em dạy dỗ đúng cách, sao có thể so sánh em với nó chứ.” Bạch Đốc phản bác lại, sắp lại gần Cố Cách, “Em cũng sẽ ngoan ngoan mà.”

Cố Cách từ chối cho ý kiến, Bạch Đốc hỏi hần, “Hôm nay nói chuyện thế nào rồi?”

“Viết nhạc phim cho Du Khô, cụ thể thế nào thì còn phải chờ tin tức.”

“Lại là hần.” Chờ ta giết chết hần, giết chết hần!

Cố Cách liếc mắt nhìn sang, Bạch Đốc lập tức như con chó nhỏ mà vẫy đuôi, “Em có thể cho anh cảm hứng.”

“Cho như thế nào?”

Người ta đều nói tình dục có thể kích thích cảm hứng, trong lòng Bạch Đốc dâng trào những ý tưởng “thuần khiết”, đương nhiên là lên giường, lên giường cho

“Khụ.” Bạch Đốc ho nhẹ một tiếng, “Buổi tối chúng ta có thể trao đổi.”

“Cảm hứng gì mà còn phải chờ buổi tối?”

“... Anh muốn ngay bây giờ cũng được, cũng không phải là không thể.”

Cố Cách khó hiểu nhìn lỗ tai Bạch Đốc đỏ bừng.

“Chẹp. Mặc kệ anh.” Bạch Đốc không kiên nhẫn để hết mấy miếng khoai còn lại vào miệng, mảnh vụn bay tứ tung.

Buổi tối.

Cố Cách lười biếng dựa vào giường, trên tay cầm một quyển sách không biết Bạch Đốc lấy ở đâu ra — [Làm thế nào để duy trì sự lãng mạn và cảm giác mới mẻ trong quan hệ vợ chồng].

.....

Bạch Đốc trong phòng tắm từ từ đi ra, cậu mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng của Cố Cách, áo dài phủ xuống che khuất chiếc quần đùi ngắn bên dưới. Nước từ mái tóc nhỏ

xuống làm ướt áo sơ mi, loáng thoáng lộ ra điểm nhỏ quyền rũ màu mật ong. Bạch Đốc liếc nhìn Cố Cách, chọn một góc thích hợp, vươn tay cởi hai cúc áo trước ngực.

Cố Cách nhìn nhìn đồng hồ, cũng không ngẩng đầu lên, “Em ấp trứng ở trong đó hả?”

“...” Hừ, anh mới ấp trứng ấy.

Bạch Đốc ho một tiếng đứng ở bên giường đùa nghịch cốc nước, đuôi lông mày đắc ý nhếch lên, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua, mang theo chờ mong cùng một chút dịu dàng.

Rốt cuộc Cố Cách cũng nhìn lại đây, đảo trên người Bạch Đốc một vòng cuối cùng dừng lại trên cái mông lộ ra ngoài một nửa của cậu.

“?? hả??”

“... Không có gì? Giúp anh đổ cốc nước đi.”

“...” Anh đầu óc có bệnh có bệnh a! Bạch Đốc tức giận ấn cốc nước đến miệng Cố Cách, sặc chết anh!!

Cố Cách xoa xoa răng cửa bị đụng đau, “Em đứng ở đó làm gì? Sao lại...”

“Anh xem trên đùi em có phải có nốt ruồi không?”

“... Thật à?” Cố Cách uống một ngụm nước, đứng dậy cất cốc, không để tâm hỏi lại, “Chỗ nào?”

Bạch Đốc ánh mắt đảo qua đảo lại một lúc lâu, cuối cùng đỏ mặt tách đùi ra, “Anh xem đây là...”

“À? Sao em chưa lên giường? Không lạnh sao?”

“Lạnh cái đầu anh, anh có nghe em nói không hả??”

“Này, ...” Cố Cách khó chịu nhìn vệt nước trên sách, “... nước miếng của em văng đầy sách rồi này.”

“Đó là nước trên tóc em!!”

“À,” Cố Cách yên tâm lấy tay xoa xoa, “Mau lau khô tóc đi.”

Bạch Đốc cảm giác tiểu kê kê của mình sắp lạnh chết rồi.

21. Chương 21

Cuối cùng Bạch Đốc vẫn quyết định bỏ qua trang thứ hai trong quyển [Làm thế nào để duy trì sự lãng mạn và cảm giác mới mẻ trong quan hệ vợ chồng] – cách thứ nhất để duy trì sự mới mẻ lâu dài – Sự ngại ngùng quyền rũ. Quả nhiên trong sách đều là gạt người! Người bán sách ngu ngốc! Bạch Đốc hung hăng nguyên rửa, chờ ta giết chết hần!

Bạch Đốc lau xong tóc vẫn thấy Cố Cách đang chăm chú đọc cuốn sách bại hoại kia. Trong lòng cậu như có hàng vạn con ngựa ngu ngốc đứng hình trong nháy mắt rồi rầm rầm chạy qua, bụi tung mù mịt. (Mình không hiểu câu này lắm nhưng một vài từ như “thảo nê mã” có ý là một câu chửi thề nên có thể hiểu cả câu là bạn thụ đang tức giận và rửa xả trong lòng =)))

Bạch Đốc oán giận chui vào chăn, luồn qua cuốn sách trong tay Cố Cách, đem cả người đè lên người Cố Cách. Sớm biết ngại ngùng đối với Cố Cách không có tác dụng còn không bằng trực tiếp tấn công.

Cố Cách điều chỉnh tư thế cho người trên thân thoải mái nằm sấp, sau đó đem sách đặt trên đầu người kia, tiếp tục đọc.

Trong lòng Bạch Đốc củi lửa đã đốt, tia lửa bùng bùng bắn ra. Cậu cảm nhận được nhiệt độ dưới thân cuộn cuộn như sóng triều, từng đợt từng đợt quay cuồng, dùng mảnh quét qua nơi tiếp xúc của hai bộ vị nào đó.

Xương quai xanh của Cố Cách dán bên môi Bạch Đốc, hần kết của hần ngẫu nhiên lên xuống quả thực là gọi cảm muốn chết, nhìn không được, đây chính là tinh túy của sự ngại ngùng quyền rũ a, sao hần lại lĩnh ngộ nhanh như vậy? Yết hầu của Bạch Đốc phát ra tiếng thở dài khàn khàn, dưới thân không tự giác cọ xát một chút.

Cố Cách đưa tay vỗ nhẹ trên đầu Bạch Đốc, “Đừng nhúc nhích, để yên cho anh đọc sách được không?”

“Anh bị bệnh thần kinh a, cuốn sách bại hoại này có cái gì đáng xem đâu!” Bạch Đốc phẫn nộ ngẩng đầu giật cuốn sách ném đi, sau đó cúi xuống nặng nề hôn lên gáy Cố Cách.

“Em làm cái gì thế? Ah? Nó đang làm sao vậy?”

“Nó cứng rắn cứng rắn!!! Anh rốt cuộc có muốn làm ko??”

“Anh làm gì?”

“Làm em!!” Bạch Đốc gào rống.

“...” Theo logic bình thường thì không phải là em ấy sẽ thẹn thùng hoảng sợ hỏi [Anh làm gì vậy?], sau đó mình sẽ tà mị cười [Làm em!] sao? Bạch Đốc, có phải em đang diễn lộn vai rồi không?

“Biểu tình ngu ngốc đó của anh là có ý gì hả?” Bạch Đốc có chút bất lực.

“Ngày mai anh muốn đến phòng ghi âm viết ca khúc.”

“Viết cái đầu anh ấy! Em bây giờ đang truyền cảm hứng cho anh đấy!!”

“Cái gì... Em bình tĩnh một chút.”

Bình thường sao không thấy anh dài dòng như vậy? Bạch Đốc duy trì chút lý trí, cố gắng thuyết phục Cố Cách, “Nghệ thuật chân chính chính là được khơi dậy từ tình dục.”

“Hả? Sao em tự nhiên lại nghĩ mấy thứ kì quái đó hả? Ai nói vậy?”

“Arthur Miller,” Bạch Đốc mê luyến mút đầu kết Cố Cách, hạ thân cách một lớp vải dệt thỉnh thoảng lại có sát lên thứ còn chưa thức tỉnh của Cố Cách. Từ môi cậu mơ hồ phát ra âm thanh, “Một nhà văn.”

“Anh chưa từng nghe qua, rất nổi tiếng à?” Cố Cách đứng dậy muốn đẩy Bạch Đốc ra.

“Àn,” Bạch Đốc phát ra mấy tiếng rên rỉ đầy khát vọng, sáp lại càng gần, “Rất có hiệu quả.”

“Được rồi,” Cố Cách thỏa hiệp, cơ thể giật giật mấy cái, “Vậy em còn không mau khơi gợi tình dục của anh lên đi.”

Bạch Đốc rõ ràng nghe được tiếng dây thần kinh của mình đứt đoạn. Cậu ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Cố Cách, hận không thể bóp chết hắn. Ông đây chỉ thiếu chút nữa là khóc lóc cầu xin anh đấy! Anh nghĩ rằng từ đầu đến giờ tôi ngậm đắng nuốt cay để làm gì hả?? Đồ lãnh cảm nhà anh!!!

Đương nhiên đến lúc Bạch Đốc trên mắt phiếm lệ mơ màng ngủ say cũng tuyệt đối không dám nhớ đến ba chữ “tính lãnh cảm” này.

Cố Cách mơ thấy Bạch Đốc biến thành Bảo Bảo.

“Chủ nhân, cái đuôi của người sao lại mọc ở phía trước?”

“Kê kê của người ở phía sau hả?”

“[ ]?” Bạch Đốc trên mặt ngập tràn biểu tình thuần khiết.

Buổi sáng Bạch Đốc sống chết ôm lấy đùi Cố Cách, không cho hắn rời giường, “Toàn thân em đều đau, anh ngủ cùng em một lát nữa.”

Cố Cách đấu tranh một chút, muốn rút đùi ra, “Em buông tay, anh còn phải đi ...”

“Việc này ở nhà cũng làm được, anh nhất định muốn đến phòng thu làm gì?”

“Em hôm nay còn không đi làm sao?”

Bạch Đốc nhân cơ hội ôm lấy eo Cố Cách, vùi mặt vào lòng hắn.

“Này, em lại muốn làm gì nữa?”

“Cọ cọ một chút thôi.”

“Em cọ đây nước miếng lên người anh.”

“Liếm một chút cũng không mang thai.”

“Em liếm chỗ nào vậy? Ngô ...” Cố Cách vươn tay túm lấy tóc Bạch Đốc. Bạch Đốc bị kéo ra thét lớn một tiếng, điều chỉnh góc độ, đem nơi nào đó của Cố Cách ngậm càng sâu.

22. Chương 22

Cuộc sống bắt đầu tốt đẹp lên. Tất cả mọi người trong công ty đều cảm thấy ông chủ của mình gần đây mặt mũi hiền lành, có khi thậm chí còn tốt bụng dễ gần khen ngợi bọn họ.

Bạch Đốc nghĩ rằng chinh mình với Cố Cách có thể hạnh phúc, gương vỡ lại lành, nhưng mỗi lần nghĩ đến đây cậu lại lâm vào im lặng, đem “gương vỡ lại lành” gạch đi, đổi thành “khởi đầu mới”. Mặc dù có chút không đúng lắm, nhưng cậu vẫn nhìn không được đặc trí, không ngừng tưởng tượng, có thể cùng Cố Cách bắt đầu lại, rất hạnh phúc.

Nhưng quá khứ đau xót không có cách nào lau đi, Bạch Đốc cũng không nguyện ý quên.

Bạch Đốc rất ít khi gặp ác mộng như trước, ngực cũng không còn đau nữa. Nhưng rõ ràng là không mơ thấy vậy mà nửa đêm cậu vẫn giật mình tỉnh giấc, trong lòng hoảng hốt, chỉ có thể dựa vào Cố Cách gần một chút mới có thể an tâm.

Bạch Đốc cũng ý thức được, Cố Cách rất ít khi cười với cậu, cũng rất ít khi ôm cậu. Đôi lúc chỉ là da thịt vô tình chạm vào nhau đều có thể mang đến cho cậu thỏa mãn rất lớn. Bạch Đốc nghĩ, Cố Cách có lẽ không thể yêu cậu giống như trước đây, thế nhưng tương lai phía trước còn rất dài, cậu có cả một đời để đối tốt với hắn. Cậu có thể đợi, vĩnh viễn sẽ không buông tay lần nữa.

Vết sẹo trên ngực Bạch Đốc truyền đến một chút đau đớn, cơn đau len lõi tràn vào trong lòng. Bạch Đốc nguyện ý hưởng thụ đau đớn này vì nó có thể nhắc nhở chính mình không được quên.

Bạch Đốc nhớ lại khi đó bản thân vẫn còn hoảng sợ không thôi, cậu hỏi Cố Cách có rời đi không? Cố Cách không để ý lắm trả lời, không đi, hắn sẽ nhớ Bảo Bảo. Đáp án như vậy lại làm cho Bạch Đốc thực vừa lòng, thực vui vẻ.

Trợ lý đi vào thì thấy lão bản của mình đang đứng cười ngây ngốc với cửa sổ thủy tinh, yên lặng nói thầm một câu đẹp trai đều có bệnh thần kinh liền đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Bạch Đốc về nhà sớm, phát hiện giày của Cố Cách ở ngoài cửa. Mấy ngày nay Cố Cách bận rộn nhiều việc, gần như cả ngày đều ngâm mình trong phòng thu âm ở công ty, hôm nay là hết bận rộn nên về nhà sao?

Bạch Đốc gọi một tiếng. Không ai đáp, cả Bảo Bảo cũng không thấy. Cậu đi vào phòng bếp, đem túi tôm to đổ vào chậu nước, sau đó đi đến phòng làm việc.

Bạch Đốc đẩy cửa ra, nhìn thấy Cố Cách đang cầm cúi viết gì đó. Bảo Bảo cuộn tròn nằm bên chân hắn, đầu gối lên chiếc dép lê. Nghe được tiếng cửa mở cũng chỉ vẫy vẫy cái đuôi, cũng không thèm nâng đầu dậy. Bạch Đốc trừng mắt nhìn nó.

“Anh đang làm gì thế? Nhập tâm như vậy?”

Cố Cách bị âm thanh làm cho giật mình, phục hồi tinh thần “Hôm nay em về sớm thế.”

Bạch Đốc đi qua, tay kéo kéo caravat trên cổ. Cậu nhìn thấy Cố Cách viết trên giấy vô số chữ “Cố”, từng nét đều viết rất ngay ngắn nắn nót, không giống kiểu chữ mây bay nước chảy bình thường.

“Anh sao lại viết họ của mình làm gì?”

Cố Cách buông bút, tựa lưng lên ghế, nói: “Muốn đếm xem nó có bao nhiêu nét.”

“Anh viết nhiều như vậy còn chưa đếm được hả?” Bạch Đốc chỉ vào tờ giấy toàn chữ.

Cố Cách vươn tay, bắt đặc dĩ nở nụ cười, cách một lớp áo nhẹ nhàng vuốt ve ngực Bạch Đốc.

“Nhưng lần nào cũng thấy thiếu mất một nét nào đó.”

Tim Bạch Đốc nảy mạnh một cái, lập tức tràn ra những cảm xúc lẫn lộn. Có vui sướng, có áy náy, có đau lòng lại có cả hoài niệm. Trong ngực truyền đến từng đợt ấm áp cùng đau đớn. Bạch Đốc không nói nên lời. Cậu im lặng quỳ xuống bên cạnh Cố Cách, cúi đầu, mặt nhẹ nhàng áp lên đầu gối Cố Cách.

Cố Cách, cảm ơn anh giữ em lại khi em lang thang vô định, cứu em khỏi đau khổ, cho em một nơi để trở về. Anh có nguyện ý dành cho em một góc trong trái tim anh, em sẽ vĩnh viễn ở đó, cùng anh đi suốt cuộc đời.

23. Chương 23

Nhiệt độ tăng dần, mặt trời buổi sáng cũng lên sớm hơn.

Bạch Đốc bừng tỉnh lại từ trong giấc mơ, theo phản xạ có điều kiện vươn tay ôm lấy ngực. Đã thật lâu không mơ thấy chuyện cũ, Bạch Đốc nhất thời vẫn chưa tỉnh táo lại từ cơn ác mộng. Cậu ngồi dậy, nhìn sang người nằm bên cạnh. Bạch Đốc nín thở, không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Cách, từ không hiểu được chuyện gì đến hoảng hốt, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ.

Đây là một buổi sáng bình thường nào đó của năm 2014, Cố Cách đã trở về bên cạnh cậu.

Bạch Đốc có chút cảm động, cậu vươn người qua ôm lấy Cố Cách, cậu cảm giác mỗi phút giây ấm áp trôi qua đều rất trân quý. Bạch Đốc muốn hôn lên môi Cố Cách, miệng còn chưa chạm đến đã bị Cố Cách tóm lấy kéo vào trong lòng.

“Sáng sớm em đã xoay đến xoay đi làm gì vậy?”

Bạch Đốc buồn bực vùi mặt vào cổ Cố Cách, hung hăng cắn một cái, cảnh trong mộng vẫn không xua tan đi được.

“Cố Cách, ghita của anh ... Trước kia anh có viết cho em một bản nhạc...”

Cố Cách lười biếng ậm ừ một tiếng.

“Bây giờ tặng cho em được không?”

Bạch Đốc đợi thật lâu sau mới nghe Cố Cách nói: “Đã quên.”

Một trận chua xót tràn đầy khoang mũi Bạch Đốc, cậu biết Cố cách không phải quên, có thể hẳn chỉ là không muốn nhớ lại. Cậu cũng biết chỉ cần cậu mở miệng, Cố Cách có lẽ sẽ đồng ý viết cho cậu một bản khác. Nhưng cậu lại không muốn yêu cầu Cố Cách bất cứ chuyện gì, giờ phút này cậu thậm nghĩ phải ném thứ trái đắng mà chính mình đã gieo xuống nhiều năm trước.

Cố Cách giống như vẫn muốn ngủ tiếp, hần xoa đầu Bạch Đốc, mơ màng dặn dò: “Nhớ là sau khi tan tầm anh chờ em ở phòng tập nhé.”

Bạch Đốc nhất thời cảm giác xương cốt toàn thân đều đau ê ẩm, anh không ở trên giường ép buộc em mà muốn ra bên ngoài bẻ xương em sao? Anh có biết em đi làm mỗi ngày eo lưng đều đau, người người đều nhìn khiến em ngại ngùng lắm không? Thịt còn chưa ăn anh đã muốn đem thịt xiên vào kẻ răng, thật là... Bạch Đốc nghiêng răng oán giận khóc rống, sau đó ngoan ngoãn gặt đầu.

Sáu giờ bốn mươi chiều, phòng tập.

Cố Cách nâng Bạch Đốc qua vai ném xuống đất rầm một tiếng, Bạch Đốc giống như con cá chết, trợn trắng mắt hỗn hển thở dốc.

“Nào, một lần cuối cùng nữa rồi chúng ta về nhà.”

“Hong học hỗn hển ~~” Không nổi, thật sự là không nổi nữa.

“Thể lực em quá kém, luyện tập lâu như vậy mà cơ thể vẫn yếu ớt, em có phải đàn ông không thể?”

“Hong học hỗn hển ~~” Anh khiêu khích cũng vô dụng, chết cũng không đứng dậy.

“Mau đứng lên,” Cố Cách thúc giục, “không đứng lên thì buổi tối anh sẽ khiến em phải khóc đấy.”

“Hả? Gì?! hong học hong học

” Làm em phát khóc đi làm em phát khóc đi làm em phát khóc đi

“...”

Cuối cùng Bạch Đốc bị Cố Cách tha ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh, Bạch Đốc vui vẻ huýt sáo, “Cố Cách, anh không được quên những lời anh vừa nói đầu đây.”

Cố Cách mở nước tạt lên mặt, “Em vẫn còn sức đi tiểu hả? Lần sau đừng mặc loại quần này nữa.”

“Em từ công ty đi luôn, chưa kịp đổi, anh không cần đánh trống lảng nha.” Bạch Đốc rung rung Tiểu Bạch Đốc, vội vàng chạy đến sắp lại gần Cố Cách, “Không được quên.”

“Rửa tay đi.”

Đường về nhà không xa lắm, hai người ở bên ngoài ăn bánh bao Cát Tường, đi siêu thị một vòng sau đó mới chậm rãi trở về. Bạch Đốc nhân lúc trời đêm tối vắng vẻ vụng trộm nắm tay Cố Cách. Cố Cách cũng yên lặng duỗi tay cùng cậu mười ngón đan chặt.

Dọc đường đi yên tĩnh không tiếng động, hai người cũng không nói gì nhưng trong lòng đều tràn ngập ôn nhu. Bên khoe mắt Bạch Đốc vương vấn ý cười, một niềm an bình khiến người khác nhìn không được mà trầm mê.

“Bạch Đốc,” Cố Cách nghiêng người sang ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: “Có người đang đi theo chúng ta.”

Bạch Đốc thu lại ý cười, cảnh giác: “Lão Trương vẫn còn muốn gây sự sao?”

“Vẫn là lão ta?”

“Ừ, gần đây đã đào được gốc gác của hắn, chắc là nhanh thôi.”

“Đến đây.”

Vừa dứt lời, người phía sau liền nhanh chân đuổi theo. Người tới không nhiều, nhưng trái phải đều lực lưỡng, mặt mũi hung thần ác sát.

Đám người bao vây bọn họ đều không nói chuyện đạo nghĩa giang hồ đã muốn xông đến.

Bạch Đốc thầm chửi thầm một tiếng, nâng cước đá bay một tên, cướp một cây gậy hướng về phía Cố Cách hét lớn: “Buông mấy tên lưu manh kia ra, để em tới!”

...

Cố Cách trên mặt đầy biểu tình của người qua đường không hiểu chuyện gì, các người đánh hắn đánh hắn kia, sau đó rời khỏi vòng chiến.

Bạch Đốc cuồng bạo phun ra một ngụm nước miếng, không thèm để ý biểu tình khinh thường của Cố Cách, nhảy vào đánh nhau. Đêm nay Cố Cách làm mình đến phát khóc! Một chân đá bay. Đêm nay Cố Cách làm mình đến phát khóc! Một gậy đập mạnh. Đêm nay Cố Cách làm mình đến phát khóc! Một đám vung lên.

Cố Cách thiếu chút nữa là đánh nhạc đệm theo tiết tấu đánh nhau. Hắn nhìn người nào đó lấy tư thế một mình đấu một vạn nhào đến chỗ đám người, hung hăng một gậy lại một gậy đập xuống.

Cố Cách thuận tay giải quyết một tên đánh lén từ sau lưng. Bạch Đốc phần nộ xoay người vung một nắm đấm qua: “Dám đánh lén tao hả!! Tao đánh cho mày dính trên đất không dậy được luôn!”

Cố Cách sợ máu bắn lên người, vội vàng lùi ra xa hai mét...

Vừa đứng vững hai giây, Cố Cách đột nhiên giật mình trừng thẳng hai mắt, hắn nhìn người nào đó đang dương dương tự đắc trước mặt, không thể tin nổi há to miệng. Biểu tình băng lãnh vạn năm không đổi của Cố Cách bỗng chốc sụp đổ.

Bạch Đốc nhận ra sự sững sốt của Cố Cách, cái đuôi còng vênh cao lên trời. Cậu tiêu sái hất tóc, “Thế nào, thế nào hả? Phải công nhận là em quá lợi hại đúng không?!”

Cố Cách run rẩy vươn tay, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào chiếc quần lót màu trắng như ẩn như hiện, “Em... em cả dọc đường vừa rồi chưa kéo khóa quần??!!” Lúc đánh nhau cư nhiên còn tà mị cuồng quyền đến mức thiếu chút nữa thả kê kê ra ngoài, một người đấu vạn người, anh cũng say a.

24. Chương 24

Không lâu sau, quả nhiên lão Trương bị cảnh sát bắt. Những gì lão đã làm đủ để cho lão nửa đời sau chết già trong ngục.

Bạch Đốc nghe tin này chỉ buông một câu “Tự làm tự chịu”, ánh mắt khinh thường cực kỳ giống Cố Cách.

Bạch Đốc đi vào phòng, nhìn thấy Cố Cách đang ngồi trước máy tính. Cậu còn chưa kịp nhìn thấy gì, Cố Cách đã đem trang web đóng lại.

“Anh vừa xem cái gì vậy?”

“Anh vừa biết có một loại chủng tộc tên là hủ nữ tồn tại.”

Trong đầu Bạch Đốc “đinh” một tiếng, bóng đèn bật sáng lên. “Em biết, em biết, chính là sắc nữ!”

“... Không đúng. Hủ nữ là một đám con gái đam mê đồng tính luyến ái nam.”

“Muốn xem chúng ta làm tình sao?” Bạch Đốc không biết, “Vậy bọn họ là đồng đội của chúng ta hả?”

Cố Cách tắt máy tính, thuận miệng hỏi một câu, “Họ là đồng đội, vậy tình địch của chúng ta là ai?”

Bạch Đốc dừng một chút, không biết đáp lại thế nào.

“Có thể chấp nhận chúng ta thì đều là đồng đội của chúng ta”, Cố Cách liếc nhìn Bạch Đốc đang đứng sững sờ không biết nghĩ cái gì, vỗ vỗ đầu cậu, “Đừng nghĩ lung tung nữa, ăn cơm thôi.”

Bạch Đốc giữ chặt tay Cố Cách, tiến lên ôm lấy hũ nữ, dùng chóp mũi cọ cọ trên mặt Cố Cách, nói: “Anh cũng là đồng đội của em.”

Cố Cách hơi sững sốt, sau đó sáng tỏ cười, lại gần hôn lên khóe mắt Bạch Đốc.

Bạch Đốc ngây ngốc cười rộ lên.

Cố Cách, anh là đồng đội của em. Em muốn đối với anh thật tốt, không phụ những bao dung anh đã dành cho em.

Ăn xong cơm chiều, Bạch Đốc mở máy tính xem xét tình hình công ty. Khả năng mấy ngày nay có thể có mưa chuyển mùa, cậu khàn giọng ho khan vài tiếng. Cố Cách rót cho cậu ly nước, “Em bị cảm sao?”

“Ah, chắc không phải đâu.”

“Thời tiết thay đổi, em đừng mặc ít quần áo quá.”

Bạch Đốc cười đồng ý.

“Thuốc cũng hút ít thôi.”

“Em cai lâu rồi, anh chẳng để ý gì cả!”

“Ừ,” Cố Cách lạnh nhạt đáp, “Anh chỉ nhắc vậy thôi.”

Bạch Đốc yên lặng giơ ngón giữa.

Máy tính ở phía sau đột nhiên phụt tắt.

“...”

“...” Cố Cách có dự cảm không tốt.

“Địch, sao tự nhiên lại đen sì thế này? Tư liệu mất hai ngày sửa sang của tôi!!” Bạch Đốc bạo phát.

“Đừng nóng, đừng nóng,” Cố Cách vội vàng trấn an cậu, “Trong ổ C sẽ có bản lưu tạm thời, lát nữa anh sẽ tìm lại cho, em ...”

“A hahaha

” Bạch Đốc điên cuồng móc trong túi ra một USB, “May là em thông minh, làm xong liền lưu trữ vào đây. Một con virus vớ vẩn chẳng là gì nha!”

Cố Cách trên trán nổi đầy gân xanh.

Cuối cùng máy tính của Bạch Đốc vẫn không mở được, đành để hôm sau mang đi sửa, vì thế thuận tay mượn máy tính của Cố Cách.

Trợ lý ở một bên đang liệt kê lịch trình trong ngày, hần nhìn thấy ông chủ kính yêu của mình trên mặt đầy vẻ không kiên nhẫn. Trái tim thủy tinh của tiểu trợ lý vỡ tan rơi đầy đất, sếp không yêu em sao?

Thật vất vả đám người mới rời đi, Bạch Đốc vội vàng mở máy tính. Cố Cách có lưu bí mật buồn nôn nào đó không ta? Giống như thừa dịp mình ngủ say lén chụp ảnh, hay là đêm khuya yên tĩnh vụng trộm viết mấy câu tỏ tình buồn nôn nào đó? Ai nha, ngẫm lại như thế có thể bồi dưỡng tình cảm biết bao a. Lạnh lùng như Cố Cách chắc chắn là có đi.

Bạch Đốc lật tung hết cả ổ C, D, E, F, cả file mã hóa nữa cũng không phát hiện được cái gì. Bạch Đốc mất hứng oán thăm, lão yêu tinh này giấu tốt thật!

Cả ngày Bạch Đốc không thu hoạch được gì, trong cuộc họp mặt cũng đen sì, cấp dưới đều nơm nớp lo sợ, sếp của bọn họ vất vả lắm mới ôn hòa được một chút, hôm nay lại làm sao rồi? ... Trên đường không cẩn thận cán chết chó sao?

25. Chương 25

Trợ lý nhắm mắt đi theo sếp từ phòng họp đi ra. Một đường đi đến văn phòng sếp đều không có phân phó gì. Trợ lý nhẹ nhàng thở ra, như vậy là hần không cần leo đèo theo vào nữa.

Trợ lý đang tính dừng bước.

“Một ly cà phê ấm, không cần đun nóng nước.”

Trợ lý rơi lệ đầy mặt, anh đi mà pha cà phê ấm bằng nước lạnh xem.

Bạch Đốc thất vọng nhìn máy tính định từ bỏ, đột nhiên nhớ đến lần trước nhìn thấy trang web Cố Cách xem, tâm trạng chán trường đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tài khoản của Cố Cách tự động đăng nhập. Cậu nhìn thấy tài khoản của hần cư nhiên là “Bạch Đốc bf”.

Bạch Đốc tắt máy tính, đổ mặt, đặc ý huýt sáo.

Buổi tối.

“Em là bạn trai của anh.” Bạch Đốc mím môi cười.

“Làm sao?”

“Em là bf của anh!”

“??”

“Ha ha ha, đồ yêu tinh lạnh lùng lãnh cảm nhà anh. Em thấy hết rồi!! hahaha tài khoản của anh

” Bạch Đốc lẩn qua lẩn lại trên giường, sau đó mặt nghiêm túc ngồi dậy nhìn Cố Cách, nói từng từ: “Bạch.Đốc.bf”

“ ... ”

“Hahahahaha anh thật đáng ghét, buồn nôn như vậy.”

Cố Cách đầy mặt biểu tình “Em bị bệnh thần kinh à?”

“... bf không phải là bigface à?”

...

Cả nhà anh đều là bigface! Bạch Đốc cả đêm không thèm nói chuyện với Cố Cách.

Nhưng cậu còn chưa kịp khiến cho Cố Cách ý thức được mình đang tức giận, chưa kịp bắt hẩn quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha thứ, bắt hẩn chếp một ngàn lần câu “Bạch Đốc không phải mặt to”, Cố Cách đã ngáy o o.

What the fuck!

Bạch Đốc nằm mơ thấy chính mình biến thành Kim Bảo Bảo, nó chạy đến phòng vệ sinh trộm uống nước trong bồn cầu, sau đó đứng như dự đoán... mặt bị kẹt trong bồn cầu... Thực tàn nhẫn.

Bạch Đốc lần thứ ba đổ muối vào bát cháo của Cố Cách, hẩn rút cuộc mới ý thức được cái gì.

Cố Cách buông tay vớt đám muối trong bát ra, “Em tâm tình không tốt hả?”

Bạch Đốc giật giật mắt trái, nghĩ đến “anh rút cuộc cũng phát hiện em đang tức giận” mà cảm động rơi nước mắt, nhưng vẫn quay đi bộ dáng ngạo kiều “Hừ” một tiếng.

Cố Cách từ góc độ này có thể nhìn thấy toàn bộ đám thịt trên mặt Bạch Đốc, ra sức chun chun mũi.

Gì ~ Cố Cách lại bày ra biểu tình ghét bỏ.

Bạch Đốc nháy mắt xù lông, gương nanh múa vuốt chộp lấy bình thủy tinh trên bàn, giơ tay đem toàn bộ muối còn lại đổ hết vào bát Cố Cách.

“Đừng đừng đừng, mau lấy ra. Haizz, rút cuộc là em bị làm sao vậy?”

Bạch Đốc đặt mạnh hộp muối lên bàn, “Anh nói xem, có phải anh chê em xấu đúng không?”

“... Không có a, em rất đẹp mà.”

“Anh chê em mặt to.” Bạch Đốc ngẫm lại vẫn rất là ủy khuất, cậu lần đó bị đâm xe, thậm chí vậy, tên hỗn đản này không đau lòng thì thôi, còn cười cậu mặt to... Cưng nhiên còn đăng ký tài khoản như thế thật không thể chấp nhận được.

“Mặt to cũng không phải bệnh.”

“Sưng to như bệnh còn gì... Mà vấn đề quan trọng không phải cái này nha!” Bạch Đốc hận không thể đem cả lọ muối bôi lên mặt hẩn, “Em rõ ràng... là mặt trái xoan, mặt to ở đâu, mặt anh mới to ấy! Anh với cái nắp bồn cầu đều cười nhạo em!”

“... Được rồi, chỉ đùa một chút thôi mà.” Cố Cách đem người kia ấn ngồi xuống ghế, “Ăn cháo đi, cho dù mặt em có to cũng không sao a.”

Bạch Đốc xuôi một chút, nhưng vẫn nhớ đến cơn ác mộng đêm trước mơ thấy mình bị kẹt mặt trong bồn cầu, mà đầu sở gây nên vẫn cứ bộ dáng tỉnh bơ, thật khó chịu.

Bạch Đốc xỉ mặt. Cố Cách nhìn thấy cái đuôi phía sau cậu khó chịu quấy loạn, vì thế vươn tay, dùng lực xoa đầu cậu.

“!!” Bạch Đốc bất ngờ không kịp phòng bị thiếu chút nữa vùi mặt vào bát cháo, ngẩng đầu lườm Cố Cách, không thèm nói nữa.

Cố Cách nhìn thấy cái đuôi của cậu dừng một chút, sau đó không tự nhiên cong cong lên. Cố Cách buồn cười, không ngại phiền nhiễu tức vuốt vuốt lông cậu.

Kim Bão Bão nghiêng đầu hăm mộ nhìn Bạch Đốc.

Cố Cách tay trái chống mặt, tay phải sờ sờ đầu Bạch Đốc. Mà người nào đó vẫn còn xị mặt ngồi nghiêm chỉnh ăn cháo, thỉnh thoảng bất mãn nhíu mày. Bởi vì lực tay của Cố Cách quá lớn, đầu cậu không giữ được cúi xuống trước.

Bão Bão ngồi sau mộ Bạch Đốc, nó nhìn thấy cái đuôi của chủ nhân nó vẩy trái vẩy phải như con chó con, nhìn quả thực khiêu khích muốn chết.

26. Chương 26

Bạch Đốc bị công việc vây hãm, quay vòng vốn xảy ra vấn đề, toàn bộ công ty đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Bạch Đốc kêu trợ lý pha cà phê, vật lộn chui ra từ đồng giấy tờ gọi điện thoại cho Cố Cách. Giọng nói an bình trầm tĩnh của Cố Cách vang lên từ đầu bên kia, khiến tâm tình khó chịu của Bạch Đốc vơi đi phân nửa.

Cậu đơn giản giải thích một chút tình hình công ty, buổi tối có khả năng sẽ về muộn, bảo Cố Cách không cần chờ cơm chiều.

“Ừ, anh biết rồi.” Cố Cách dặn dò, “Em cứ làm việc đi, chú ý sức khỏe, đừng quên ăn cơm đúng giờ.”

“Rồi rồi.” Bạch Đốc cười liên tục đáp ứng.

Trợ lý vừa quay về đã cảm giác được sắp mình có gì đó không đúng, nửa phút trước còn nhảy dựng lên quảng bút viết văn kiện lập tức biến thành biểu tình ôn nhu cùng gương gương nụ cười biến thái.

Vừa mới ra ngoài pha cà phê, sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ?

“Nhìn cái gì vậy? Nhanh làm việc đi còn về sớm chăm vợ a.”

Trợ lý sợ hãi, bỏ lại cà phê nhanh chân chạy mất.

Bạch Đốc rất muốn lập tức nhìn thấy Cố Cách, giọng nói ôn nhu khi dặn dò của hắn rất giống với khi thở dài động tình, rất mê luyến rất say lòng người.

Nghĩ đến biểu tình của hắn lúc ấy, trong ánh mắt chỉ nhìn một mình mình chắc chắn rất đẹp.

Cố Cách treo điện thoại, xin lỗi người đang ngồi trên sofa đối diện.

Du Khô cụp mi mắt, nhìn lá trà trôi lênh bênh trong chén, thật lâu sau mới uống một ngụm.

Công việc đã làm xong, hắn lại không đi. Cố Cách chờ hắn mở miệng.

Du Khô do dự chuyển đề tài, cuối cùng vẫn lộ ra nụ cười chua xót, “Cậu xem cậu đi, lại vẫn quay lại với cậu ta.”

“Tôi cũng là tự cho chính mình một cơ hội.”

Du Khô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Cố Cách. “Tôi quen cậu trước cậu ta rất lâu, cậu lại không cho tôi cơ hội.” Không biết lại nghĩ tới cái gì, hắn thu hồi ánh mắt, thanh âm thì thào, “Kể cả cậu có cho tôi, tôi cũng không dám muốn a.”

“Sự nghiệp hiện tại của anh rất tốt, rất nhiều người quan tâm đến anh.”

Cố Cách muốn nói gì đương nhiên Du Khô hiểu được, cho nên càng khó chịu. Hắn dừng một chút, đột nhiên cười to.

“Việc cậu nên làm cũng đã làm xong, cậu có nghĩ là giữa chúng ta đã thanh toán xong rồi không?”

Cố Cách nghe vậy nhíu mày, “Du Khô, anh có biết mình đang nói gì không?”

Du Khô nghe ra trong lời nói có chút không vui, hần cười tự giễu, nâng tay phải che đi biểu tình trên mặt lúc này, “Tôi biết... Bộ dáng chanh chua của tôi chắc là rất khó coi đúng không?”

“Hôm nay anh đến rất cuộc là muốn nói với tôi chuyện gì?”

Du Khô lung tung lau mặt, “Tôi đói bụng, cậu nấu cho tôi bát mì đi.”

Bạch Đốc ký xong một phần văn kiện cuối cùng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không quá muộn, nói không chừng còn có thể cùng Cố Cách ăn bát mì. Cậu càng hy vọng có thể nhìn thấy biểu tình kinh hỉ của Cố Cách, thế nhưng quá khó khăn, so ra thì việc mong muốn về sớm một chút là chuyện nhỏ a. Cho nên chỉ cần nhìn thấy một chút ôn nhu khi hần ngẩng đầu là quá đủ rồi.

Du Khô ăn hết bát mì, oán giận một tiếng: “Vẫn khó ăn như vậy.”

Cố Cách bắt đắc dĩ nói: “Bên ngoài nơi nào cũng có sơn hào hải vị, ai bắt anh keo kiệt đến đây đòi ăn một bát mì.”

“Không so được,” Du Khô uống nốt ngụm canh cuối cùng, hướng Cố Cách khua khua đáy bát, “Chắc là sau này cũng không được ăn nữa.”

Cố Cách thở dài, “Rốt cuộc là anh bị làm sao?”

Du Khô nhìn Cố cách, ánh mắt tối đen, trong lòng từng đợt chua xót, “Agger, lần đó say rượu đến tìm cậu, thực ra là muốn nói với cậu, tưởng rằng có thể mượn rượu để có thêm can đảm... Nhưng cuối cùng vẫn không dám nói.”

“Tôi không muốn tiếp tục chịu đựng nữa. Tôi sắp điên rồi.”

Du Khô hít sâu một hơi nói: “Tôi biết cậu vẫn còn trách tôi, cậu không nói tôi cũng biết.”

27. Chương 27

Cố Cách im lặng chờ hần nói tiếp.

“Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi đó cậu mười sáu tuổi...” Nói tới đây Du Khô lại đột nhiên cười tự giễu: “Tôi thật khờ, cậu sao mà quên được chứ.”

Du Khô không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Cách, hần thản nhiên nói: “Tôi khi đó... Thật ra còn có rất nhiều thời gian.”

“... Trước khi xe nổ còn một khoảng thời gian dài, nhưng là lúc đó tôi rất sợ.”

“Agger, cậu lúc ấy cả người đều là máu, khóc lớn cầu xin tôi cứu cha mẹ cậu, tôi cũng không dám, tôi... Nếu lúc ấy tôi...” Du Khô khổ sở đến không nói ra lời, hần hung hăng bóp chặt miệng ép chính mình trấn tĩnh lại, “Thời gian còn rất dài, chỉ cần lúc ấy tôi chạy đến, thậm chí không cần tốn sức... tôi đã có thể...”

“Du Khô,” Người đàn ông trước mắt hồi hận đến rơi lệ, Cố Cách lại bình tĩnh giống như đang nghe chuyện của người khác vậy, “Anh đã cứu tôi ra, anh không làm gì sai cả.”

“Không, không phải,” Du Khô lắc đầu, “Cậu sau đó ngắt đi, căn bản là không biết được, thật sự còn rất lâu, tôi thật sự có thể... có thể cứu được bọn họ. Họ lúc đó vẫn còn giãy dụa, họ vẫn còn sống, chỉ cần... Agger, cậu không biết, cuộc sống của cậu sẽ không khó khăn như vậy, tôi lúc ấy... thậm chí lúc ấy đối với người xa lạ đã hết lòng quan tâm, là tôi...”

“Làm sao có nhiều giả thiết không có khả năng như vậy, anh cũng nói, lúc đó chúng ta là người xa lạ.”

Giọng nói của Cố Cách giống như vang vọng từ một nơi vô cùng xa xăm, “Anh cũng nói, lúc đó chúng ta là người xa lạ, vốn không quen biết mà anh lại cứu tôi một mạng, là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.” Tay phải

Cố Cách nắm lấy tay trái của chính mình, “Anh cũng không biết, khoảnh khắc khi anh vươn tay kéo tôi ra từ trong xe đối với tôi có ý nghĩa gì đâu.”

Cố Cách nhìn ánh mắt Du Khô đỏ sẫm, “Tôi đối với anh luôn luôn chỉ có cảm kích, không có oán hận, đây là sự thật.”

Du Khô mở to hai mắt giống như nhìn thấy hy vọng, hân vui sướng, đây là nỗi đau hân luôn đặt trong lòng nhiều năm qua, thật ra điều hân chờ đợi chính là một câu tha thứ này của Cố Cách, đây là sự cứu dỗi đối với hân.

“Agger, tôi biết rồi...”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu,” Mắt Cố Cách đen thẫm thẫm như sắp nhỏ mực “Vì sao anh lại muốn nói với tôi những điều này?”

Biểu tình vui sướng trên mặt Du Khô lập tức đóng băng, hân giống như có thể nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của mình in trong đáy mắt Cố Cách. Cố Cách vẫn như trước, bộ dáng không chút thay đổi, Du Khô lại rõ ràng cảm nhận được nỗi bi thương quá lớn trong mắt hân chảy ra.

“Đều là chuyện cũ năm xưa, anh không nói, tôi cũng sắp không nhớ rõ. Anh vì sao lại khiến tôi nghĩ đến hả? Lấy phương thức như vậy khiến tôi hối hận. Khiến tôi hận không thể quay lại quá khứ, lay tỉnh chính mình, dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải cứu người thân của mình.” Cố Cách cẩn thận xoa nắn ngón tay đang dần tái nhợt của hân, “Mẹ tôi vì cố gắng cho tôi tiếp tục theo học âm nhạc mà cãi nhau với cha tôi. Tôi còn nhớ rõ câu nói cuối cùng của bà, bà nói rằng suốt ngày xem cổ phiếu rất nhàm chán, hãy theo đuổi con đường mà tôi đã chọn.”

“Cha tôi còn muốn phản đối nhưng cuối cùng đã không còn cơ hội.”

Cố Cách niết mạch đầu ngón tay nhưng chúng vẫn cứ tái nhợt như trước. Cố Cách rất ít khi nói nhiều như vậy, hân thấy mệt mỏi lắm nhưng lại không ngăn được chính mình tiếp tục nói, “Du Khô, tôi đã tiếp nhận việc cha mẹ tôi đã qua đời, anh lại muốn nói cho tôi biết bọn họ thực ra có thể sống tiếp. Anh muốn thoát khỏi bóng tối lại muốn kéo tôi xuống địa ngục sao?”

“Anh đã cứu mạng của tôi, anh cũng lại muốn đứng trên lập trường của một ân nhân đến cầu xin một câu tha thứ của tôi. Du Khô, tôi chịu không nổi.”

“Anh chỉ muốn thỏa mãn dục vọng thiện lương của chính mình. Bây giờ anh nói xong rồi, tôi nên làm cái gì đây?”

Tôi nên làm cái gì bây giờ? Bị nỗi đau quá lớn như vậy bao phủ. Rõ ràng đã kết vầy, lại muốn đâm một dao, xé toạc ra. Đến cùng là có bao nhiêu đau đớn, tôi đã nếm đủ, vì sao chỉ vì muốn cho anh xem mà tôi lại phải trải qua một lần nữa?

Du Khô muốn phản bác nhưng lại không nói nên lời, biểu cảm trên mặt Cố Cách không chút thay đổi khiến hân đau lòng đến tột đỉnh. Hân muốn nói xin lỗi, lời nói đến bên miệng lại phát hiện chính mình không có tư cách. Chân tay hân lập tức luống cuống lên, hân chỉ nghĩ Cố Cách một bên còn nợ hân ân tình, một bên lại cảm hận hân. Hân khó chịu hết hoảng. Nhưng Cố Cách chưa từng hận hân, hân lại đem Cố Cách tra tấn đến mức này.

Du Khô gắt gao ôm lấy Cố Cách, trừ bỏ việc từng tiếng từng tiếng kêu tên người này hân không biết làm thế nào để an ủi nữa.

Màu sắc tái nhợt từ đầu ngón tay lan dần đến trên mặt Cố Cách, cuối cùng cả cơ thể đều lạnh lẽo như băng.

28. Chương 28

Bạch Đốc đẩy cửa ra, ý cười trên mặt lập tức đông cứng lại. Cố Cách ngồi quay lưng về phía cửa nên Bạch Đốc chỉ nhìn thấy người đàn ông cậu ghét nhất đang ôm lấy Cố Cách, đã vậy vẻ mặt còn vô cùng đau khổ.

Bạch Đốc căn bản chưa kịp nghĩ nhiều, thân thể đã có phản ứng. Cậu một tay kéo người kia từ trên người Cố Cách ra, thừa dịp hấn còn lơ đãng chưa hiểu chuyện gì liền đập một cước ngã vào góc tường.

Cậu vừa muốn quay đầu chất vấn Cố Cách đang làm cái gì vậy, lại bị sắc mặt Cố Cách dọa sợ đến á khẩu, phần nộ cái gì đều bị ném lên chín tầng mây.

Cậu nắm chặt tay Cố Cách, lại phát hiện nhiệt độ trong tay lạnh lẽo đến thấu xương.

“Cố Cách, Cố Cách anh làm sao vậy? Anh đừng làm em sợ.” Bạch Đốc lay gọi một lúc, Cố Cách mới chậm rãi phục hồi tinh thần.

Ánh mắt của Cố Cách dần có tiêu cự, hấn nhìn biểu tình nôn nóng của Bạch Đốc, sau đó chậm rãi vươn tay kéo cậu vào trong lòng. Bạch Đốc mạnh mẽ ôm chặt lấy hấn, kề bên tai Cố Cách nhẹ giọng an ủi.

“Không có việc gì, không có việc gì, Cố Cách không có việc gì.”

Cậu chưa từng thấy Cố Cách như vậy, giống như cái xác không hồn, hoàn toàn không có sức sống. Nếu không phải hấn đang đứng, Bạch Đốc còn tưởng rằng đó là một khối thi thể cực kỳ giống Cố Cách.

Du Khô thở nặng nhọc, ngồi tựa vào sát tường. Hấn nhếch môi cười tự giễu lại không cẩn thận khiến cho nước mắt chảy ướt cả khuôn mặt. Hấn vẫn muốn bước vào cuộc sống của Cố Cách, không muốn để cho người kia phải lạnh lùng, không muốn người kia phải cô đơn, nhưng mà hấn dùng sai cách rồi, là do hấn quá ngu ngốc, quá ích kỷ rồi.

Buổi sáng, Cố Cách bị tiếng chuông điện thoại của Bạch Đốc đánh thức, hấn hỗn loạn nghe, là bản nhạc gần đây hấn mới viết. Lúc ấy Bạch Đốc tỏ ra rất khinh thường, “Anh viết cho người khác, em không cần.” Sau đó lại thấy cậu nghe suốt, đôi khi còn ngâm nga hát theo.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chân Bạch Đốc đi rón rén, cậu vội vàng đi vào tắt điện thoại. Quay đầu nhìn Cố Cách, phát hiện hấn đã tỉnh: “Xin lỗi, em quên tắt chuông.”

Cậu cúi người áp lên trán Cố Cách, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Xem ra là đỡ rồi.”

“Hả?”

“Đêm qua anh bị sốt nhẹ, trời gần sáng mới hạ một chút.”

Cố Cách mơ mơ màng màng: “Vớ vẩn, em mới sốt ấy, anh rõ ràng nằm mơ thấy anh rất nóng.”

Bạch Đốc cúi đầu không nói lời nào. Cố Cách chọc chọc cậu: “Em là gì vậy?”

“Em... em đang cố hiểu một chút logic.” Trên mặt Bạch Đốc đầy vẻ hoang mang, cậu nói mấy lời theo khoa học: “Sốt nhẹ không phải chỉ là nhiệt độ cơ thể thấp, là đôi chút phát sốt.”

Cố Cách “A” một tiếng, chỉ chỉ di động, “Nó lại sáng.”

“Mặc kệ nó,” Bạch Đốc tùy tay tắt điện thoại, “Anh có muốn nằm thêm một lát không?”

Cố Cách lắc đầu, đầu óc hấn vẫn còn có chút choáng váng, đứng dậy có lẽ sẽ tỉnh táo hơn một chút.

“Anh chậm chậm thôi, em đỡ anh.”

Cố Cách khó hiểu nhìn Bạch Đốc: “Em mau đi làm đi, không phải là công ty xảy ra chuyện sao?”

“Việc nhỏ, đã giải quyết xong rồi.”

“Vậy sao vẫn liên tục gọi điện thoại đến?”

“... Anh gà mẹ cái gì a, cúc áo cài còn sai!”

Bạch Đốc vươn tay giúp Cố Cách cởi ra lại cài lên từng cái. Cố Cách hít hít mũi: “Em có ngửi thấy mùi gì không?”

Bạch Đốc vốn đang nghiêm túc cài cúc áo cho hắn, nghe được mặt liền đỏ lên, ngẩng nhìn xương quai xanh trước mắt, mắt tự nhiên gật gật đầu: “À, trên người anh...”

Cố Cách vỗ nhẹ sau lưng cậu: “Là trứng gà.”

“Cái gì trứng?...!!!”

“A a, xong, tiêu rồi món trứng rán của em

” Bạch Đốc gào thét chạy vội vào phòng bếp.

Cố Cách lấy điện thoại của cậu, vừa khởi động lên, liên tiếp hơn mười tin nhắn chưa đọc cùng cuộc gọi nhớ thông báo ầm ĩ. Không lâu sau lại có cuộc gọi đến. Cố Cách bấm nghe.

“Sếp ơi

” Trợ lý bên kia khóc lóc không ngừng, “Anh rốt cuộc cũng chịu nghe điện thoại, anh đang ở đâu, có phải đang kẹt xe trên đường nên chưa tới đúng không? Cầu xin anh đến nhanh đi, quần chúng nhân dân đang rất cần anh, sếp ơi

”

“Em ấy đau thắt lưng nên dậy muộn...”

“Anh... đau thắt lưng??”

“Ừ, kiểu rất đau ấy.” Cố Cách nói dối không chớp mắt, “Nhưng mà yên tâm, em ấy sẽ đến.”

Phòng bếp: “A #&%\$%\$#***!!—”

Trợ lý nức nở khóc: “Sếp nói trứng của anh ấy cháy đen hết rồi.”

“Không phải, cậu nghe lầm rồi, trứng của em ấy không sao cả, em ấy đang vội đi đó.”

Trợ lý khổ sở nghe tiếng báo bận truyền ra từ di động, trên mặt lệ rơi không ngừng.

Cố Cách nhiều lần cam đoan có thể tự chăm sóc chính mình, cuối cùng Bạch Đốc mới chịu rời đi.

Bão Bão đi đến gần liếm liếm tay Cố Cách, Cố Cách ghét bỏ nói: “Vừa nãy có phải em ấy đem trứng cho mày ăn đúng không?”

Con chó lớn nghiêng đầu, nhếch mép cười.

29. Chương 29

Bạch Đốc vừa đi chưa lâu chuông điện thoại của Cố Cách đã vang lên, là Bạch Đốc báo cậu đã đến công ty.

Cố Cách “Ừ” một tiếng rồi chờ người kia nói tiếp, nhưng Bạch Đốc giống như đã nói xong vì thế hắn bỏ thêm một câu: “Vậy em ... tiếp tục làm việc đi.”

Mười lăm phút sau, Cố Cách nhận được tin nhắn “Cố Cách, có phải em chưa rửa bát của Bão Bão không?”, còn chưa kịp nhắn lại, “Anh cứ để đấy, chờ em về rồi rửa.”

Cố Cách cảm thấy không cần thiết phải đi xem xét bát ăn của Bão Bão, nhắn lại cho cậu một chữ “ ”.

Bạch Đốc vui vẻ ôm di động.

Không quá nửa tiếng sau, di động lại vang lên.

“Gì vậy?”

“Cố Cách, bây giờ em phải đi họp.”

“VẬY... cố gắng, cố gắng lên?”

“Giọng của anh làm sao vậy? Anh không khỏe sao?”

“À, đang cho Bảo Bảo đi vệ sinh.”

“...”

Cố Cách cất điện thoại, một tay che mũi hỏi: “Chó ngốc, mày bị táo bón hả?”

Cục lông vàng mở rộng hai chân chuyên chú luyện tập, chủ nhân, ngài không cần nhìn a

Di động của Cố Cách lại rung lên, vừa kết nối, hai người đều đồng thời mở miệng.

“Em họp xong rồi.” – “Bảo Bảo còn chưa đi xong.”

“Em họp còn nhanh hơn nó đi vệ sinh sao?”

“Sếp à, anh thật sự là... cho chó đi vệ sinh, hần giống như là đang che giấu chứng cứ phạm tội ấy, anh có muốn em đi ngăn cản hần không?”

“Anh xem hàng xóm có ai có máy quay không, bảo họ nhanh chóng lưu lại đi.”

“A... mấy người nghĩ cái gì vậy, nó đang kéo tôi về nhà đây này.”

“...”

“Được rồi, em làm việc của em đi, anh nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, anh ngủ đi... Em sẽ về sớm.”

Cố Cách nhìn di động đã tắt màn hình, tươi cười ôn hòa, hiểu được vương bận của Bạch Đốc.

Hần sao lại không hiểu được tâm tư của Bạch Đốc chứ, chắc là tối hôm qua mình đã khiến cho em ấy không an tâm thế nên mới liên tục gọi điện kiểm tra như vậy.

Cố Cách bắt đầu dĩ mắng: “Ngốc quá!”

Bảo Bảo ở bên cạnh khoái trá quấy đuôi.

Cố Cách gầy gầy cầm con chó lớn: “Không phải nói mày đâu, em ấy so với mày còn ngốc hơn nhiều.”

Bạch Đốc một lòng chỉ nghĩ muốn về nhà sớm, tất cả công việc đều nhanh chóng được giải quyết gọn gàng ngăn nắp. Đáng thương cho những cấp dưới liên quan, đã bắt đầu cân nhắc xem có nên đặt hàng qua mạng mấy ống thuốc hăng máu hay không.

Ba giờ rưỡi chiều, Bạch Đốc giải quyết xong toàn bộ công việc, chuẩn bị về nhà.

Trợ lý lại khóc: “Sếp à, anh...anh muốn về sao?”

“Công việc đã xong hết tôi ở lại làm gì? Yên tâm, có vấn đề gì không giải quyết được, nhất định phải nhớ rõ gọi điện cho tôi ~~ tôi sẽ không nghe đâu.”

Trợ lý nước mắt nước mũi giàn dụa nghe Bạch Đốc phân phó: “Cậu thay tôi động viên tinh thần mọi người, bảo là tôi đi việc công nha!”

“Sếp à, em hỏi anh một vấn đề được không?”

“Có gì ngày mai nói, tôi phải đi.”

“Không không không!” Trợ lý vội vàng kéo tay áo cậu, “Vấn đề này liên quan đến công việc, liên quan đến việc tôi còn có thể một lòng kính yêu ngưỡng mộ anh hay không, rất nghiêm túc!”

Bạch Đốc nháy mắt cảm thấy chính mình giống như đang ngồi trên ngai vàng ở Bắc Kinh, tỏa ánh hào quang. Cậu vỗ vỗ bả vai trợ lý: “Hồi đi, tôi vẫn sẽ là tấm gương của cậu.”

“VẬY... SẾP ƠI...” Trợ lý lau lau nước mũi, “Trứng của anh có phải bị đen không?”

“Cái gì?” Bạch Đốc đơ người ba giây, một ngụm nước miếng bắn tới trên mắt trợ lý, “A được lắm! Cậu chán sống rồi đúng không? Dám mang tôi ra đùa giỡn?”

Bạch Đốc phần nộ rời khỏi công ty, thói đời bây giờ thật là... Cứ cho là mình vừa đẹp trai lại có tiền đi, nhưng mà câu dẫn trần trụi như thế thì không thể chịu được, sa thải hẳn!

Trên đường về nhà Bạch Đốc nghĩ muốn gọi điện cho Cố Cách, hỏi hẳn một chút xem bữa tối muốn ăn cái gì.

Lúc này di động lại đột nhiên vang lên, là một dãy số lạ, Bạch Đốc không nghĩ ngợi nhiều liền từ chối. Còn chưa kịp gọi cho Cố Cách, số lạ kia lại gọi đến.

“What the fuck!” Bạch Đốc tức giận bắt máy, “Ai đấy?”

Nghe được giọng nói ở đầu bên kia, Bạch Đốc rõ ràng sửng sốt một chút. Không biết đối phương nói cái gì, Bạch Đốc cau mày, chậm rãi dừng xe lại bên đường.

Điện thoại đã cúp được một lúc, Bạch Đốc nắm tay lái do dự, cuối cùng thở dài một tiếng, khởi động lại xe, chuyển bánh chạy đi một hướng khác.

30. Chương 30

Thời điểm Bạch Đốc về nhà cũng vừa lúc tan tầm như mọi ngày.

Cố Cách ngồi trên sofa, lười biếng chào hỏi.

Bạch Đốc nhẹ giọng “Ừ” một tiếng liền đi vào phòng bếp, ngay cả áo khoác cũng chưa kịp cởi.

Cố Cách nghi hoặc nâng mắt nhìn.

Bạch Đốc không nói một câu, trong phòng bếp chỉ có tiếng dầu lèo xèo cùng tiếng muôi chảo va vào nhau.

Không lâu sau, từng đĩa đồ ăn thơm nức được bưng lên bàn, cơm canh đầy đủ, bày ra đầy một bàn, tất cả đều là những món Cố Cách thích ăn.

Trực giác Cố Cách cảm thấy có chuyện, do dự cầm đũa lên.

“Sao anh không ăn? Em tưởng rằng đây đều là món anh thích mà.” Hay là em... điều duy nhất em nghĩ mình hiểu anh rõ nhất này, cũng là sai rồi??

“Không phải, không phải,” Cố Cách không rõ vì sao hắn đột nhiên cảm thấy uể oải thế này, “chỉ là nhiều như vậy? Chúc mừng cái gì sao? Kỷ niệm mười năm em “khai bao” à??”

“Anh...”

“Hay là em phá sản? Mất bát cơm rồi?”

Bạch Đốc dở khóc dở cười lắc đầu.

Cố Cách nhú nhú mày: “Chẳng lẽ em làm chuyện gì có lỗi với anh sao?”

Bạch Đốc sửng sốt, thế nhưng không có đáp lại.

Cố Cách chỉ là hỏi đùa, không nghĩ tới người kia lại không nói gì, xem như thừa nhận.

Không khí vốn đang có chút kì quái, lập tức trở nên lạnh lẽo.

Cố Cách buông đũa, nhìn một bàn toàn món ngon nhưng hoàn toàn không có khẩu vị, hắn vuốt ve lòng bàn tay phải, nơi đó từng bị bỏng, chỉ là bỏng nhẹ, không để lại sẹo. Cố Cách đã quen vuốt ve nó vào những lúc hắn cảm thấy lạnh lẽo thấm vào tận xương.

“Nói xong rồi thì ăn đi.”

“Ừ?” Bạch Đốc chần chờ đáp lại.

“Là ngủ với ai?” hãy tha thứ cho Cố Cách tưởng tượng quá nhiều, trong đầu hắn lúc này chỉ toàn những hình ảnh bi kịch phi logic kiểu Mary Sue mà Du Khô từng diễn qua.

“A? Cái gì... cái quỷ gì?” Bạch Đốc đột nhiên nhớ tới lúc trợ lý khổ sở câu dẫn hắn, “Trứng, trứng của em không... không phải bị đen!”

“...” Cố Cách , ngốc như vậy thì không phải rồi. Hắn yên lặng cúi đầu, “Chờ anh hiểu một chút.”

Bạch Đốc ngây ngốc buông đũa, cúi lưng: “Em, em giúp anh hiểu.”

Cố Cách nâng lên một tay đem Bạch Đốc áp trên mặt đất: “Giúp cái đầu em, nói rõ ràng xem đến cùng là làm sao?”

Bạch Đốc rút cuộc bình tĩnh lại, cậu vội vàng xoa xoa tóc giải thích: “Hiểu lắm, là hiểu lắm a, không phải như anh nghĩ đâu, anh nghe em giải thích, nghe em giải thích, Cố Cách!”

Cố Cách: “...”

“Em em em không có cho hắn sờ trứng. Chỉ có anh sờ qua... a cũng không anh cũng không... chỉ có mình em sờ thôi!”

“Còn có người muốn em...”

“A không không không phải đâu, em muốn nói em hoàn toàn trong sạch, em tuyệt đối không phản bội anh! ... haizz sao vẫn không phải?”

Cố Cách nghe không nổi nữa, hắn một lần nữa bưng bát cơm lên: “Anh nghĩ vẫn nên ăn cơm trước đi.”

Bạch Đốc vẫn duy trì tư thế, suy nghĩ một chút mới chậm rãi buông tay xuống. Cậu nhìn nhìn Cố Cách, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, cậu vẫn thử thăm dò mở miệng: “Cố Cách, trước khi về nhà... em đã gặp Du Khô.”

Động tác của Cố Cách lập tức đình trệ, không để ý đáp lời: “Gặp hắn làm gì?”

Bạch Đốc cẩn thận quan sát biểu tình của Cố Cách, xác định không có việc gì mới tiếp tục nói: “Hắn... hắn nói cho em chuyện trước kia của anh.”

31. Chương 31

Bạch Đốc cúp điện thoại sau đó do dự thật lâu, đương nhiên là cậu rất muốn biết quá khứ của Cố Cách, cậu càng muốn Cố Cách sẽ tự mình nói ra với cậu. Nhưng cậu sợ rằng Cố Cách có những vết thương vĩnh viễn cũng không lành lại được, nếu lại đề cập đến sợ là máu tươi sẽ không ngừng chảy. Cậu không đành lòng nhìn thấy hắn đau khổ.

Đến bây giờ Bạch Đốc vẫn chẳng quan tâm đến nguyên nhân chuyện xảy ra đêm qua.

Cuối cùng cậu vẫn lái xe đến chỗ hẹn.

Bạch Đốc đi vào quán cà phê, nhìn thấy Du Khô mang khẩu trang đeo kính đen ngồi trong một góc khuất. Cậu đi qua, vào thẳng vấn đề, hỏi: “Anh bảo muốn nói với tôi chuyện quá khứ của Cố Cách, nói đi.”

Mặt Du Khô che chắn kín đáo vậy nên Bạch Đốc không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe được âm thanh nặng nề truyền ra: “Cậu không ngốc, sao không trực tiếp hỏi Agger?”

Du Khô im lặng một lúc lâu, dường như đang cân nhắc một vấn đề rất nan giải. Cuối cùng hắn thở dài nói: “Tôi đem quá khứ của Agger nói với cậu, coi như đồng ý chuyện hai người ở bên nhau. Nếu cậu dám phản bội cậu ấy, tôi nhất định không tha cho cậu!”

Bạch Đốc cười nhạo một tiếng. “Chuyện của chúng tôi không cần anh đồng ý, cũng đừng hy vọng tôi sẽ cho anh cơ hội tiếp cận Cố Cách.”

Du Khô không có phản bác, hắn bỏ khẩu trang xuống, hít vào một hơi, chậm rãi nói về Cố Cách.

Cố Cách sinh ra trong một gia đình rất bình thường nhưng cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc viên mãn. Mẹ hắn làm nghệ thuật, xinh đẹp đoan trang. Cha hắn làm tài chính, luôn muốn con trai sau này cũng sẽ đi theo con đường này.

Từ nhỏ Cố Cách đã tiếp thu nghệ thuật từ mẹ, có đam mê rất lớn với âm nhạc, mẹ hắn cũng khen hắn có thiên phú. Nhưng cha hắn vẫn luôn phản đối, luôn cho rằng con trai mà suốt ngày chạy theo mấy thứ này thật không có chí khí. Mẹ hắn một bên giảng giải thấu tình đạt lý, gần như đã thuyết phục được cha hắn.

Cố Cách cũng luôn kiên định theo đuổi ước mơ của mình.

Nhắc đến những chuyện này, trước đây Bạch Đốc có tìm hiểu qua, cũng loáng thoáng biết một ít, cũng biết cha mẹ Cố Cách đã qua đời nhiều năm trước.

Nhưng hiển nhiên, Du Khô còn biết nhiều hơn cậu. Điều này làm cho trong lòng Bạch Đốc cảm thấy vừa đổ kị vừa buồn bã.

Du Khô nói với cậu, năm mười sáu tuổi ấy, mọi thứ của Cố Cách đều kết thúc.

Gia đình của hắn, ước mơ của hắn, hạnh phúc của hắn... Toàn bộ đều bị thiêu hủy trong tai nạn giao thông năm đó. Cố Cách được Du Khô cứu ra ngoài, nhưng cha mẹ hắn lại bị thiêu sống ở trong xe.

May mà Cố Cách không tận mắt chứng kiến, nếu không một đứa trẻ mới mười sáu tuổi làm sao có thể thừa nhận tấn bi kịch đó. Nhưng mà nếu lúc đó hắn tỉnh táo, nói không chừng là có thể ngăn cản bi kịch xảy ra.

Du Khô cũng từ đó mà quen biết Cố Cách, hắn không biết tính cách trước đây của Cố Cách như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không lạnh lùng vô cảm như bây giờ.

Cuối cùng Cố Cách vẫn theo ngành tài chính, chi phí học âm nhạc hắn không trang trải nổi. Học phí đều là tự tay hắn kiếm được, hắn từ chối tất cả mọi sự giúp đỡ, thậm chí cũng không sử dụng một phân tiền trong tài sản mà cha mẹ hắn để lại.

Cố Cách một thân đầy thương tích ép buộc chính mình phải trưởng thành, ép buộc chính mình phải khép chặt mọi thứ tình cảm. Vài năm sau đó, ở trong mắt người khác, hắn luôn là một kẻ cao ngạo, kiên cường, có chí hướng.

Nhưng mà đối với Du Khô, hắn chẳng khác gì một du hồn, đem tất cả cảm xúc của chính mình xóa sạch, bận rộn không phân biệt ngày đêm. Không có bất cứ ai nhìn thấy được nội tâm hắn có bao nhiêu mục rữa.

Cứ như vậy cho đến khi hắn gặp Bạch Đốc.

Du Khô thấy được trong mắt Cố Cách có ám áp, có sầu muộn, có hy vọng, giống như sống lại vậy. Nhưng thật ra Du Khô lại cảm thấy lo lắng, sợ rằng đối phương không biết quý trọng hắn, Cố Cách... có khi nào hắn sẽ lại chết đi một lần nữa?

Bạch Đốc cố gắng che giấu cảm xúc, bưng ly lên, nhưng tay cậu run rẩy vô cùng làm cho cà phê văng ra nhiễm bẩn cả cổ tay áo màu trắng, mà chính cậu cũng không nhận ra điều này. Cậu uống một ngụm cà phê, hương vị chua xót từ đầu lưỡi ngấm vào tận trong lòng.

Cậu rõ ràng biết, cậu đã không quý trọng Cố Cách, trong lúc hắn cần được sưởi ấm nhất cậu lại chẳng có một chút quan tâm. Cậu cũng chưa từng để ý đến tâm tư của Cố Cách. Sống cùng nhau hai năm, cậu không biết đam mê của Cố Cách, không biết ước mơ của Cố Cách, không biết nỗi đau của Cố Cách, cậu thậm chí còn không biết đến bạn bè của Cố Cách, không biết đến sự tồn tại của Du Khô.

Cậu thật sự là một con quỷ khốn khiếp nhất trên đời này... Cực kỳ ngu ngốc và dơ bẩn!

Bạch Đốc thống khổ nhắm chặt hai mắt, cậu hẳn là không cứu vãn được nữa rồi. Cố Cách như vậy... Hẳn tốt đẹp như vậy, hẳn chính là trân bảo trong cuộc đời mà cậu cầu cũng không được, đáng ra cậu phải cảm kích mà rơi lệ, phải vì hắn mà đánh đổi mọi thứ. Nhưng cậu đã tự tay hủy hoại hắn, tự tay đâm hắn một nhát dao, khiến hắn dù cứng rắn như sỏi đá cũng trở lên mỏng manh đến không chịu nổi, sau đó lại lạnh lùng vô tình mà đem hắn đập vỡ tan trên nền đất.

Cố Cách chắc chắn rất đau, nhưng hắn chưa bao giờ nói ra, không, không phải... là mình chưa bao giờ nghe hắn nói. Phải chăng hắn đã từng đau đớn trộm rơi lệ, phải chăng có rất nhiều đêm hắn bị ác mộng mà tỉnh dậy ướt đầm mồ hôi, có phải lúc đó hắn đã đau đến quên mất chính mình là ai không...

Bạch Đốc, sao mày có thể? Cố Cách tốt như vậy, sao mày có thể đối xử với hắn như vậy?

Có vài chuyện Bạch Đốc sẽ không nói hết với Cố Cách, cậu chỉ đơn giản nói một chút về cuộc gặp với Du Khô.

Cậu sợ Cố Cách phát hiện ra biểu cảm trên mặt mình, chỉ có thể cúi đầu nhìn bát, “Du Khô nói với em một số chuyện, có thể thấy được hắn từng... Cố, Cố Cách?”

Bạch Đốc ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình dữ tợn trên mặt Cố Cách, lập tức hoảng sợ: “Anh làm sao vậy?”

32. Chương 32

Bạch Đốc ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình dữ tợn trên mặt Cố Cách, lập tức hoảng sợ: “Anh làm sao vậy?”

Cố Cách không nói gì, hắn đang ăn tôm thì bị vỏ tôm giắt vào kẽ răng cửa. Bây giờ chính là hắn đang cố gắng vươn đầu lưỡi đến cực hạn.

Hắn nhìn Bạch Đốc, khép miệng lại, đầu lưỡi vẫn còn để trên răng, dùng lực đẩy đẩy vài cái... Vẫn thất bại. Cố Cách từ bỏ, hắn trực tiếp thò ngón tay, nhe răng, lấy ngón trỏ nhẹ nhàng gắp một cái, “A~~”

“Ăn từ từ, để em bóc vỏ cho.”

Ngày hôm sau, người đại diện thông báo với Cố Cách, gần đây Du Khô có nhận một vở kịch mới, muốn hắn xem qua một chút.

Cố Cách cầm kịch bản lật xem, đọc xong mấy chương lập tức bị nội dung hấp dẫn.

Người đại diện cảm động vô cùng. Bây giờ mới gọi là chuyên nghiệp a! Không giống những lần trước, khi hắn đưa cho Cố Cách xem kịch bản, người kia lập tức đập vào mặt hắn: “Mấy thứ vở vắn này mà anh còn muốn đưa cho tôi xem!”

Người đại diện nhìn Cố Cách đọc chăm chú, hai mắt đắm lệ vào vở kịch: “Được rồi, tôi phải đi, cậu cứ từ từ cân nhắc, không phải vội.”

Cố Cách gật gật đầu.

Chuyện xưa kể rằng có một nữ tướng cướp và hoàng tử nước lân cận vương vào vòng luẩn quẩn yêu hận, tương ái tương sát.

Nhân vật nam chính rời đi sau khi cùng người yêu thề non hẹn biển, mang theo ý định thuyết phục người của mình, chấm dứt chiến tranh, còn người yêu sẽ sống an ổn chờ ngày hai người gặp lại. Đáng tiếc vừa về nước liền bị chính đệ đệ của mình hãm hại mất trí nhớ, vì thế quên mất lời hứa lúc trước, sau đó hắn dẫn thiên quân vạn mã tấn công tới. Nữ chính đáng thương mang theo một đám thổ phỉ cố gắng chống cự.

Nữ chính bị trọng thương. Trong giây phút cuối cùng trước khi ngã xuống, nàng khàn giọng gọi tên người yêu.

Hoàng tử nghe thấy thanh âm đã vô số lần xuất hiện trong giấc mộng của hắn. Hắn quay đầu nhìn quanh, nhưng không thấy được gì. Hắn chỉ thấy còn một đám tàn binh hỗn loạn, dưới lưỡi đao của hắn kéo dài một chút hơi tàn. Cuối cùng toàn quân bị diệt.

Hắn hoảng hốt tìm kiếm trong đám thi thể rải rác trên mặt đất, nhưng hắn lại không biết chính mình đang tìm kiếm thứ gì. Hắn chỉ cảm thấy, tại đây, giữa một đám quân lính đầy khí thế, trái tim của hắn đang chết dần.

Kết thúc vở kịch là vào một buổi chiều, khi ánh tà dương như máu nhuộm đỏ khắp mọi nơi, nam chính quỳ trong vũng máu thống khổ gào thét, lại không biết chính mình bị thương vì ai.

Cố Cách ngây ngốc nhìn kết thúc. Chết?... Như vậy là câu chuyện cảm động trời đất cư nhiên là BE, không phải là biên kịch...

Bạch Đốc mệt mỏi chuyện công ty, khi về đến nhà mặt vẫn rất khó coi. Cậu nhìn thấy Cố Cách đang ngồi trên sofa, mắt kiên nhẫn kéo mạnh caravat đi qua.

“Công ty đúng là nuôi một đám ăn hại, không làm được gì hết!”

Cố Cách vẫn còn đang đắm chìm trong kịch bản bị thương kia, ánh mắt trống rỗng nhìn Bạch Đốc: “Không... ai ăn hại?”

.

Cố Cách làm sao vậy?

Bạch Đốc nghi hoặc tiếp nhận kịch bản trong tay người kia, nhìn đến hàng tiêu đề ngoài bìa: “... Hoàng tử lạnh lùng ôn nhu?”

“Ha ha ha

” Bạch Đốc bật cười ôm kịch bản lăn lộn bên cạnh Cố Cách, “Lại Mary Sue nữa hả? Cuối cùng cũng có thể so sánh với nam thần trong Cổ Kiếm Kỳ Đàm a ha ha ha

”

Cố Cách giật lại kịch bản, nhướn mày nhìn Bạch Đốc không nói gì.

“Khụ.” Bạch Đốc xấu hổ ngồi dậy từ trên đùi Cố Cách, chỉ chỉ cuốn kịch bản nhăn nhúm, “Tất nhiên thì tên thôi cũng không nói được điều gì, rách nát như vậy ngoại trừ Kim Ngọc...”

“Nông cạn.” Cố Cách đứng dậy đi vào phòng làm việc.

“Này,” Bạch Đốc gọi hắn lại, “Hôm nay em nấu cánh cá chua nhé?”

Một tia hàn quang từ trong mắt Cố Cách bắn lại đây: “Đừng cho hạt tiêu vào đấy.”

“Biết rồi, biết rồi.” Bạch Đốc đi qua đẩy đẩy Cố Cách vào phòng.

“Vậy em sẽ cho tương vào a ~~”

“Em dám!!” Cố Cách thò đầu ra ngoài cửa, “Cho ngủ sofa luôn đấy!!”

33. Chương 33

Đêm đã khuya, trong phòng im ắng. Bạch Đốc đang ngủ, nhịp thở đều đều. Đột nhiên, hô hấp của cậu ngưng lại trong một giây, giống như muốn tỉnh lại. Cậu cau mày “Àn?” một tiếng.

Yên lặng được một chút, cậu lại mơ mơ màng màng mở miệng: “Làm sao?” sau đó mắt kiên nhẫn vươn tay, “Cố Cách, a... Anh nói em đến cùng phải làm cái gì

”

Tay Bạch Đốc quơ cào xung quanh. Căn bản là không có ai ở bên cạnh. Cậu giật mình ngồi dậy, thân thể ướt đầm mồ hôi lạnh.

Bạch Đốc vội vàng bật đèn ngủ. Trên tủ đầu giường có đặt một cốc nước, đây là thói quen của Cố Cách trước khi đi ngủ. Cậu uống một hơi hết nửa cốc nước mới bình tĩnh lại.

Bạch Đốc mệt mỏi thở dài.

Là Cố Cách ở bên cạnh cậu, không hiểu sao nửa đêm lại không ngừng gọi tên cậu... Bạch Đốc Bạch Đốc Bạch Đốc... lặp đi lặp lại.

Bạch Đốc xuống giường, khoác thêm áo đi đến phòng làm việc.

Quả nhiên Cố Cách ở đây. Hắn đeo tai nghe, thỉnh thoảng ghi chép một chút rồi lại nhẹ giọng ngâm nga một đoạn bài hát.

Bạch Đốc tựa vào cạnh cửa, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ. Cố Cách ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Đốc đứng trong quầng sáng mờ mờ mỉm cười với hắn, hắn bỏ tai nghe xuống, vẫy vẫy tay với cậu. “Sao lại tỉnh dậy? Anh làm ồn đến em à?”

Bạch Đốc đi đến phía sau Cố Cách, đem áo khoác khoác lên cho hắn, thuận tay ôm lấy bờ vai của hắn. Cậu dùng chóp mũi cọ cọ bên tai Cố Cách, nhỏ giọng oán giận nói: “Đúng vậy, ồn muốn chết...”

“Một lát nữa anh sẽ đi ngủ, em giúp anh đóng cửa vào, chắc là sẽ không nghe thấy nữa đâu.”

Anh không ở bên cạnh, sao em có thể ngủ ngon. Bạch Đốc siết chặt vòng tay đang ôm Cố Cách: “Như vậy càng ồn hơn.”

“Em đang cố tình gây sự đúng không?”

“Sao anh lại đánh em? ~ a a...”

Cố Cách đánh nhẹ lên tay cậu.

“Còn không đi ngủ, mai em không đi làm sao?”

Bạch Đốc hắc hắc cười: “Ngày mai cũng không có việc gì quan trọng, không đi thì em sẽ gọi điện cho trợ lý.”

“Sếp Bạch gương mẫu quá nha!”

“Mặc kệ nó!” Bạch Đốc loay hoay lôi điện thoại ra.

Trợ lý đang ngủ, mơ màng tỉnh lại, còn chưa kịp với lấy điện thoại đã bị một cước đạp bay xuống giường.

“Anh!!”

Trợ lý trần truồng chạy ra ngoài tiếp điện thoại: “Sếp a, hôm qua em đã giải thích với sếp rồi mà, em thật sự không phải đùa giỡn sếp đâu, em không nói “trứng” của sếp mà là trứng buổi sáng hôm qua của anh a...”

“Câm miệng, câm miệng! Ai muốn nói chuyện này với cậu.”

Trợ lý rưng rưng nước mắt ủy khuất nói: “Sếp ơi, vậy sếp muốn...”

“Ngày mai tôi không đến công ty.”

“Em biết rồi, em biết rồi, anh...”

“Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Tiểu trợ lý đáng thương tự giác đem những lời này hiểu thành: “Có chuyện gì, cậu dám gọi cho tôi thử xem!” Không kịp đáp một tiếng, điện thoại đã cúp.

Thật sự là khổ tâm a!

“Cố Cách ~” Bạch Đốc đắc ý ôm Cố Cách xoay đến xoay lui, “Cả ngày mai em có thể ở cùng anh a, anh có vui không?”

Cố Cách một tay đem người gỡ xuống, “Xem ra anh phải thức cả đêm rồi.”

“Đừng, mau đi ngủ thôi. Em cam đoan ngày mai sẽ không làm phiền anh mà.”

“Được rồi, được rồi, anh cũng thấy mệt rồi.”

Cố Cách cảm thấy đá kích lớn nhất đối với trí thông minh của hắn chính là tin lời Bạch Đốc nói a.

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng. Cố Cách kéo tấm màn cửa sổ trong phòng lại, không gian u ám càng dễ nảy sinh cảm xúc bi thương.

Cố Cách đang cẩn thận cảm nhận tâm tình của nam nhân vật chính lúc quỳ trong vũng máu kêu gào. Hắn nhất định rất tuyệt vọng, nhưng lại không biết cảm giác tuyệt vọng từ đâu đến, hắn không biết làm sao, chỉ có thể để mặc trái tim của mình ngày càng đau đớn mà không thể tìm được nguyên nhân.

Đúng lúc này giọng hát ngoài cửa truyền vào.

“Anh là quả táo nhỏ của em

có yêu anh nhiều như thế nào cũng không đủ

”

Cố Cách tùy tay chộp lấy cái bút bên cạnh ném ra ngoài cửa.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp khiến trái tim em ấm áp... Ah!!”

Im lặng.

Tâm tình của nữ nhân vật chính trước khi chết là như thế nào? Nàng nhận ra người yêu phản bội, thanh âm rên rỉ khi ngã xuống kia là lời khẩn cầu cuối cùng của nàng hay là tuyệt vọng đến cùng cực mà bật thành tiếng.

Sau một lúc lâu.

Cố Cách muốn ghi lại những suy nghĩ lúc này của mình, vươn tay sang bên cạnh sờ soạng mới nhớ ra là ban nãy bút đã bị hắn ném ra ngoài cửa.

Hắn xoay người đứng dậy định đi ra cửa tìm.

“...”

Trên khung cửa, Bạch Đốc ôm Bão Bão, cả thân thể đều bị che khuất, chỉ nhìn thấy hai cái đầu, một trên một dưới.

Một người một chó ủ rũ nhìn hắn.

Thấy hắn quay đầu, bốn con mắt đều lập tức sáng lên. Cái đuôi của Bão Bão liên vẫy không ngừng.

Bạch Đốc đem bút trong tay giơ lên, vẽ mặt đầy vô tội.

Biểu cảm của Cố Cách vô cùng thâm trầm trở về phòng.

Tôi thật vất vả mới chuẩn bị tốt cảm xúc mà ...

Bạch Đốc thấy Cố Cách không để ý đến mình, cái đuôi vô hình phía sau liền rũ xuống.

Bão Bão thấy thế càng thích thú vẩy mạnh đuôi. Bạch Đốc tức giận túm lấy đuôi của nó, “Đều tại mày, lắc lắc lắc, đồ chó ngốc, ngồi yên ngay cho tao!”

34. Chương 34

Bão Bão thấy thế càng thích thú vẩy mạnh đuôi. Bạch Đốc tức giận túm lấy đuôi của nó, “Đều tại mày, lắc lắc lắc, đồ chó ngốc, ngồi yên ngay cho tao!”

Bão Bão không để ý đến cậu, nó cố gắng tránh thoát khỏi bàn tay Bạch Đốc, cái đuôi phất qua phất lại, chúi cả vào trong miệng đối phương.

Con chó xoay môn chạy đi, phi thẳng vào phòng chỗ Cổ Cách đang ngồi.

Trong miệng Bạch Đốc đầy lông chó. Cậu tức giận phun phì phì. Chỉ một giây không để ý để cho Bão Bão chạy mất.

Trong phòng, Cổ Cách vất vả tiếp được con chó lớn làm nũng nhào đến.

Bạch Đốc cực kỳ khinh thường hành vi không tiết tháo này. Cậu không được tự nhiên đứng lên, tựa vào cạnh cửa, trên mặt đầy vẻ lạnh lùng căm dục.

Một bên chân của Cổ Cách bị con chó lôi kéo, gian nan bước theo đến bên cạnh Bạch Đốc, sau đó xoa xoa trên đầu Bão Bão, mắt thì nhìn Bạch Đốc, “Được rồi, đừng nghịch nữa. Em ngồi xem có phải Bão Bão hôi lắm không?”

Bạch Đốc nhân cơ hội lại gần, hôn bẹp một cái lên môi Cổ Cách, “Ha ha ha, thơm ngào ngạt!”

Cổ Cách chặc lưỡi, nghi hoặc vươn hai ngón tay lau một chút khoe miệng mình, sau đó trên chổ ngón tay lấy xuống một cái lông vàng óng, chăm chú nhìn nhìn.

Bạch Đốc ngồi xổm xuống ngửi ngửi Bão Bão, “Vừa nãy không chú ý, hình như hôi thật.” Sau đó lại tự nói thầm: “Không đúng a, hôm qua vừa mới tắm rồi mà.”

“Anh thấy nó mấy hôm nay cứ cọ cọ môn, có nên xem xét (*) một chút không?”

(*): chị tác giả dùng từ “chen”, không biết phải dịch kiểu gì TT, chắc Bão Bão lại bị táo bón a)

“Xem cái gì?” Bạch Đốc chưa kịp phản ứng trừng mắt nhìn Cổ Cách.

“Hậu môn.”

Nhưng làm thế nào...

“Sợ bẩn à?” Cổ Cách xắn tay áo lên, “Vậy để anh làm.”

“Đừng đừng,” Bạch Đốc vội kéo tay hắn lại, nhỏ giọng thương lượng, “Chúng ta đưa nó đến tiệm thú cảnh được không?”

Cổ Cách tức giận: “Em muốn để người lạ sờ vào cục hoa của Bão Bão sao?”

“Không được sao?”

“Anh để cho người khác sờ của em, em có chịu không?”

“Đương nhiên không được!”

“Đấy, đúng chưa,” Cổ Cách một tay xoa xoa đầu cục lông vàng, tay kia cũng giơ lên xoa đầu con cún nhỏ Bạch Đốc, “Bão Bão cũng không vui.”

Bạch Đốc thật muốn khóc quá, hắn vậy mà lại lấy cậu ra so sánh với chó...

Bạch Đốc không tình nguyện kéo con chó vào nhà vệ sinh, vẻ mặt đáng thương gọi Cố Cách, “Anh lấy cho em cái khẩu trang được không? Em không muốn chết rất thảm thiết đâu.”

“Đứng xa một chút thì không sao đâu.” Cố Cách an ủi nói, “Dùng cảm lên ông chủ Bạch, người xưa đã nói, quân tử đứng trước cái chết nhẹ tựa lông hồng...”

“Hoặc là nhẹ như lông chó.”

Cố Cách ném một cái khẩu trang và một đôi găng tay đến sau lưng Bạch Đốc, “Em đeo găng tay vào.”

Nhìn thấy Bạch Đốc vẻ mặt nghiêm túc loay hoay, Cố Cách yên tâm vỗ vỗ tay trở lại phòng làm việc, “Được rồi, cho em hai tiếng.”

“Sao lâu vậy?”

“60 phút đấu tranh tư tưởng, 50 phút xử lý hậu sự.”

Cố Cách đóng cửa phòng, thoải mái xoay xoay cổ, rốt cuộc cũng có thể yên tâm làm việc.

Bên ngoài giống như đã yên lặng rất lâu, Cố Cách đưa mắt nhìn đồng hồ, lập tức sửng sốt, mới đó đã gần hết buổi chiều.

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nâng tay kéo bức màn ra, ánh sáng ngoài cửa không còn chói mắt nữa nhưng Cố Cách vẫn nhắm hai mắt lại theo phản xạ có điều kiện.

Hắn phát hiện bản thân càng ngày càng dễ nhập tâm vào kịch bản, giống như có thể chạm đến linh hồn của nhân vật vậy. Có khi cảm xúc rất mãnh liệt, trong chốc lát hắn vẫn không thoát ra được, cứ như vậy mang theo cảm xúc của nhân vật vào sinh hoạt của mình.

Mỗi lần từ một đoạn tình cảnh âm u ảm đạm trong kịch bản trở về hiện thực, lại thấy bên ngoài ánh mắt trời đang rực rỡ chiếu khắp, Cố Cách sẽ có loại cảm giác giống như đã trải qua mấy kiếp. Bức màn trước cửa sổ kia giống như một tấm màn ngăn cách hai thế giới, mỗi lần Cố Cách kéo nó ra, nhìn ánh sáng từ bên ngoài tràn vào, áp áp lại sáng sủa, lúc đó hắn đều thường sẽ nghĩ đến Bạch Đốc.

Tâm tình lúc đó, không từ ngữ nào có thể hình dung được.

Cố Cách dựa vào bệ cửa sổ khẽ cười, tên kia hiện tại đang làm cái gì không biết? Yên lặng lâu như vậy, không phải ngủ gật luôn rồi đấy chứ?

Cố Cách chậm rãi điều chỉnh lại một chút cảm xúc bị thương phức tạp còn sót lại, sau đó mở cửa phòng đi ra.

Ngoài cửa có hai con chó lớn ngồi đợi đã lâu, cửa vừa mới hé ra một khe nhỏ...

“Gâu gâu!”

“Cố Cách!”

Bạch Đốc nhanh như chớp phi thân nhảy lên người Cố Cách. Cố Cách không hề phòng bị, phải lùi lại vài bước mới miễn cưỡng đứng vững. Tay chân Bạch Đốc gắt gao ôm chặt lấy hắn, ngay cả một chân của Cố Cách cũng không chừa lại cho Bao Bao. Con chó lớn chỉ còn biết ủy khuất, không ngừng chạy quanh Cố Cách.

Cố Cách bất đắc dĩ vỗ vỗ tay cậu: “Em thật sự là xử lý xong cho Bao Bao rồi hả?”

Đúng vậy, anh không nghe thấy hai tiếng “gâu gâu” của nó vừa nãy sao.

“Em đây đường đường là một người cao quý đã hạ mình chen hậu môn cho nó, hơi hám như vậy mà xong rồi nó còn tức giận với em.” Bạch Đốc bất mãn lên án: “Em mắng nó suốt hai tiếng đồng hồ nó còn không thèm để ý đến em nữa đấy!”

“Em làm nó đau chứ gì?”

“Kia cũng là vì tốt cho nó, nó dựa vào đâu mà tức giận chứ.”

“Chẹp chẹp, lúc anh làm em đau, tính tình em cũng có khác đâu.”

“Làm gì có, em còn thích anh làm em đau mà... Anh lại lấy em ra so với chó!”

“Được rồi, mau buông anh ra.” Cố Cách kéo kéo người trên thân. Bạch Đốc lập tức phát ra âm thanh bất mãn trong cổ họng.

“Em muốn ôm một cái.”

Kim Bão Bão lập tức cho hắn một ánh mắt khinh thường.

Đệt! Tao không nói mày!! (Bão Bão trong tiếng trung là ôm một cái a~~)

Cố Cách không nói gì, xoa xoa đầu Bạch Đốc. Có lẽ người kia vừa mới sấy tóc xong, cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng khoan khoái khiến cho Cố Cách có chút lưu luyến. Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt vào mái tóc mới cắt ngắn của Bạch Đốc, có lẽ cảm xúc của hắn vẫn chưa điều chỉnh lại hợp lý, trái tim hắn thế nhưng bắt đầu loạn nhịp.

Đây tuyệt đối không phải cảm giác khoái trá, hắn muốn ngăn lại hành động của chính mình, nhưng làn tóc đen cứ nhẹ nhàng lướt qua kẽ tay hắn, khiến hắn không nhịn được càng muốn chạm vào nhiều hơn.

Ánh mắt Cố Cách dần dần trầm xuống.

35. Chương 35

Bạch Đốc còn đang hưởng thụ cái ôm dài và từng cái vuốt ve dịu dàng của Cố Cách, đột nhiên da đầu căng thẳng, Cố Cách đang hung hăng kéo tóc cậu.

Bạch Đốc bị túm bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể chưa kịp phản ứng, một tay của Cố Cách đã vòng qua ôm lấy eo của cậu, không chừa đường lui.

Lực đạo trên tóc càng lúc càng tăng thêm, Bạch Đốc đau đớn thét lên một tiếng, cậu bị bắt phải ngẩng đầu lên. Con ngươi của Cố Cách tối đen và sâu thẳm hơn rất nhiều so với ngày thường, cứ như vậy đánh thẳng vào trong lòng Bạch Đốc.

Cố Cách lúc này thực xa lạ, Bạch Đốc theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng thân thể bị giữ chặt không thể động đậy, cái loại bị khống chế tuyệt đối không thể tránh thoát cùng cảm giác sợ hãi xa lạ đối với người yêu lúc này lại làm trong lòng cậu dâng lên từng đợt hưng phấn kỳ lạ. Trái tim Bạch Đốc đang đập loạn nhịp cùng hơi thở dần trở nên gấp gáp hơn.

Cậu cứng ngắc giữa cổ tiếp nhận ánh mắt chăm chú nhìn xuống của Cố Cách, đôi mắt mở lớn nhìn khí thế áp bức của hắn cuộn cuộn bắn lại đây. Chỉ ngẩn ngui một cái chớp mắt, Bạch Đốc lại rõ ràng cảm nhận được khuôn mặt Cố Cách từng chút phóng đại trước mắt, cảm nhận được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu đến sau đó biến mất trên tấm lưng dài rộng của hắn, để lại một khoảng bóng râm bao trùm lấy cậu.

Cố Cách hôn xuống. Trong nháy mắt nụ hôn trở nên vô cùng nóng bỏng, kịch liệt. Thân thể Bạch Đốc giống như bị sét đánh trúng, mãnh liệt run rẩy, khiến cậu muốn nhảy dựng lên. Cố Cách đồng thời tăng lực đạo trên cánh tay, mạnh mẽ khóa chặt người dưới thân, Bạch Đốc bị ôm một chút cũng không nhích nhích được.

Khí lực của Cố Cách càng lúc càng đáng sợ, chỗ da đầu Bạch Đốc bị túm run lên từng đợt, nhưng cậu ngay cả chút tâm tư để ý đến chỗ đau đớn đó cũng không có. Cổ bị bắt giữa ra đến cực hạn, tóc sau đầu lại bị gắt gao kéo mạnh, giống như để cậu dựa vào, lại càng giống như tra tấn cậu vì tội đầu sỏ.

Lúc này trong đầu Bạch Đốc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn biết mê muội thừa nhận Cố Cách điên cuồng hôn môi, có cảm giác giống như hồng cầu đang tràn đầy từng dây thần kinh, run rẩy kịch liệt khiến cho cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ không kìm nén được.

Bạch Đốc chưa từng thấy Cố Cách điên cuồng thế này bao giờ. Bình thường Cố Cách rất ít khi chủ động hôn cậu, càng đừng nói đến thô bạo xâm nhập giống như bây giờ, hấn ngang ngược tàn sát, bữa bãi càn quét môi lưỡi, cắn nuốt toàn bộ lý trí của cậu.

Toàn bộ thân thể Bạch Đốc đều bị vây trên người Cố Cách, ngực gắt gao dán sát cùng một chỗ. Mỗi lần Bạch Đốc thở dốc đều chấn động kịch liệt bởi động tác của Cố Cách.

Cố Cách dùng khí lực quá lớn khiến cho Bạch Đốc cảm thấy lồng ngực của mình giống như sắp bị ép đến nổ tung, đúng lúc này Cố Cách lại đột nhiên buông lỏng hai tay. Không kịp phòng bị lại đột nhiên mất đi chống đỡ, Bạch Đốc thậm chí chưa kịp đưa tay bắt lấy cái gì đã lập tức ngã ngồi xuống đất.

Trong phòng chỉ còn lại hai người đang đang hỗn loạn thở dốc. Biểu tình của Cố Cách bị che tối không nhìn rõ, hấn nặng nề hít một hơi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Hấn tựa hồ muốn kéo người kia đứng dậy nhưng đầu tranh tư tưởng một lúc lại quyết định nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bạch Đốc bị dọa đến sắp bất tỉnh, toàn bộ thân thể đều tê liệt, cậu còn có thể cảm nhận được da mặt mình nóng bừng sắp bốc khói. Vừa rồi Cố Cách giống như dã thú thoát ra từ địa ngục, chẳng lẽ ngày thường thanh tâm quả dục quá nên khi bùng nổ sẽ điên cuồng bá đạo (*) như vậy sao? Hay là mình vừa chọc trúng chỗ nào của Cố Cách?

(*) khốc soái cuồng duệ nghe hay hơn nhỉ =)))

Chẳng lẽ cúc hoa của Bảo Bảo có thành phần nào đó trong thuốc kích dục, lúc chen hậu môn cho nó bốc hơi lên người mình, cho nên Cố Cách mới có thể thú tính đại phát với mình như thế, nhưng mà vì sao chính mình lại không bị thuốc kích dục ảnh hưởng??? Aa quả nhiên trình độ cấm dục của mình đã thăng cấp.

Vậy nên nguyên nhân cuối cùng chính là vì trong nhà nuôi một con chó có cúc hoa bị biến dị...

Bạch Đốc vẫn ngây ngốc ngồi dưới đất, tâm trí đã bay một vòng trái đất rồi mà vẫn chưa thể tỉnh táo lại. Bảo Bảo không ngại oán giận lúc trước chạy đến an ủi cậu. Bạch Đốc phản xạ đưa tay xoa xoa chỗ da đầu vẫn còn đang run lên, xuống tay thật độc ác a, tóc đều bị túm muốn rụng luôn rồi.

Có phải đã quên cái gì không? Nếu Cố Cách không dừng lại mà tiếp... Nghĩ đến vừa rồi Cố Cách điên cuồng giống như muốn ăn mình vào bụng, Bạch Đốc không tự nhiên rung mình một cái, nhưng mà có nên tiếp tục hy vọng không a???

36. Chương 36

Ngày thường Bạch Đốc luôn ồn ào vậy mà khi chuyện tới trước mắt lại không dám vênh váo.

Cậu vịn vào tường run rẩy đứng lên, lảo đảo bước từng bước. Thật vất vả mới đi tới cửa, thò đầu ra nhỏ giọng gọi: “Cố Cách

”

Không ai đáp lời. Bạch Đốc tựa vào cửa phòng nhìn trái nhìn phải, có phải hấn đi ra ngoài rồi không?

Bảo Bảo không chịu nổi bộ dáng đáng khinh của cậu, chạy vọt lên trước phi ra phòng khách.

Xem ra là không phải.

Ngón tay Bạch Đốc niết niết khung cửa, trong đầu đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn mang theo nét mặt già nua đi ra ngoài.

Cố Cách ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm cốc nước trong tay không biết đang suy nghĩ điều gì. Hấn nghe được tiếng bước chân, ánh mắt giật giật, chậm rãi ngừng đầu.

Khuôn mặt không biểu cảm của hấn khiến cho Bạch Đốc hoảng sợ, theo bản năng muốn lùi về phía sau.

Cố Cách buông cốc nước xuống, vươn tay ra vỗ Bạch Đốc ý bảo cậu lại đây.

Bạch Đốc dừng hô hấp nuốt một ngụm nước miếng, đi qua. Khoảng cách chỉ chừng vài bước ngắn ngủi mà cậu càng đi càng chậm, cuối cùng dừng lại cách Cố Cách một khoảng khá xa.

Cố Cách có chút mất kiên nhẫn, hắn muốn kéo cậu lại nhưng vừa mới đứng dậy Bạch Đốc đã giống như chim sợ cành cong vội vã lùi lại một bước.

Bạch Đốc vô cùng xấu hổ, nhớ lại hành động vừa xong của mình, nhất định là rất buồn cười đi.

Để cứu vãn khí thế của chính mình, cậu ho nhẹ một tiếng, giương lên biểu tình thỏa mãn, từng bước từng bước tiêu sái đi qua.

Cậu không thèm để ý mở miệng nói: “Kim Bảo Bảo gần đây nhất định là đến thời kỳ phát dục, chắc là nó thích lắm ha ha ha!!!”

”

Còn chưa kịp nói hết câu, Cố Cách đã xông đến đem người áp lên sô pha. Lòng tơ toàn thân Bạch Đốc nhảy mắt đều dựng đứng lên, chân tay luống cuống muốn tránh né.

“Dừng ồ.”

Bạch Đốc lập tức im lặng. Hai tay bị bắt chéo sau lưng, lại bị đè ép đến không thể động đậy được.

Cố Cách nhìn người trong lòng đang mở lớn mắt trừng mình, trên mặt đầy vẻ đề phòng, chỉ cần hắn hơi động một chút thôi người kia đã sợ tới mức mí mắt chớp loạn không ngừng.

Cố Cách nhịn không được, phì cười.

Bạch Đốc bị tra tấn, một chữ đều không nói nổi. Cố Cách buông tay ra, đặt người kia vào trong lòng, vươn tay xoa xoa đầu cậu. Rốt cuộc đem tóc đối phương xoa đến rối tinh rối mù, hắn mới cúi xuống nhẹ giọng hỏi: “Có phải đã dọa em rồi không?”

Bạch Đốc nhỏ giọng thở dốc, chăm chú nhìn hắn, vẫn là không dám mở miệng.

Cố Cách không biết làm sao, lại vươn tay vuốt lại mớ tóc lộn xộn từng lộn từng lộn vào nếp ngay ngắn. Hắn nhẹ giọng nói lời xin lỗi nhưng lại sợ dọa Bạch Đốc lần nữa, cánh tay liền dừng lại, không làm gì khác nữa, “Xin lỗi em, vừa rồi anh không kiềm chế được cảm xúc, đã dọa em sợ rồi.” Cố Cách đợi một lát lại hỏi: “Hiện tại đã bình tĩnh lại chưa?”

Sắc mặt Bạch Đốc rốt cuộc cũng giãn ra, cậu một lần lại một lần xác nhận biểu tình của Cố Cách mới dám chậm rãi thở ra một hơi, trong khoảng thời gian ngắn hắn là hắn sẽ không bạo phát nữa chứ.

Cố Cách không nhịn được, lại đem tóc Bạch Đốc vò loạn như ổ gà, đám tóc tĩnh điện từng mảng lớn bám vào bàn tay Cố Cách. Hắn lại không chán ghét, kiên nhẫn gỡ ra từng sợi.

Bạch Đốc nghiêng đầu, kéo bàn tay Cố Cách xuống đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay cái sạch sẽ của hắn lại bị Cố Cách đè lại khóe môi.

Cậu ngây ngốc nhìn hắn, khóe mắt ửng đỏ, không biết có phải là vừa rồi lại bị dọa sợ không.

Ánh mắt của Bạch Đốc khiến cho trái tim Cố Cách lập tức mềm mại xuống, hắn chịu không nổi một Bạch Đốc lơ đãng lại lộ ra tia chờ đợi như vậy. Hắn cúi xuống hôn lên mi mắt cậu, nhẹ nhàng an ủi khóe mắt đã chịu đủ kinh hách ban nãy.

“Bạch Đốc.” Đôi môi Cố Cách vẫn nhẹ lướt trên khuôn mặt Bạch Đốc, hắn ôn nhu nói: “Bảo Bảo đã sớm bị làm cho tuyệt dục (aka thiếu a =)))”

“Hả?”

“Nó không động dục được.”

“Anh... “

37. Chương 37

Cố Cách ra ngoài mua một ít thức ăn cho chó. Vừa vào cửa đã thấy tấm biển đại hạ giá vô cùng bắt mắt, phía sau chất đống lộn xộn đầy đủ các loại kiểu dáng T-shirt, mũ, quần đùi, còn có cả bra.

Thân hình cao lớn giúp hắn nhanh chóng chen qua ba tầng các bác gái trung niên đang hồi hải chọn lựa. Di~ Hắn vừa nhìn thấy một cái bra màu phấn hồng trong góc thì đã bị bác gái hắn vẫn thường gặp múa hát ở quảng trường đoạt đi.

Vì gặp được đợt khuyến mãi lớn cho nên các bác các dì đều không còn giữ được phong thái dịu dàng ưu nhã thường ngày.

Cố Cách hoảng sợ vội vàng đẩy xe vòng sang lối khác.

Đinh ~ đúng lúc này, ánh mắt Cố Cách lia xuống dưới 45°, một dòng chữ đỏ chói đập vào mắt hắn “Hàng đại phá giá” cùng một góc áo rằn ri lấp ló bên dưới.

Cố Cách dừng lại.

Còn nhớ trước đây có một lần cùng Bạch Đốc đi mua sắm, cậu đã chỉ vào một kiểu quần lót rằn ri xám trắng rồi năn nỉ hắn mua quần lót tình nhân.

Cố Cách chỉ lên bốn chữ vàng lấp lánh trên cửa hiệu “Chỉ phát Viên Thông”, nghiêm túc nói với Bạch Đốc, “Đồ của Viên Thông không tốt.”

Hắn vẫn nhớ Bạch Đốc lúc đó không nói gì, biểu tình rất thất vọng. Nhưng sau đó chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đi sang cửa hàng khác tìm kiếm, cuối cùng cũng không thể tìm được loại vừa ý.

Cố Cách có chút áy náy.

Hắn đứng ở ngoài vòng hỗn loạn chăm chú nhìn chiếc quần rằn ri nhỏ bé nằm khuất trong góc.

Do dự thật lâu, haizz, nếu không có ai lấy thì liền mua thôi.

Bạch Đốc đang ở trong phòng làm việc, cậu đã gọi trợ lý mấy lần rồi mà vẫn không thấy cậu ta trả lời.

Chẳng lẽ lại đi WC? Mẹ nó, thật sự là đồ lười biếng!

Bạch Đốc đành phải tự cầm cốc đi lấy nước.

Ngay khi Bạch Đốc vừa mở cửa ra, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo không ngớt. Cậu còn chưa kịp phản ứng lại đã bị một màn kim tuyến rực rỡ màu sắc phun đầy mặt.

“Chúc sếp sinh nhật vui vẻ

”

“Chúc sếp sống lâu trăm tuổi~”

“Chúc sếp cứng rắn thẳng thắn dài ~” (?!?)

“yooooooooo~”

Một đám người ngoài cửa ồa đến vây quanh Bạch Đốc vỗ tay cười nói. Trợ lý đang cầm ống pháo, khoa chân múa tay, bộ dáng rất buồn cười.

Hôm nay đã là sinh nhật mình rồi sao?

Bắt ngờ từ góc rẽ trên hành lang, một vài nhân viên đẩy tới một xe bánh kem, trợ lý đi phía trước bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ, Bạch Đốc khó có được ở trước mặt nhân viên lộ ra nụ cười ấp ấp sáng lạn.

“Nào nào nào,” Trợ lý hào hứng nói, “Sếp mau ước nguyện đi!!”

Những ngọn nến cắm trên bánh kem đang không ngừng chảy sáp, Bạch Đốc đếm một vòng, tổng cộng có 29 cây. Cậu đã sắp bước qua tuổi hai mươi rồi, không tính là đã già, vẫn có thể cùng Cố Cách nắm tay nhau bắt đầu một khởi đầu mới, cùng nhau trải qua một đời yêu thương toàn tâm toàn ý, bên nhau đến đầu bạc răng long.

Bạch Đốc vừa thổi tắt nến mọi người lập tức vỗ tay ầm ĩ, “Sếp ơi, buổi tối chúng ta mở tiệc đi!”

“Tôi muốn ăn KFC!”

“Cút đi, sao cậu không ước muốn cái gì đó cao cấp một chút chứ!” Đám nhân viên nhao nhao nói, “Sếp ơi, em muốn ăn mì Cát Tường với tề thái nhồi thịt a.”

“Sếp ơi, ăn xong chúng ta đi hát nhé.”

“Chúng em muốn nghe sếp hát Quả táo nhỏ!!”

“Con thuyền tình yêu nữa~~”

...

“Được rồi, được rồi,” Bạch Đốc bị ồn ào đến đau cả đầu, “Ăn uống ca hát cái gì đó tôi đều không đi...”

“Đừng mà ~~ không có nhân vật chính thì còn gì vui nữa.” Đám người đang hưng trí bừng bừng lập tức xẹp xuống.

“Được rồi, mọi người cứ chơi thoải mái, tắt cả tính cho tôi, ok?”

“yooooooooooooo đáng ghét quá, chúng em không có ý này a~”

“Hôm nay sếp có hẹn với người đẹp nào chẳng?”

“Ai có thể lọt vào mắt xanh của sếp đây?”

“Các cậu cứ nói lung tung đi!” Bạch Đốc cầm một khối bánh ngọt vỗ lên mặt một nhân viên, sau đó chậm rãi lấy khăn lau lau ngón tay, nói: “Tôi đây về nhà với vợ nhé.

Về mặt trợ lý cười đầy nham hiểm, chúc sếp về nhà trực đảo Hoàng Long (*), bình an lên châu trời a 2333333.

(*) Trực đảo Hoàng Long: thăng tiến phủ Hoàng Long. Ý là “tiến thẳng vào sào huyệt địch”.

Đương nhiên là những lời này hần không thể nói ra, dù sao thì sếp nhà hần cũng thụ như vậy a.

38. Chương 38

Trên đường về nhà trái tim Bạch Đốc không ngừng điên cuồng đập loạn, cái cảm giác vô cùng chờ mong này cậu chỉ có thể tự nhủ là do linh cảm sẽ có một bất ngờ đang chờ cậu ở nhà.

Cậu vốn cũng không kỳ vọng nhiều lắm, nhưng đám tiểu tử ở công ty cố tình nhắc đến, cậu liền nhin không được muốn về nhà thật nhanh, kiểm chế không được mà nghĩ rằng có phải Cố Cách sẽ chuẩn bị cho mình một bất ngờ lớn hay không?

Cố Cách đang cho Bảo Bảo luyện tập, con chó lớn không dời mắt nhìn chăm chăm miếng thịt ngon lành đang treo lơ lửng trên đầu mình, nước miếng đã chảy đầy đất.

Tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên đỉnh đang ngoài cửa, Cố Cách đợi trong chốc lát nhưng không thấy cửa mở ra.

Hần xoa xoa đầu Bảo Bảo, đứng lên, “Được rồi, ăn đi.”

Được cho phép, con chó lớn nhanh chóng vươn người nhảy lên, dựng thẳng chân trước, mở rộng miệng gọn gàng ngoạm lấy miếng thịt, sau đó vui vẻ nằm xuống bắt đầu ăn.

Cố Cách nhìn qua mắt mèo thấy người con trai đang đứng trước cửa không ngừng loay hoay chỉnh sửa lại áo sơ mi, sau đó lại đưa tay vuốt vuốt lại mớ tóc lộn xộn trước trán.

Hắn khó hiểu nhún vai, quay đầu lại hỏi Bảo Bảo: “Có mở cửa cho em ấy không?”

Bảo Bảo không thèm quan tâm xoay mông đi vào nhà, Cố Cách đồng ý gật gật đầu, sau đó cũng đi vào ngồi trên sô pha.

Bạch Đốc cuối cùng cũng chỉnh trang xong xuôi, mỉm cười hài lòng, vẻ mặt đầy mong chờ đẩy cửa ra.

Này, có cái gì không đúng a? Nén, hoa hồng và bữa tối đâu?

Bạch Đốc nhìn quanh một chút, thấy người kia đang ngồi trên sô pha, Bảo Bảo thì nằm bên chân hắn.

“Anh đang làm gì vậy?”

Cố Cách lười biếng nâng nâng mí mắt.

Đây là giả vờ không thèm để ý! Bạch Đốc hạnh phúc ngây ngô cười rộ lên.

Con ngựa gỗ ngốc nghếch kia lại phát điên cái gì nữa a, Cố Cách xoay người tiếp tục ngủ.

Ánh mắt Bạch Đốc nhanh chóng quét một lượt khắp các góc, cuối cùng cũng không phát hiện được có gì kì lạ, cậu mất một giây thất vọng sau đó lập tức tỉnh táo lại, bất ngờ thì cũng không cần phải có mấy thứ rườm rà đó a, hơn nữa muốn Cố Cách luôn lạnh lùng như vậy giấu một bông hoa hồng sau đó thừa dịp mình không chú ý lấy ra rồi chân thành nói với mình mấy câu marry me gì gì đó, aizz, cậu không dám cầu mong đâu.

Bạch Đốc đi đến sờ sờ trước ngực cùng sau lưng Cố Cách, thực sự là không có giấu cái gì.

“Em sàm sỡ anh.” Cố Cách lên án nói.

Anh mới là đồ lưu manh! Bạch Đốc ngồi xuống sô pha, kéo tay Cố Cách qua, nhẹ cào cào trong lòng bàn tay hắn.

“Anh không có gì muốn nói với em sao?” Nếu như Bạch Đốc mở miệng ra đòi quà thì thật xấu hổ, hơn nữa nếu như Cố Cách không nhớ sinh nhật của cậu thì cậu sẽ buồn chết mất.

“Nói cái gì?”

“Hay là có cái gì muốn tặng cho em không?”

“...” Cố Cách ngồi dậy, “Làm sao em biết được?”

!!! Thật sự là có a ha ha ha! Mình nên làm gì bây giờ, làm thế nào để thể hiện là mình rất thanh nhã và rụt rè đây?

Cái đuôi của Bạch Đốc giống như được lắp thêm motor, điên cuồng vung lên, cả thân thể phi sang nhào vào lòng Cố Cách.

Cố Cách bị dọa, sửng sốt một giây, sau đó đạp qua một cước khiến Bạch Đốc ngã lăn xuống, lưng đập vào bàn trà, phát ra một trận loảng xoảng.

Cậu vội vàng đứng dậy, kiên nhẫn xông đến cọ cọ lên xương quai xanh khêu gợi của hắn.

“Cố Cách, Cố Cách là cái gì thế? Mau lấy ra cho em đi!!”

Cố Cách đẩy đầu Bạch Đốc ra, thối thối chỗ bị cậu đụng vào.

“Có kích động thì cũng không cần cần đùng quần anh chứ, kê kê đều bị em dọa chạy rồi.” Cố Cách đứng dậy, xóc Bảo Bảo đang nằm bên cạnh lên.

Bạch Đốc lại sát đến vô cùng mong chờ nhìn hắn.

Cố Cách lấy ra một thứ gì đó từ dưới bụng Bảo Bảo, quay lại quăng lên mặt Bạch Đốc.

Bạch Đốc bưng bưng hứng trí lấy thứ trên mặt xuống, mị ~~ bọc túi nilong? Lão yêu tinh này đúng là không bao giờ suy nghĩ bình thường.

Cố Cách cảm thấy bộ dáng người kia lúc này cực kỳ giống Bão Bão lúc nó ăn được miếng thịt kia. Người ta bảo càng sống chung lâu, chó sẽ càng ngày càng giống chủ nhân, đằng này Bạch Đốc càng ngày càng giống chó a.

“Đây là cái gì?? Nội y tình thú sao??” Không biết có phải do chất lượng quá kém hay không mà hoa văn bên ngoài đều dính vào nhau.

Tay Bạch Đốc run rẩy, cũng không đem gói kia bóc ra.

“...”

Cố Cách xấu hổ sờ sờ mũi, giúp cậu đem vải tách ra, “Em không cần để ý, chúng nó dính lại với nhau là vì muốn em lập tức mặc lên đây, khó tránh có chút sợ hãi.”

“Áo ba lỗ à?” Bạch Đốc phe phẩy cái đuôi, ngây ngô cười than thở, “Thật keo kiệt, chất liệu thế này chắc là 10 đồng một cái hả?”

Cố Cách nhìn Bạch Đốc tỏ ý em chẳng biết gì cả, giơ lên hai ngón tay.

“20 đồng? Mẹ nó anh bị lừa rồi!”

“Không phải.” Cố Cách bắt mãi thu tay lại, “10 đồng hai cái.”

Bạch Đốc chăm chú nhìn cái áo ba lỗ, động tác trên tay lập tức dừng lại, “Hai cái? ... Hai cái? Hai cái sao?!!” Cậu đột nhiên bật người nhào đến túm lấy Cố Cách, “Là áo ba lỗ tình nhân sao? Để em xem một chút!!”

Cố Cách đem đầu Bạch Đốc ôm vào trong ngực khiến cậu không thể động đậy.

“Cái kia bị mấy bác gái giằng kéo... rách rồi, vứt ở thùng rác kia kìa.”

39. Chương 39

Bạch Đốc vội vàng ôm lấy áo ba lỗ của mình vọt tới thùng rác.

“...”

Khó trách hắn không nói là xé rách mà là kéo đứt.

Bạch Đốc tiếc hận nhìn chiếc quần lót hình chữ T trên tay, “Không thể mặc a.” Sau đó cúi đầu nhìn bên dưới chính mình, khoa tay múa chân nói, “May mắn là em không thích rằn ri a, không thì tiếc lắm.”

Cố Cách nhú nhú mày, cảm giác như hắn chưa từng hiểu được Bạch Đốc vậy, cái loại đau khổ nhìn “trứng” kia là cái gì hả?

Bạch Đốc cuối cùng cũng chịu buông cái quần lót xuống, một lần nữa đem lực chú ý dời lên chiếc áo còn nguyên vẹn.

Tuy rằng không có màn kinh hỉ như mong muốn nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Bạch Đốc lúc này.

Cậu vội vàng tháo caravat xuống.

“Em mặc luôn sao?” Cố Cách trong lòng có chút chờ mong.

“Đúng vậy a.”

Bạch Đốc không chờ được cởi xong cúc áo, dứt khoát cầm lấy hai bên cổ áo dùng sức xé ra, mấy cái cúc áo nhảy nhót trên mặt đất.

Cố Cách tiếp được cái áo sơ mi cậu ném ra sau, nhanh chóng cúi xuống nhặt hết đám cúc áo rơi trên mặt đất, không may để Bao Bao nuốt phải thì không tốt chút nào, thuận tay nhặt lên cả cái caravat.

Cố Cách đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn Bạch Đốc, dừng lại một chút, nhất thời buông hết mấy thứ trong tay. Hắn khó có được lộ ra vẻ mặt không thể tin được, ánh mắt dừng trên lưng Bạch Đốc, con người dần dần tối lại.

Trong đầu hắn chợt lướt qua rất nhiều từ ngữ, thon dài tinh tế, mạnh mẽ cao ngất, đều không đủ để hình dung được cảm giác mà Bạch Đốc mang đến cho hắn vào giờ khắc này.

Một bộ quần áo, tuy không thích hợp với Bạch Đốc cả về kiểu dáng và giá trị nhưng nó lại khiến cho bộ dáng của Bạch Đốc lúc này trong mắt Cố Cách tăng thêm mấy phần gợi cảm cùng kích thích dục vọng.

Cơ thể Bạch Đốc vốn không phải loại gầy yếu mỏng manh, lại thêm gần đây được nuôi dưỡng khá tốt cho nên dáng người cậu bây giờ so với ba năm trước càng có hương vị.

Vải vóc dù chất lượng có kém nhưng cũng không thể che khuất được những đường cong tinh thể, vòng eo mạnh mẽ rắn chắc, mỗi một động tác tùy hứng cũng đều giống như một con quái thú đang rình rập chờ đợi, ưu nhã lại dũng mãnh, khiến người ta không nhìn được muốn hung hăng áp chế hắn, tra tấn hắn, khiến hắn thất thanh gào rống, khiến hắn khát cầu đến hít thở không thông, khiến hắn ở dưới thân mình gất gao kéo căng thành một đường cong mê người, giống như một cây cung mà mình có thể tùy ý thu phóng.

Ánh mắt Cố Cách híp lại, hắn vẫn luôn biết rằng chính Bạch Đốc đã làm trái tim hắn rung động, cũng như lần đầu tiên hắn bị bộ dáng của cậu hấp dẫn, không phải giống một con mèo nhỏ mà là một con báo săn dũng mãnh.

Chiếc áo ba lỗ hoa văn rằn ri thô ráp, đường viền nhấp nhô không thẳng hàng. Trên ngực Bạch Đốc lộ ra một đoạn vết sẹo tối màu khiến cho toàn thân cậu toát ra một vòng sắc thái thô lệ! Vừa giống như đá nham thạch trong đại mạc đã trải qua nghìn năm phong hóa, vừa giống như dải san hô ngầm hứng chịu thủy triều cọ rửa để lại vẻ tang thương tịch mịch.

Cậu khắc lên ngực họ của hắn, ẩn giấu phía sau lớp quần áo thẳng thớm kia là một góc dữ tợn đáng sợ biết chừng nào. Cái kia chính là kết quả của mấy trăm đêm tối trống trải, chồng chất tuyệt vọng mà thành, là kết quả của đau thương buồn bã cùng toàn bộ khao khát giãy giụa muốn thoát ra ngoài.

Cuối cùng Cố Cách cũng sâu sắc cảm nhận được, Bạch Đốc chưa từng một lần phai nhạt đi trong sinh mệnh của hắn. Mỗi một lần hắn tự lừa mình dối người rằng đã quên lại là một lần hắn nhớ đến khắc cốt ghi tâm. Hắn đã đem cậu khảm vào trong da thịt của mình cho nên vĩnh viễn cũng không thể quên đi.

Đã không thể chia lìa nhau vậy thì liền đem cậu phá hủy đi, đem cậu nghiền nát, đem cậu bóp thành một đồng cốt nhục sau đó rót vào thân thể chính mình, để một đời vĩnh viễn bên nhau, không xa rời nửa bước!

Hô hấp đột nhiên hỗn loạn, Cố Cách giống như bưng tỉnh lại từ trong mộng. Chuyện cũ cuối cùng cũng sẽ theo mây gió bay đi, chỉ có Bạch Đốc sẽ không đi cũng không thể đi, chính mình chỉ cần vươn tay ra là có thể bắt lấy, nắm thật chặt thật chặt.

Bạch Đốc bị vải rết kém chất lượng cọ sát rất khó chịu, tay cậu gãi gãi bên vai tạo thành một vết hồng đỏ, bỗng đột nhiên cảm thấy bên hông bị một đôi tay tóm chặt, “Cố Cách...” Bạch Đốc còn chưa kịp phản ứng lại đã bị bức lui liền mấy bước, thẳng đến khi lưng cậu đập lên bức tường phía sau mới dừng lại.

Cậu nhìn Cố Cách từng bước từng bước tiến lại gần, mang theo khí tức nguy hiểm cùng áp bách, mỗi một động tác đều giống như muốn nghiền nát trái tim cậu ra vậy.

Tay trái Cố Cách ôm lấy đầu Bạch Đốc, nhẹ nhàng tiến lên hôn lên mi mắt cùng khóe môi cậu.

Bạch Đốc lập tức nghĩ tới cái hôn cách đây không lâu của hắn, mãnh liệt nóng bỏng đến mức làm cho cậu sợ hãi, nhưng mà lần này động tác của hắn vô cùng ôn nhu dịu dàng lại vẫn làm cho cậu cảm nhận được rõ ràng hương vị giống như lúc trước.

“Bạch Đốc.” Đôi môi Cố Cách dán đến bên tai cậu, mềm mại phun ra lời nói dịu dàng, lại không giấu được một tia tàn nhẫn: “Bây giờ muốn trốn, vẫn còn kịp.”

Bạch Đốc nháy mắt ngừng hô hấp.

Đều nói có ánh sáng thì sẽ có bóng, nếu như một Cố Cách luôn phẳng lặng như mặt hồ nước lạnh lẽo là ánh sáng thì giờ phút này hẳn là hẳn vẫn đang cất giấu hào quang của mình, chỉ triển lộ ra trước mắt cậu bóng ma của hắn.

Bạch Đốc chưa bao giờ nghĩ sẽ cự tuyệt Cố Cách, cậu run rẩy nâng hai tay lên, nhẹ nhàng đặt bên eo hắn. Cậu vừa bối rối vừa khấn trương, lại vẫn ngoan ngoãn thuận theo hắn ngẩng đầu lên, mang theo một chút yếu ớt cùng kiên định đáp lại hắn.

Cậu dùng biểu cảm thành kính nhất để ngẫm đồng ý với người cậu yêu, kẻ sắp mang đến cho cậu sự đau đớn mà cậu chưa từng trải qua.

40. Chương 40

Bạch Đốc vừa lo lắng bất an lại vẫn ngoan ngoãn nghe lời làm cho Cố Cách rất thỏa mãn.

Có một người con trai cam tâm tình nguyện vứt bỏ hết thầy cao ngạo của chính mình, thu lại móng vuốt cùng răng nanh, đem bản thân chỉ còn lại yếu ớt mỏng manh giao cho hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Người này chính là Bạch Đốc, là người mà hắn luôn khát khao muốn sở hữu cho riêng mình.

Cố Cách không nhìn được, hắn muốn đem tất cả cảm xúc đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng hắn đặt lên người trước mắt. Trên eo, trên bụng, trên lưng, trên mỗi một tấc da thịt của cậu hắn đều ấn xuống dấu vết xanh tím cùng dấu răng đỏ tươi yêu diễm. Khiến cậu trong đau đớn vẫn cảm nhận được khoái cảm tột đỉnh, khiến cậu thụ giờ phút này sẽ vĩnh viễn khắc ghi vào linh hồn cậu, khiến cậu về sau dù cho hạnh phúc hay khổ đau đều chỉ có thể nghĩ đến một mình hắn.

Cố Cách trầm mặc, trong lòng hắn càng vẩn vù quay cuồng thì động tác của hắn càng thêm ôn nhu.

Tay phải của hắn vẫn cầm chiếc caravat vừa nhặt lên, vải dệt quần chặt bàn tay làm lộ ra khớp xương rõ ràng. Hắn nâng tay lên, đưa ngón cái miết nhẹ trên môi Bạch Đốc.

Ánh mắt Cố Cách tụ lại giống như gông xiềng trói chặt yết hầu Bạch Đốc, khiến cậu hít thở không thông, cảm giác sợ hãi lập tức bao phủ.

Bạch Đốc không muốn kháng cự nhưng theo bản năng muốn tránh né, mà phía sau lưng đã kề sát vách tường, không thể lui lại nữa.

Cầm cậu run rẩy cứng ngắc, theo bản năng nhấp môi một cái, ngón tay cái của Cố Cách lập tức bị đẩy ra. Cậu thấy được trong mắt Cố Cách có một tia không vui.

Cố Cách buông tay phải xuống, Bạch Đốc sợ tới mức run rẩy không thôi.

“Không cho phép cự tuyệt.” Cố Cách đem caravat một lần nữa buộc lên cổ Bạch Đốc, nghiêm túc thất thành một cái nơ, sau đó túm caravat, kéo Bạch Đốc đến gần, “Không cho phép cầu xin tha thứ, thậm chí không được phép của anh, không được phát ra âm thanh.”

Bạch Đốc há miệng không nói gì, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Ngón tay Cố Cách mân mê vành tai Bạch Đốc, sau đó chậm rãi trượt xuống dưới, lưu luyến vuốt ve chỗ vết sẹo kia một lát mới bắt ngờ nắm lấy dây lưng của đối phương.

“A!” Bạch Đốc giật mình kêu lên một tiếng, lại nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Cố Cách, vội vàng đem toàn bộ thanh âm nuốt xuống.

Cố Cách một lần nữa áp thân thể Bạch Đốc lên bức tường phía sau, đôi môi hắn dùng trên yết hầu của cậu. Bạch Đốc vừa cảm nhận được một trận lãnh lẽo ảm ướt từ cổ truyền đến thì giây tiếp theo đã bị đau đớn kịch liệt quét qua mỗi giây thần kinh.

Thật độc ác. Bạch Đốc há miệng cố kìm nén không phát ra âm thanh đau đớn.

Răng nanh của Cố Cách cắn chặt trên làn da Bạch Đốc, đến tận khi hắn ném được vị gỉ sắt tanh nồng trong miệng thì trái tim của hắn mới bình tĩnh lại vài giây, sau đó càng mãnh liệt và điên cuồng hơn nảy lên.

Bạch Đốc căng cứng toàn thân ngẩng cổ lên, đau đớn quá bất ngờ khiến cho cậu lúc này cực kỳ mất cảm. Cậu có thể cảm nhận được đầu lưỡi thô ráp của người kia đang liếm láp miệng vết thương trên cổ cậu, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng mút vào phát ra tiếng nước nhỏ nhỏ.

Quần của Bạch Đốc bị cởi xuống, nhanh chóng trượt xuống mắt cá chân, móc khóa dây lưng va chạm với mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề.

Bạch Đốc vô cùng bất an, hai tay cậu níu lấy vai Cố Cách như muốn tìm kiếm một chút ôn nhu an ủi trên người đối phương.

Cố Cách dường như cũng cảm nhận được điều này, hắn muốn tách ra một chút khoảng cách lại bị Bạch Đốc kiềm giữ hai vai.

“Buông tay.”

Bạch Đốc miễn cưỡng buông tay ra, trong lúc nhất thời không biết nên đặt tay ở chỗ nào.

Phía dưới cậu chỉ còn lại một chiếc quần lót sẫm màu, lộ ra đường cong nơi vật yếu ớt nhất đang dần gồ lên.

Bàn tay Cố Cách bất ngờ chụp lên nơi căng phồng kia, nhẹ nhàng xoa nắn khiến cho Bạch Đốc giật mình kinh ngạc, dừng thẳng tóc gáy.

Hôn môi không hẹn mà đến, từ đảo quanh thăm dò đến thật sâu xâm nhập.

Cố Cách hôn chưa từng có kỹ xảo, cũng sẽ không trêu chọc. Hắn chỉ chậm rãi thăm dò, mà Bạch Đốc cũng sẽ thành thật đáp lại, nói cho hắn nơi nào cần, nơi nào càng muốn nhiều hơn.

Lòng ngực Bạch Đốc đập phồng không ngừng, cậu cực kỳ yêu thích cảm giác cùng Cố Cách hôn môi. Người kia mang theo khí tức ẩm ướt lạnh lẽo hàm trụ môi cậu khiến lý trí của cậu trong nháy mắt liền tan rã. Cậu cảm nhận được đầu lưỡi của Cố Cách nhẹ nhàng đảo qua hàm răng của cậu, có khi giống như cơn gió mềm mại lướt qua, lại có khi giống như mưa đá đập xuống mang theo thô ráp đau đớn. Hắn cuốn lấy đầu lưỡi cậu, tinh tế mà liếp liếp, đợi đến khi Bạch Đốc không nhịn được nữa muốn đáp lại, hắn lại cố ý bỏ qua ý muốn của cậu mà chuyển mục tiêu lên hàm trên, chậm rãi mút vào nhả ra đứt quãng, như móng vuốt nhỏ cào đến tận trong trái tim.

Khoang mũi Bạch Đốc phát ra những tiếng nức nở khó nhịn. Đầu lưỡi bị trêu đùa đến không kiềm chế được, cậu bất chấp cảnh cáo lúc trước của Cố Cách, tùy tiện đưa tay ôm chặt lấy bả vai đối phương, xoay người thay đổi góc độ, cuối cùng cũng bắt được đầu lưỡi Cố Cách đang không ngừng tàn sát trong miệng. Cậu liếm láp, mút vào, cảm thấy mỹ mãn giống như đang nhắm nháp kỉ trần dị bảo trên thế gian.

Đột nhiên...

“Á a..!” Tóc sau đầu Bạch Đốc bị một lực rất mạnh kéo ra sau.

Cậu mạnh mẽ bắt lấy đôi môi Cố Cách, cho dù lực đạo trên tóc càng tăng lên nhưng cậu vẫn không buông ra, ngược lại mút vào càng chặt hơn, kéo gần khoảng cách với người kia.

“Bạch Đốc...”

Giọng nói của Cố Cách có chút khàn khàn. Cảm xúc của hắn đang dao động thật lớn. Thời điểm hắn động tình, trái tim hắn điên cuồng loạn nhịp, hắn nhẹ nhàng nỉ non kêu tên Bạch Đốc, lại đột nhiên thấy cảm động, nước mắt dâng ướt vành mi.

Hắn nhìn thấy biểu tình mê ly pha chút bất mãn của Bạch Đốc, không nhịn được mỉm cười. Hắn dùng một tay còn lại xoa nắn vài cái trên hạ thân đang dần thức tỉnh của Bạch Đốc, vừa lòng nghe được tiếng thở dốc nặng nhọc của đối phương, sau đó liền buông tay.

Hắn xấu xa đem quần lót của Bạch Đốc nửa kéo xuống, vừa lúc bị vật phía trước nhô lên cản lại, thế nhưng hắn không có giúp cậu phóng ra mà cứ thế để quần lót lơ lửng bao chặt vật kia lại.

Cổ họng Bạch Đốc phát ra âm thanh khó chịu.

Cố Cách đưa tay dùng sức giật caravat trên cổ Bạch Đốc khiến mặt cậu không trụ được đập lên vai hắn.

“A...đau!”

Ánh mắt Cố Cách nhẹ chuyển, xoay người kéo Bạch Đốc vào phòng ngủ.

Cổ Bạch Đốc bị hắn lôi kéo về phía trước, thất tha thất thểu bước theo, thỉnh thoảng lại va vào lưng Cố Cách, chỉ chậm lại một chút là sẽ ngã nên đành vội vội vàng vàng đi theo. Quần lót nửa tuột dưới hạ thân lại cố tình đè ép vật kia không cho thoát ra.

Trong lúc Bạch Đốc vẫn còn ngây ngây ngốc ngốc, liền bị Cố Cách ném lên giường, cánh tay cậu vừa kịp giương lên chống đỡ đã bị thân thể Cố Cách bao phủ lên.

Hắn rút tay Bạch Đốc ra, thân thể cậu mất đi chống đỡ, ngã mạnh xuống giường, tiếng kêu sợ hãi chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị Cố Cách chặn lại, quần lót phía dưới lập tức được cởi ra, vật cứng bị trói buộc bấy lâu cuối cùng cũng bật ra ngoài.

41. Chương 41

Hơi thở nóng ướt của Bạch Đốc phun lên tay Cố Cách, lồng ngực theo nhịp thở dốc không ngừng phập phồng, bên dưới gắt gao ma sát, trước ngực hai viên nhũ run run rẩy rẩy dựng đứng lên, như ẩn như hiện phía sau lớp vải dệt.

Cố Cách dùng ngón tay cái, cách một lớp vải áo, nhẹ gầy vài cái.

“A!”

Trên miệng bị gắt gao phủ kín, không thể phát ra thanh âm, Bạch Đốc vô ý thức vặn vẹo thân mình ý muốn tránh đi kích thích, lại cảm thấy ngực đột nhiên nóng lên, cảm giác đau đớn kịch liệt từ trước ngực mạnh mẽ lan ra, khuếch tán đến từng đầu ngón tay, ngón chân.

Cố Cách đang không ngừng cắn mút hai đầu nhũ, cho dù là cách một lớp vải dệt, Bạch Đốc vẫn rõ ràng cảm giác được nơi vô cùng mềm mại kia đang bị đối phương bừa bãi đùa bỡn.

Cố Cách dùng đầu lưỡi đảo vòng xung quanh, từng đợt thô ráp kích thích khiến cho người dưới thân run rẩy không ngừng, giây tiếp theo lại bị một đợt đau đớn bén nhọn trùng kích.

Cố Cách dùng răng nanh gặm cắn! Hắn ngậm vào một bên đầu nhũ, mút lấy, dùng sức như muốn xe rách, tà ác lôi kéo, lực đạo trên răng càng lúc càng tăng lên, cuối cùng cắn xuống một ngụm. Đường như hắn thật sự muốn từ chỗ dưới miệng này, đem Bạch Đốc ăn sống nuốt tươi vậy.

Bạch Đốc vội vàng đưa tay che miệng lại, gần như hít thở không thông. Cậu ra sức ngửa đầu về phía sau chống đỡ, thân thể bị áp chế cong lên một đường cong mê người, eo nhỏ thon dài căng chặt lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Một vệt lõm chạy thẳng từ dưới bụng lên xương quai xanh vô cùng gợi cảm mang theo ẩn nhẫn chịu đựng cùng mị lực nam tính. Dáng vẻ căng thẳng như vậy rất dễ dàng khiến người khác sinh ra dục vọng muốn tàn sát bừa bãi.

Bạch Đốc muốn giảm bớt đau đớn, lại càng muốn đem chính mình đưa đến trong miệng Cố Cách nhiều hơn, cậu có cảm giác chỗ kia giống như sắp bị xé rách luôn rồi.

Cậu nhện không được muốn giấy giữa thoát ra khỏi trói buộc từ Cố Cách, bàn tay vô thức từ trong đau đớn đem quần áo của Cố Cách lần lượt xé tan.

“A... A... Ừm a —— “

Bàn tay đang áp chế dần buông lỏng ra, Bạch Đốc rốt cuộc thở ra một hơi!

“Cố Cách! Cố Cách.....” Bạch Đốc trong thanh âm mang theo cầu xin, “Đủ rồi... Cố Cách..... Đau! đau quá.....”

Cố Cách nghe thấy vậy, dần dần buông lỏng từng chút lực đạo, nhả ra.

Nửa thân trên của Bạch Đốc đột nhiên khựng lại, sau đó vô lực rơi vào trên giường.

Một bên đầu nhũ đã đau đến chết lặng, bên kia có lẽ cũng vì sợ hãi mà hơi có chút đau đớn. Trên ngực Bạch Đốc ướt đầm mồ hôi, theo từng đợt thở dốc lên xuống, một bên trượt theo làn da rơi xuống giường, một bên chậm rãi uốn lượn chảy xuống rồi biến mất nơi hạ thân.

Cố Cách thưởng thức biểu tình vừa thống khổ nhịu mảy vừa say mê của Bạch Đốc, lại thấy vô cùng thỏa mãn với việc cậu giống như sắp bị nhấn chìm giữa dòng nước lũ bất được một cành cây, gắt gao ôm lấy hẳn không chịu buông tay.

Đau đớn cùng cứu rỗi rồi đều do bản thân mình một tay không chế, thì ra đây mới chính là dự vọng cùng khoái cảm lớn nhất mà hắn tìm được trên người Bạch Đốc.

Cố Cách giúp cậu lau đi mồ hôi trên mặt, khẽ hỏi:“Chịu không nổi?”

Bạch Đốc thở dốc, bờ môi run rẩy, lại không biết trả lời như thế nào.

Cố Cách cũng không đợi cậu đáp lại, hắn ung dung nhìn bộ dáng hoảng loạn của Bạch Đốc, nói: “Mới vậy đã kêu đau, lát nữa làm sao em chịu được.” Hắn đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ôn nhu an ủi cậu, “Chịu đựng một chút, đến khi trời tối sẽ dễ cho em ngủ.”

Bạch Đốc đã không còn tỉnh táo để tính xem đến lúc trời tối là còn bao lâu.

Cố Cách đưa ánh mắt nhìn xuống hạ thân Bạch Đốc, mới vừa trải qua ép buộc, chỗ đó đã mềm xuống, đáng thương cuộn mình lại trong khu rừng đen rậm rạp.

Từ trước đến nay tính tình Cố Cách luôn rất lãnh đạm, thỉnh thoảng thân mật cũng phần lớn đều là Bạch Đốc chủ động, hắn rất hiếm khi để ý đến nơi này của Bạch Đốc.

Hắn vươn ra ngón trỏ thon dài trắng nõn tà ác chọc chọc, Bạch Đốc giật mình, vội co rút lại về phía sau. Vốn là đang nằm nghiêng trên giường, bởi vì giấy giữa khi này mà cơ thể xoay thành nằm ngang, bây giờ lại thêm động tác thụt lui này khiến đầu Bạch Đốc trượt khỏi mép giường, bên dưới không có điểm tựa, liền ngay sau đó cả thân trên cũng buông thõng xuống giường.

Cố Cách chế trụ eo cậu, tránh cho cả người cậu trượt xuống, lại xấu xa mà không kéo cậu lên.

Nửa người Bạch Đốc cứ như vậy treo trên giường, sau gáy khó khăn va chạm vào mặt đất, hai tay vô lực, cuối cùng vì cảm thấy xấu hổ mà vươn tay che mắt mình.

Cố Cách hôn lên bụng cậu, đôi môi ấm áp lưu luyến vờn quanh rốn, có khi sẽ dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn bên hông cậu.

Suốt quá trình, Bạch Đốc đều che kín hai mắt, gương miệng vô thanh thở dốc, có khi không chịu nổi, từ trong cổ họng sẽ phát ra tiếng hừ lạnh không thể kiềm chế.

Mỗi nơi Cố Cách hôn qua đều sẽ để lại vết nước ẩm ướt, chỉ một giây sau sẽ truyền đến cảm giác mát lạnh, nhưng đại não còn chưa kịp cảm nhận sự thoải mái đó, liền lại có một màn mưa hôn liên tiếp hạ xuống.

Vô luận có đau đớn hay không, đều cảm nhận được sự ấm áp trong đó.

42. Chương 42

Nụ hôn của Cố Cách dần sâu xuống dưới, hần dừng trên đùi cậu cọ cọ mấy cái sau đó ấn xuống một dấu hôn đỏ thắm. Bạch Đốc thở dốc ngày càng gấp gáp. Đến khi Cố Cách hôn

lên lối vào phía sau của cậu, tiếng rên rỉ không kìm nén được cuối cùng bật ra.

Thanh âm động tình run rẩy, nức nở nghẹn ngào, còn mang theo chút giọng mũi trầm thấp.

Chỗ kia lần đầu tiên nhận được đãi ngộ như vậy, hưởng thụ loại tra tấn vô cùng ấm áp trong miệng người yêu khiến Bạch Đốc cảm thấy toàn bộ linh hồn của mình đều tụ tập

ở chỗ đó.

Giống như cả người đều bị Cố Cách ngậm lấy, mỗi một tác trên cơ thể đều bị khí tức ẩm ướt của hần bao phủ. Sóng nhiệt từ hạ thân cuộn cuộn vọt tới không dứt.

“A! Ưm a..... Dừng, dừng cần.” Bạch Đốc bị đối phương dùng răng cọ sát phía trước, sau đó mạnh mẽ ngậm vào.

“Ân a –” Khoái cảm cực đại như dòng điện lưu chạy toán loạn khắp nơi trong thân thể, từ bắp đùi truyền tới bàn chân làm những ngón chân vô thức run rẩy cuộn lại.

Trong đầu Bạch Đốc đột nhiên quay cuồng, bên tai nghe thấy những tiếng ong ong, mọi nơi trên cơ thể đều tê liệt, ngay sau đó tình triêu mang theo lửa nóng cuốn tới bao

trùm lên người cậu.

Tất cả hô hấp, suy nghĩ, lý trí của cậu đều bị cơn sóng mãnh liệt kia đánh tan tành.

Thế giới của cậu âm ỉ sụp đổ.

Cậu giống như đã vô tình xúc phạm đến thần tình yêu để bây giờ phải hèn mọn gánh lấy trừng phạt, trời đất đang phẫn nộ giáng lôi kiếp xuống, đánh cậu đến hồi phi yên

diệt.

Cố Cách chính là vị thần của cậu.

Bạch Đốc ngẩn ra, cậu cảm nhận được thân thể mình đang bay lên. Ý thức mơ hồ cũng theo đó mà tiêu tán, sau đó lại lần nữa rơi vào đệm giường mềm mại.

“Dem chân tách ra.”

Giọng nói khàn khàn của Cố Cách quán quanh bên tai cậu, nhưng thân thể dường như đã không chịu sự chỉ phối của cậu nữa rồi.

Hai tay Cố Cách bắt được mắt cá chân Bạch Đốc, hần không đợi được người kia đáp lại, mạnh mẽ tách hai chân cậu ra, thuận thế xâm nhập vào, lưu lại vài dấu đỏ mới thỏa

mãn buông lỏng ra.

Hần kéo áo Bạch Đốc lên cho đến khi vết sẹo dữ tợn trước ngực cậu hoàn toàn lộ ra ngoài.

Cố Cách nhìn chằm chằm vào nó, không có khổ sở cũng không có đau lòng, đây là lần đầu tiên hần có cảm giác như vậy – may mắn cùng thỏa mãn.

Hần thấy thỏa mãn vì Bạch Đốc đã khắc sâu yêu thương dành cho hần như vậy.

Hần thấy may mắn vì Bạch Đốc mặc cho đau đớn kịch liệt vẫn không lưu tình từng chút từng chút đâm lên làn da chính mình. Đến cuối đời Bạch Đốc đều phải mang theo vết

seo này – là dòng họ của hắn, hắn chẳng cần phải lo sợ có một ngày Bạch Đốc không còn yêu hắn, có một ngày Bạch Đốc không còn muốn nhìn thấy hắn thì cậu cũng không có

cách nào xóa đi dấu vết này.

Vô luận người kia có chán ghét hay căm hận hắn, hắn cũng muốn cậu phải nhớ kỹ – Cậu vĩnh viễn không thể quên đi một người tên Cố Cách, cả đời cậu chỉ có thể dây dưa

cùng với hắn!

Tiếng vải vóc bị xé rách vang lên chói tai khiến Bạch Đốc cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“Cố Cách! Đứng, đừng xé.....” cậu đưa tay muốn cướp lại nhưng đã không kịp, Cố Cách đã xé chiếc áo của cậu thành hai nửa.

“Anh, anh làm cái gì thế?!”

Cố Cách tiện tay rút luôn chiếc caravat đang buộc trên cổ Bạch Đốc xuống.

Bạch Đốc quay đầu nhìn lại. Cậu vừa đau lòng vừa tức giận, vùng vẫy đẩy người phía trên ra, muốn đi nhặt lại cái áo đã rách không thành hình kia.

Chỉ vừa mới đặt một chân xuống dưới, thân thể đã bị thô bạo ném lại lên giường, hai tay bị bẻ ngược ra sau, bị hung hăng trói lại bằng caravat, không giãy giụa được.

Bạch Đốc vùi mặt vào gối, khó khăn điều chỉnh lại hơi thở hỗn loạn, ngay sau đó đau đớn xé rách từ hạ thân truyền đến khiến cậu bật kêu ra tiếng.

“A... A! Chậm, chậm một chút...” Bạch đốc đau đến bờ môi trắng bệch, “Bôi trơn ... để trong ngăn kéo thứ hai.”

Vì phía sau khô khan khó vào, Cố Cách cũng không chịu nổi. Hắn cúi xuống vươn tay mở tủ đầu giường. Hô hấp nóng bỏng của Bạch Đốc phả vào sau vai khiến hắn run rẩy

không ngừng. Cố Cách hôn dọc theo đường lõm trên lưng Bạch Đốc, cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh khô gọt của cậu, ra sức liếm mát, gặm cắn, để lại nơi đó vô số

dấu răng cùng dấu hôn đỏ thẫm.

Bạch Đốc phát ra những tiếng hừ lạnh nặng nề, Cố Cách đang từng chút từng chút xâm nhập vào cơ thể cậu, dù cho hắn đã dùng rất nhiều bôi trơn nhưng phía sau vẫn có cảm

giác trường đau rất khó chịu.

Cố Cách giống như cổ tình thả chậm ma sát khiến cho cảm xúc bị thổi bùng lên đến cực hạn.

Mồ hôi ướt đầm dọc theo lưng chảy xuống, tinh tế gặm nhấm quanh miệng vết thương, vừa đau vừa ngứa, khiến Bạch Đốc không nhận được uốn éo kéo căng thân thể.

Hô hấp của Cố Cách chợt cứng lại, cánh tay đang đặt trên vai Bạch Đốc nắm chặt lại, thân thể hắn thúc mạnh về phía trước, hoàn toàn vào bên trong cậu.

Đau đớn cùng với khoái cảm kịch liệt bành trướng, Cố Cách không cho người kia có cơ hội thở dốc liền bắt đầu ra vào tàn sát.

Động tác càng lúc càng mãnh liệt!

“Bạch Đốc! Bạch Đốc.....” Cố Cách hung hăng thúc vào, không để ý đầu Bạch Đốc thỉnh thoảng va vào đầu giường. Thanh âm khàn khàn của hắn lúc này thực động lòng người,

“Bạch Đốc... Em ở trong mơ gọi tên anh... có phải là em sợ anh sẽ rời đi đúng không?”

Cố Cách cỡi ra trối buộc trên tay Bạch Đốc, sau đó lật người cậu lại, cắm vào thật sâu.

Bạch Đốc không thể kêu nổi thành tiếng, ánh mắt đỏ bừng, cảm xúc quá mãnh liệt khiến cho trước mắt cậu như có một màn sương mờ dày đặc.

Nhưng cậu nhìn thấy có một bóng người đang đứng đưa trên thân thể mình, trong bóng tối mờ mịt thân ảnh đó dần dần hiện lên thật rõ ràng.

“Cố Cách ...”

“Bạch Đốc. Khi anh không ở bên cạnh, có phải em không thể ngủ ngon đúng không?”

Cố Cách rút ra sau đó lại đâm vào toàn bộ, tiếng nước đâm mỹ khi va chạm kịch liệt không ngừng vang lên, Bạch Đốc giương miệng, giống như muốn tìm kiếm một nụ hôn ôn

nhu giữa cuộc thảo sát tàn nhẫn của người kia.

Cố Cách vươn tay túm lấy tóc Bạch Đốc, ép cậu ngẩng cao đầu.

“Bạch Đốc! Bạch Đốc..... Anh sẽ không đi. Anh cũng sẽ không cho phép em rời khỏi anh, em là của anh!”

Thanh âm của Cố Cách chợt cất cao, “Cho dù em có chết đi cũng chỉ có thể là vong hồn của anh!”

Theo âm tiết cuối cùng vừa biến mất, Cố Cách hung hăng thúc vào. Hắn cúi xuống cắn lên hầu kết Bạch Đốc. Đem tiếng rên rỉ cũng hơi thở hỗn loạn của người kia áp chế,

đem cảm xúc sôi trào nóng bỏng bao trùm lên lồng ngực ứ đọng ấm mồi hôi. Tình triều trong lòng cuộn cuộn xô tới không ngừng.

Trong một khắc kia, bên lỗ tai Bạch Đốc ầm ầm nổ vang, những hình ảnh trong giấc mơ về năm mươi năm sau lần lượt hiện lên trong đầu cậu.

Khi đó tóc bọn họ đều đã trắng như sương, dưới tán cây ngô đồng lấp ló vài tia nắng, Cố Cách nhàn nhã nằm trên ghế, thông thả ngáp một cái.

Bọn họ nhắc lại một ít chuyện ngày trước, Cố Cách nói hắn nhớ rõ một lần nào đó bọn họ làm, hắn đã cắn hầu kết của cậu thật lâu mới nhả ra.

Cậu nghe được giọng nói của Cố Cách khi đó mang theo hơi thở gấp gáp, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Bạch Đốc, về sau em có thể yên tâm mà ngủ ...”

“Cố Cách sẽ không còn là ác mộng của em nữa.”

Trong phòng bóng tối tràn ngập, ánh mắt vừa trải qua kích tình mờ mịt đảo quanh, cậu thấy người cậu yêu cũng đang nhìn cậu, chân thành nói với cậu những lời yêu

thương, nước mắt đột nhiên tràn ra ướt đầm khuôn mặt.

Trong lúc nhất thời cậu không thể phân rõ đâu là hiện thực đâu là mộng đẹp. Là lão nhân tóc trắng như sương nhàn nhã nằm phơi nắng hay là chính mình đang ôm người kia

trong lòng thở dốc không thôi.

43. Chương 43

Trên người Bạch Đốc phủ đầy những vết thương nhỏ, có chỗ thậm chí còn rướm rướm máu. Cố Cách lấy khăn mặt nóng ướt nhẹ lau giúp cậu, Bạch Đốc khép hờ mi mắt im lặng nằm ở trên giường, khi lau đến chỗ đau, trong cổ họng lập tức sẽ phát ra tiếng rên trầm thấp không thoải mái.

Cố Cách xoa xoa đầu cậu, nhìn mí mắt cậu rũ xuống, có vẻ đã rất buồn ngủ: “Muốn ngủ sao? Hay là ăn chút gì đó trước nhé?”

Bạch Đốc miễn cưỡng mở mắt ra, vươn tay nắm bàn tay Cố Cách kéo đến, đưa tới bên mũi trầm trầm hít vào một hơi rồi mới mở miệng nói.

“Không ăn. Em mệt lắm...” trong thanh âm còn mang theo một chút giọng mũi ứ đọng, “Anh nói chuyện với em một lát đi.”

“Lát nữa anh sẽ gọi điện cho trợ lý của em, ngày mai không cần đi làm.”

Bạch Đốc không biết nghĩ tới cái gì, cậu ngậm lấy đầu ngón út của Cố Cách, ngây ngô cười rộ lên.

Cố Cách nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của người kia cũng nhin không được mà mỉm cười, hắn duỗi ra hai cẳng ngón tay gảy nhẹ lên chóp mũi Bạch Đốc.

“Cún ngốc, mệt thì ngủ đi.”

Đèn ngủ đầu giường chiếu ra ánh sáng nhu hòa mờ nhạt, Bạch Đốc cọ cọ lên lòng bàn tay Cố Cách, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cố Cách đứng dậy, kéo chăn mỏng đắp lên cho cậu.

“Anh thật tốt...” Bạch Đốc mơ mơ màng màng lầm bầm, “Em... món quà sinh nhật tuyệt vời nhất...”

Động tác trên tay Cố Cách chợt dừng lại, dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt của hắn biến đổi không ngừng, cuối cùng ngưng tụ thành một tia ánh sáng sâu sắc. Hắn cúi xuống, hôn lên khóe mắt ứ đọng của Bạch Đốc.

Vì cái gì mà hắn càng ngày càng không để tâm đến chuyện của người trước mắt này?

Ý vào người kia luôn cảm thấy áy náy với mình, liền yên tâm thoải mái hưởng thụ sự quan tâm của cậu, hóa ra người luôn ích kỷ và bốc đồng lại chính là mình.

“Bạch Đốc... Sinh nhật vui vẻ.”

Thanh âm như thở dài dần biết mất, Cố Cách giúp cậu ém kỹ góc chăn. Hắn không nói ra những lời chúc tốt đẹp, hắn chỉ nghĩ, ngày tháng sau này dù diện mạo sẽ xấu đi, dù buồn vui sướng khổ đều phải cùng nhau trải qua, hắn sẽ từ từ nói cho cậu nghe.

Một đêm ngủ thật ngon, khi Bạch Đốc tỉnh lại thì trời đã sáng choang. Cổ, vai lưng, lồng ngực, eo bụng của cậu, chỗ nào cũng xanh tím loang lổ, vô cùng thâm thắm.

Ngược lại tinh thần lại rất tốt, cậu ngồi dậy, lắc lắc cánh tay đau nhức, lơ đãng nhìn xung quanh thì thấy có một tờ giấy nhún đặt trên tủ đầu giường.

Ánh sáng mờ mờ chiếu xuyên qua cốc nước, bóng nước loang lổ in lên tờ giấy, trên đó viết mấy hàng chữ mà nét chữ vô cùng sinh động, tựa như mây bay nước chảy.

Bạch Đốc cầm tờ giấy lên, còn chưa kịp đọc trái tim đã điên cuồng nhảy dựng lên.

“Nửa đêm khó ngủ, lại gặp phải vua ngủ say, cũng cảm thấy an tâm. Anh, anh anh...”

Anh yêu em.

Bạch Đốc đỏ mặt, nhất thời buột miệng nói ra ba chữ kia.

“Ba câu trước với câu cuối thật sự không ăn khớp. Chắc chắc văn chương kém quá ...”

“Gửi... Bạch Đốc của anh?”

Bạch Đốc dụi dụi mắt, phát hiện dòng cuối cùng “Gửi Bạch Đốc” có thêm hai chữ “của anh” viết chen vào, rõ ràng là sau cùng mới được thêm vào.

“Gửi Bạch Đốc... của anh ~ Bạch Đốc.” Bạch Đốc đem tờ giấy nhún dán lên trán, hai tay che mặt xấu hổ đỏ người trên giường.

Cậu bình tĩnh lăn một vòng, dừng nửa phút, sau đó lại xoay mạnh một vòng trở lại – “Đông” một tiếng đụng vào đầu giường.

“Aaa! Đau!”

Hai giây sau...

“Mua ha ha ha ha ha ha!” Đột nhiên Bạch Đốc ôm lấy cái mũi vừa bị đụng đau điên cuồng cười to, “Bạch Đốc của anh Bạch Đốc của anh ha ha ha ha ha, buồn nôn muốn chết, cái gì mà gặp vua ngủ say, đồ biến thái nhà anh!”

Bạch Đốc đỏ bừng mặt, nhe răng cười đến khoa tay múa chân. Đệm giường bị cậu lăn qua lăn lại, giày vò đến nhẵn nhúm, cuộn lại thành một đống.

Cậu cũng không để ý, những vết thương nhỏ trên làn da vẫn âm ỉ đau giống như ngấm vào tận xương tủy, chảy vào trong tim. Đau ngứa khó chịu dù cho có gãi tung lên cũng không đỡ chút nào.

Cuối cùng cậu đành nằm yên lại, để mặc những đau đớn kia mang theo ám áp lướt qua trong lòng. “Liên cảm thấy an tâm.” Bạch Đốc nhẹ giọng đọc lại một lần, sau đó nhắm mắt lại tưởng tượng ra hình ảnh đêm qua Cổ Cách lên hôn cậu.

Cuối cùng vẫn là không nhìn được, ôm bụng, ngây ngốc bật cười.

Bỗng nhiên trong bụng phát ra tiếng kêu ọt ọt, Bạch Đốc lúc này mới nhớ tới từ tối hôm qua vẫn chưa ăn gì. Cậu vội lấy tờ giấy trên trán xuống, hôn chụt một cái.

“A? Phía sau vẫn còn chữ?!”

[dịch: Nửa đêm bị tiếng ngứa của em làm ồn không ngủ được, nhìn sang bên cạnh thì thấy em ngủ say như heo vậy, thật sự là muốn giết người a. Cháo ở trong nôi.]

“Phốc ——” Bạch Đốc lắc lắc cái đuôi, “Mất hứng quá.”

Cậu xem kĩ lại vài lần, cuối cùng cẩn thận đem nó kẹp vào trong quyển notebook dày trên bàn.

Cổ Cách không có ở nhà và cháo trong nôi vẫn còn ấm.

Hắn biết nấu cháo rồi từ bao giờ vậy?

Bạch Đốc thích thú múc một thìa nếm thử, chà, không nghĩ tới lại ngon như vậy a, thêm một chút muối nào.

Khi Cổ Cách trở về thì Bạch Đốc đã ăn hết bát thứ ba, đang thỏa mãn nằm dài trên ghế thở hển hển.

Cổ Cách chọc chọc lên cái bụng căng phồng của cậu.

“Không có bắn bên trong mà, sao lại mang bầu được?”

“Bầu cái đầu anh ấy.” Bạch Đốc ợ một cái rõ to, “Bạch Đốc của anh chỉ là ăn quá no thôi.”

Cổ Cách còn chưa kịp bày ra biểu tình không hiểu gì thì đã bị tiếng cười đáng khinh của Bạch Đốc cắt ngang.

“Ha ha ha! Bạch Đốc *nắc* của anh

”

“...” Cổ Cách cầm cái bát đã ăn sạch sẽ của cậu đi vào trong bếp.

Bạch Đốc cũng ưỡn bụng đi theo vào, từ sau lưng vươn tay ôm lấy Cổ Cách, “Cổ Cách

” *nắc*

Nhẫn nhịn nhẫn nhịn a~~.“Tiêu hóa xong rồi nói tiếp.”

“Ha ha em xin lỗi.” Bạch Đốc đu lên lưng Cổ Cách, lăn qua lăn lại, “Bị anh giành trước mất rồi.”

Cổ Cách rửa xong bát đĩa, kéo theo một đống to thùng trên lưng đi ra phòng khách.

Bạch Đốc cũng không để ý đối phương không thèm quan tâm, thản nhiên nói: “Bạch Đốc của anh vốn cũng muốn tìm một nơi thiên thời địa lợi nhân hòa, muốn tặng cho anh một màn tổ tình lãng mạn mỹ lệ a.”

Cố Cách rút khăn giấy trên bàn lau tay, Bạch Đốc vẫn ôm khư khư lấy hần không chịu buông, vùi mặt vào lưng Cố Cách rầu rĩ oán giận nói: “Vậy mà lại bị anh giành trước, còn làm qua loa như vậy nữa chứ.”

Rốt cuộc Cố Cách cũng phì cười.

“Vậy em làm đi.” Hần kéo tay người kia xuống, “Ngồi xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Gi?”

“Chủ nhà vừa tìm anh, sắp hết hạn thuê nhà rồi, hỏi anh có muốn tiếp tục thuê nữa không.”

Ánh mắt Bạch Đốc lập tức sáng lên, “Anh nói thế nào?”

“Anh nói nơi này khá gần công ty, mọi thứ đều tốt...”

Bạch Đốc buồn bực cúi đầu.

“Nhưng mà không có chỗ cho vợ với chó đi dạo, nên muốn chuyển vào thành phố.”

Bạch Đốc tươi cười sung sướng tựa như một bức tranh đang chậm rãi biến đổi, từng tấm từng tấm phóng đại, khiến cho hàng rào vững chắc của Cố Cách dần dần lung lay.

“Chúng ta trở về thôi.”

44. Chương 44

Bạch Đốc phần khích lôi kéo Bảo Bảo nhảy nhót.

Ngôi nhà kia chứa đựng rất nhiều kí ức của bọn họ, nếu không phải Cố Cách sống ở nơi này, thì cậu cũng không rời bỏ nó được.

Khoảng thời gian kia, chỉ có một mình cậu sống ở đó, cậu có thể rõ ràng hơn ai hết, Cố Cách không ở bên cạnh, nhưng mỗi một cái liếc mắt hoặc quay đầu lơ đãng, cậu đều có thể nhìn thấy bóng dáng hần.

Có khi ngồi cạnh cửa sổ im lặng đọc sách, cũng có khi ngồi bất động chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Có khi lại nằm trên bộ sofa màu cà phê trong phòng khách, Bạch Đốc có thể rõ ràng miêu tả được bộ dáng của Cố Cách khi nằm ở đó, một tay hần lưỡi biếng khoát lên trán, ngón tay trắng trẻo nắm hờ thoải mái, nghe được tiếng động, hần sẽ nhẹ nhàng xoay người, ngẩng đầu mỉm cười với mình.

Những hình ảnh đó rõ ràng đến mức, dù cậu cố gắng chớp mắt bao nhiêu lần, cũng sẽ không biến mất.

Kim Bảo Bảo bị bắt đứng thẳng lưng, cùng Bạch Đốc nhảy nhót không ngừng, thỉnh thoảng liếc ánh mắt đầy ủy khuất nhìn về phía Cố Cách.

Cố Cách chỉ có thể dùng biểu tình lực bất tòng tâm đáp lại nó.

Bọn họ muốn trở về, đó chính là nguyện vọng duy nhất trong ba năm qua của Bạch Đốc, sao cậu có thể không vui mừng được chứ.

Cậu muốn đem ba năm trống rỗng kia lấp đầy, cậu muốn đem những ảo ảnh vừa chạm vào đã tan biến kia biến thành con người chân thật.

Cậu muốn lúc Cố Cách đang ngồi trên bộ sofa kia ngẩng đầu nhìn cậu, cậu sẽ chạy đến ôm chặt lấy hần và biết đâu sẽ nhận lại một nụ hôn thật dịu dàng của hần thì sao.

Bạch Đốc cười đến nỗi nước mắt không biết từ khi nào đã dâng tràn vành mắt, cậu vụng về đâm vào tường, lao đảo ngồi xuống, rung động bất ngờ khiến nước mắt không cẩn thận tràn ra, rơi xuống nền gạch trắng vỡ tan.

Cố Cách đi đến, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, nghi hoặc hỏi: “Sao lại khóc?” Ngón tay cái thô ráp lướt qua lau đi nước mắt trên mặt cậu.

“Anh nhìn chỗ này xem,” Bạch Đốc dựa vào bức tường sau lưng, “hôm qua anh đã hôn em ở chỗ này.”

Cố Cách nghe thấy vậy liền tiến lại gần, hôn lên khóe môi Bạch Đốc.

Bạch Đốc được hân an ủi, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, cậu chỉ chỉ chiếc xô pha ngoài phòng khách, “Buổi tối đầu tiên em đến đây, đã ngồi ở kia ngắm nhìn bóng dáng anh, nhìn một lúc thì ngủ quên mất.”

Cố Cách khó xử nhú mồm, “Bây giờ em muốn anh xoay lưng lại cho em nhìn sao?”

Bạch Đốc đưa ánh mắt nhìn về phía cánh cửa đầy dấu vết loang lổ, giữa bức tường và cánh cửa còn có một cái khóa dây.

“Đó là để phòng Bảo Bảo mở cửa chạy ra ngoài, nên mới khóa lại, em còn tức giận kêu anh làm việc thừa.”

“Còn có cái giường bé tí ở trong phòng nữa, chỗ chúng ta đã làm ấy.” Ánh mắt Bạch Đốc sáng ngời vui vẻ, “Anh thật độc ác a, em đến bây giờ vẫn còn thấy đau.”

“Xin lỗi, anh...”

“Em rất thỏa mãn.” Bạch Đốc cười ngượng ngùng, “Lúc anh gọi tên em, em liền nhịn không được muốn bắn.”

“Anh không biết đâu, em đã lên kế hoạch cho một màn tỏ tình khiến anh không thể quên.” Nói tới đây, Bạch Đốc đột nhiên có chút buồn bực.

“Em đã lên mạng tìm kiếm rất nhiều cách nhưng không tìm được cách nào tốt cả.” Bạch Đốc chỉ chỉ hướng phòng làm việc, nói, “Em đã ngồi trong đó rất lâu, định viết thư tình cho anh, nhưng mà nghĩ mãi cũng không biết biểu đạt như thế nào.”

“Nói như thế nào đều không quan trọng,” Bạch Đốc nhỏ giọng oán giận, “Em chỉ muốn nghiêm túc nói với anh một câu em yêu anh thôi.”

“Cuối cùng lại bị anh giành trước?”

“Đúng vậy, bị anh giành trước mất rồi!”

Bạch Đốc nhìn thấy lông mày đối phương nhướn lên, thế nhưng cảm thấy có chút dương dương tự đắc, nhịn không được kéo kéo hai má hấn.

“Anh làm qua loa như vậy, có cái gì mà đắc ý chứ.”

“Vô lương tâm.” Cố Cách kéo bàn tay cậu, “Mau đứng lên, đừng ngồi ở đây nữa.”

Bạch Đốc nhân cơ hội ôm lấy eo Cố Cách, sau đó bị Cố Cách kéo đến ngồi trên xô pha.

“Cố Cách, em có chút không nỡ rời xa nơi này.”

“Sớm muộn gì cũng phải chuyển đi, em muốn mua lại chỗ này sao?”

Bạch Đốc muốn nói cái gì đó, cuối cùng đành nuốt xuống.

Cậu muốn hỏi hấn, lúc trước khi hấn rời đi, hấn đã suy nghĩ gì, có thấy luyến tiếc hay không. Hay là vì Bạch Đốc cậu không có điểm gì tốt, đáng giá để hấn lưu lại.

Bạch Đốc không biết dùng phải từ ngữ nào để biểu đạt mới không làm Cố Cách bị tổn thương, nhưng cậu lại cố ý xem nhẹ khổ sở của chính mình.

Cố Cách nhìn thấy tâm tình của cậu đột nhiên đi xuống, cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Hấn chọc chọc eo Bạch Đốc khiến người kia giật mình một cái.

“Ban đầu em cũng cảm thấy luyến tiếc, nhưng nghĩ đến chúng ta lập tức có thể trở về nhà, lại không kiềm chế được vui mừng cùng chờ mong.”

Cố Cách khẽ vươn tay đem người kia kéo vào trong lòng, sau đó hai người cùng nhau ngã vào trên sô pha nhỏ hẹp.

“Bạch Đốc.” Cố Cách cọ cọ cằm lên mặt Bạch Đốc, “Em có thể tha thứ cho anh lúc trước không nói gì đã bỏ đi không?”

Bạch Đốc dùng sức mở to hai mắt, cuối cùng kéo áo Cố Cách lau lau bên khóe mắt, dở khóc dở cười, mắng: “Anh đúng là nói nhảm.”

Có lẽ lúc trước chúng ta đã gặp đúng người, trải qua đau khổ cùng tổn thương quá nhiều mới học được thể nào là yêu.

Đã đi một vòng lớn, cuối cùng thật may mắn, bên cạnh em vẫn là anh.

Ngày tháng sau này còn dài, chúng ta sẽ có những tranh cãi, sẽ có những bất đồng.

Nhưng chỉ cần tin tưởng nhau, chúng ta sẽ mãi yêu nhau như vậy.

— anh sẽ không để ý tiếng ngáy nửa đêm của em sao?

— anh sẽ chịu được em nấu ăn không ngon chứ?

— khi ốm đau anh có thể nhắc em uống thuốc.

— khi trời mưa anh sẽ che ô cho em.

Đến một ngày nào đó, em sẽ không thể mang đến cho anh cực hạn khoái cảm được nữa, khi đó có lẽ em sẽ run run rầy rầy nói cho anh nghe một câu hứa hẹn.

Chờ tuổi già đến xế chiều, chúng ta sẽ nắm tay nhau cùng nhau chết đi.

45. Chương 45

“Cố Cách, trong nhà thu dọn xong rồi, khi nào thì chúng ta chuyển đi?”

Từ sáng sớm, Bạch Đốc đã thức dậy chuẩn bị mọi thứ, tùy rằng rất lưu luyến nơi này, nhưng ở trong lòng cậu vẫn rất khao khát được trở về.

Nhưng mà Cố Cách hầu như không có trả lời đúng câu hỏi của cậu, đều qua loa nói một chữ giống như bây giờ: “Nhanh.”

Bạch Đốc bĩu môi, “Nhanh là bao giờ?”

Cố Cách vẫn chăm chú gõ bàn phím, không đáp lại.

Bạch Đốc có chút mất kiên nhẫn, nhưng cậu cũng không muốn thúc giục hắn nhiều quá, có lẽ Cố Cách vì công việc nên chưa thể chuyển đi ngay được.

Nếu trở về thì quãng đường Cố Cách đến công ty sẽ xa gấp đôi. Có phải sẽ gây thêm phiền toái cho hắn không?

Có lẽ Cố Cách cũng không quá muốn rời đi, chung quy lại thì ngôi nhà kia cũng không có nhiều hồi ức tốt đẹp đáng để lưu luyến.

Công việc của Cố Cách gần đây rất bận rộn, có khi về nhà rất muộn, Bạch Đốc muốn đi đón hắn, hắn lại không muốn phiền toái đến cậu, lải nhải nhiều lần, hắn liền đe dọa

sẽ ở lại công ty suốt đêm.

Bạch Đốc cảm giác xung quanh rất yên tĩnh vắng vẻ, làm gì cũng đều có thể nghe thấy âm thanh vọng lại.

Đang ăn tối thì điện thoại Cố Cách vang lên.

Bạch Đốc theo bản năng nhìn điện thoại, Cố Cách lại chột dạ liếc nhìn Bạch Đốc.

“Không nghe sao?”

“A...” Cố Cách giống như lơ đãng thu hồi tầm mắt, đứng dậy cầm di động đi ra ban công.

Cậu loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện, Cố Cách dường như đang đồng ý với đối phương chuyện gì đó.

Bạch Đốc đột nhiên cảm thấy thức ăn trong miệng nhạt nhẽo vô cùng.

“Anh có việc phải ra ngoài một lát.”

Bạch Đốc nhìn Cố Cách cầm theo áo khoác vội vã chạy ra ngoài, trong lòng oán giận, “Có chuyện gì mà không thể ăn xong cơm rồi hãy đi?”

“Việc gấp... Phổi nhặc xảy ra chút vấn đề.” Cố Cách an ủi xoa xoa hấn cậu: “Em cứ ăn trước đi, anh sẽ về ngay thôi.”

“Em đưa anh đi.”

“Không cần, anh sẽ gọi taxi, em ở nhà với Bảo Bảo nhé.”

Cửa đóng lại “sầm” một tiếng, Bạch Đốc buồn bực kéo Bảo Bảo đến thổi thổi lên đám lông trên đầu nó.

Một người một chó rầu rĩ ngồi yên lặng cụp đuôi.

Rốt cuộc không còn tâm trạng ăn tiếp, Bạch Đốc ỉu xiu thu dọn bàn ăn. Bảo Bảo ngậm trong miệng quả tennis mới mua chạy đến cọ cọ bên chân cậu lấy lòng.

“Ngoan, chờ tao thu dọn xong sẽ chơi với mày.”

Cục lông vàng nghe lời chạy tới phòng khách ngồi lên sofa.

Một trận gió lớn từ ngoài cửa sổ thổi vào, cơn gió đêm cuối tháng tám mang theo chút se lạnh khiến Bạch Đốc rùng mình nổi da gà. Năm nay, mùa hè ở thành phố này kết thúc thật sớm.

Có lẽ là gió không lạnh, nhưng người lạnh.

“Gâu gâu!”

“?? Ó ơ, tao còn nghĩ mày bị câm, cư nhiên còn biết sủa đấy!”

“...” Bảo Bảo chạy đến bên cửa sổ, vươn hai chân trước rướn người lên nhìn ra ngoài.

Bên ngoài không biết đã đổ mưa từ khi nào.

Bạch Đốc nhíu mày, đột nhiên đắc ý cười rộ lên, cậu vẫy vẫy tay với cục lông vàng, “Đi, tao mang mày đi dạo.”

Bạch Đốc vừa lấy ô ra đã thấy Bảo Bảo ngậm dây xích trong miệng, hưng phấn quẫy đuôi đứng chờ ở cửa. Đợi chủ nhân của nó lấy dây xích ra, nó liền nhanh chóng chui đầu vào vòng cổ.

Xe chạy như bay trên đường, ngoài cửa sổ mưa rơi ngày càng lớn, con chó lớn bị cấm thò đầu ra cửa ngoài kính, chỉ có thể ỷ khuất gục đầu ngồi ở ghế sau.

Xe dừng lại trước cửa công ty, vừa mở cửa bước ra, liền bị cơn mưa bên ngoài xối xả đập vào mặt. Bạch Đốc quay đầu nói với Bảo Bảo: “Tao đi tìm Cố Cách, bên ngoài rất

lạnh, mày ngoan ngoãn ở trong xe chờ tao... không lên tiếng tức là đồng ý nhé!”

“Ô...”

“Tốt, tao sẽ quay lại ngay.”

Cuối cùng vì bị bảo vệ ngăn cản nên Bạch Đốc đành phải mang xe cùng với Bảo Bảo lái đến bãi đỗ xe.

Nửa tiếng sau, Bạch Đốc trầm mặc ngồi ở trong xe, cậu tựa vào ghế nhắm mắt lại. Cục lông vàng muốn chen lên phía trước an ủi chủ nhân của nó, nhưng không gian nhỏ hẹp chỉ đủ cho nó thò cái đầu ngóc nghếch lên.

Bạch Đốc không nói gì, cuối cùng khởi động xe, trở về.

Cố Cách vẫn chưa về, trong phòng tối đen như mực. Chỉ có ánh sáng mờ ảo phát ra từ màn hình di động của Bạch Đốc, ngón tay cậu dừng lại ở tên Cố Cách thật lâu mới do

dự bấm nút gọi đi.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, Bạch Đốc trong lúc nhất thời cũng không dám đem vấn đề nói ra khỏi miệng.

“Làm sao vậy?”

“Cố Cách...” Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện thanh âm của chính mình khàn khàn rất khó nghe, cậu dừng một lúc mới nói tiếp: “Anh vẫn ở công ty sao?”

“Ừ, còn một chút vấn đề nữa thôi, sắp xong rồi...”

“Trời mưa rồi.”

“Hả?”

Bạch Đốc nói quá nhanh, Cố Cách sững sốt một chút mới phản ứng kịp, “A, anh cũng không để ý. Yên tâm đi, đi ra ngoài anh sẽ gọi xe ngay, không bị ướt đâu. “

“Anh... dạo này công việc nhiều lắm sao, muộn như thế này mà còn bận rộn như vậy?” Bạch Đốc cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh trở lại, “Giám đốc có tăng lương cho anh không?”

“Không tăng anh liền đuổi việc hần.”

Tâm tình của Cố Cách dường như rất vui vẻ, Bạch Đốc còn có thể nghe được tiếng cười nhàn nhạt của người kia.

Bạch Đốc không nhớ được sau đó hần còn nói gì nữa, cậu chỉ qua loa đáp lại vài câu, sau đó treo điện thoại, trên ngón tay còn mang theo run rẩy.

Cũng không phải chuyện lớn gì, cậu tự an ủi chính mình.

Cố Cách không đến công ty, có lẽ là ở bên ngoài... Ra ngoài tìm người hỗ trợ sao? Nhưng sao trong lòng mình vẫn cảm thấy hoảng sợ, cũng không kiên định?

Khi Cố Cách trở về, trong phòng đã tắt đèn tối om.

Bão Bão nghe được động tĩnh chạy tới.

“Em ấy đã ngủ chưa?” Con chó chạy qua chạy lại quanh chân hần.

“Sớm như vậy đã...! Em sao lại nằm đây mà không bật đèn?” Cố Cách bị người trên sofa dọa cho hoảng sợ.

“Ngủ quên.”

“Đừng để bị lạnh, về phòng đi.”

“Cố Cách...” Bạch Đốc đi qua, vùi mặt vào vai hần, khó chịu đến không cách nào hít thở được mới mở miệng nói: “Thực ra..... thực ra không nhất định phải trở về, sống ở chỗ nào cũng giống nhau, chỉ cần có anh bên cạnh em thôi.”

Cố Cách ôm lấy eo Bạch Đốc kéo vào trong phòng.

“Đều đã thu dọn xong rồi, sao có thể không chuyển đi nữa. Em đừng nghĩ nhiều nữa, công việc lần này xong xuôi, chúng ta lập tức chuyển đi.”

“Lại là lập tức, anh...”

“Ngày mốt.”

“Hả?” Bạch Đốc thiếu chút nữa là lớn tiếng chất vấn hần lập tức nghẹn lại trong họng, “Ngày mốt cái gì?”
Cố Cách cởi ra áo khoác ngoài đã dính chút nước mưa.

“Muốn bàn bạc với em, không biết em có thời gian hay không?”

Bạch Đốc thật sự bối rối, một giây trước cậu còn là kẻ có khả năng bị lừa dối về mặt đầy hoảng hốt, một giây sau liền bị tin tức này đập cho choáng váng.

Cậu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thế cho nên thật sự không dám tin tưởng niềm vui này là thật.

Cố Cách vỗ vỗ đầu cậu, cười hỏi: “Ngốc luôn rồi sao? Em có thể dành ra hai ngày được không?”

“Hai ngày?”

“Ừ, muốn mang em đi gặp cha mẹ anh một chút, chuyển nhà trước một ngày hoặc sau một ngày đều được.”
Nói tới đây, Cố Cách tựa hồ có chút xấu hổ, hần chớp mắt không nhìn Bạch Đốc.

“Thật ra, cũng không nhất định phải làm luôn. Chỉ là... Chỉ là có cảm giác, hai việc này làm cùng nhau, có vẻ càng giống như ... chuyện trọng đại...”

Bóng ma trong lòng Bạch Đốc rất nhanh tan biến mất, cậu khó khăn nuốt khan mấy cái mới đem lời nói ra.

“Đương nhiên em... Chúng ta ngày mai liền đi.”

Có chuyện gì có thể so với việc anh làm ra vẻ bình tĩnh hứa hẹn quan trọng hơn.

46. Chương 46

Nơi bố mẹ Cố Cách an nghỉ cách thành phố của bọn họ khoảng chừng một trăm km, Cố Cách đã đưa họ về quê, nơi mà họ đã gặp gỡ và yêu thương nhau.

Bạch Đốc dậy rất sớm, vất vả lựa tới lựa lui một bộ quần áo tối màu.

“Không cần mặc nghiêm túc như vậy đâu, mẹ anh ngày trước rất thích màu sáng cho nên hai người rất ít khi mặc quần áo tối màu.”

Cố Cách giúp cậu thu lại đồng quần áo trên giường, “Cứ mặc như bình thường là được rồi.”

Sau một đêm mưa to, bầu trời dường như trong sáng hơn mọi ngày. Mất hơn hai giờ chạy xe, khi bọn họ đến nơi thì đã là giữa trưa.

Bão Bão đứng bên cạnh Bạch Đốc, không ngừng vẫy vẫy cái đuôi ảm ướt của nó khiến cho ông quần của Bạch Đốc vì thế mà lấm lem hết cả.

Không khí xung quanh vẫn rất ảm ướt, nhưng tâm tình của bọn họ giờ phút này lại trong trẻo giống như bầu trời xanh quang đãng kia vậy. Rốt cuộc Cố Cách đã không còn bị bóng ma của đoạn hồi ức đau thương kia đè nặng trong lòng nữa.

Lối đi vào khu mộ được nước mưa gột rửa cùng ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống không còn u ám như mọi ngày, Cố Cách có cảm giác, đây là bởi vì Bạch Đốc đang ở bên cạnh hần.

Hần cầm lấy bàn tay ướt đẫm mồ hôi vì khăn trương của Bạch Đốc, mỉm cười, ngón tay khẽ miết nhẹ lên lòng bàn tay cậu.

Trên tấm ảnh, mẹ Cố tươi cười ôn hòa, hàng mi cong cong rất giống Cố Cách.

“Ba mẹ, đây là Bạch Bão Bão, trước kia con đã nói với hai người.”

Con chó lớn nghe thấy tên mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn chủ nhân của nó.

Bảo Bảo họ Kim, Bạch Đốc cũng không sửa lại lời hấn, bởi vì cậu cảm thấy Cố Cách đang giới thiệu chính mình.

“Tiếc là nhiều năm như vậy rồi con mới dẫn đến gặp ba mẹ.”

Cố Cách đặt hoa lên mộ, cúi người, nhẹ giọng thì thầm với mẫu thân hấn.

“Mẹ, con hiện tại sống rất tốt, nếu mẹ và ba nhìn thấy được, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Khi ba còn sống luôn rất nghiêm khắc với con, nhưng người mẹ yêu thương nhất là con, mà ba thì thương mẹ nhất, cho nên cuối cùng ba đành chịu thỏa hiệp... Ba chỉ có hai yêu cầu, một là muốn con từ bỏ âm nhạc, còn cái kia... là muốn con cưới một người phụ nữ tốt như mẹ làm vợ.” Cố Cách nhin không được bật cười thành tiếng, “Cũng không biết trong lòng ông ấy nghĩ như thế nào... Đáng tiếc, không còn cơ hội thỏa hiệp.”

“Đứa ngốc này chính là vợ của con. Mẹ giúp con khuyên nhủ ba được không, đừng để ông ấy trách con.”

Cố Cách kéo Bạch Đốc đang đứng ngây ngốc đến, “Đên đây, nói chuyện với ba mẹ anh đi.”

Bạch Đốc luống cuống chân tay, gãi gãi đầu, “Bác, con là Bạch Đốc... Hai người có khỏe không?”

“...”

“...”

“... Trước kia mẹ anh đã từng kể cho anh nghe chuyện bà đã theo đuổi ba anh như thế nào.”

Bạch Đốc xấu hổ, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

“Bà đã vất vả trăm cay nghìn đắng mới khiến cha anh thông suốt, mỗi lần nhắc lại chuyện đó đều cười vô cùng đắc ý, chẳng ngại ngừng gì cả. Bà nói, Cố tiên sinh đã khiến cho Hạ phu nhân khóc lóc một trận, sau đó yêu thương bà một đời.”

“Mẹ anh luôn dạy anh phải mạnh mẽ kiên cường, thế nhưng anh cố gắng thế nào vẫn không bằng bà.”

“Cố Cách...” Bạch Đốc ngồi xuống, một tay ôm Bảo Bảo, tay kia vươn sang muốn an ủi Cố Cách.

“Ba anh luôn thích những người khí phách, chính trực. Em xem, Bảo Bảo ở ngồi kia, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, chà, so ra thì em cũng không bằng nó.”

“Này này chừa cho em chút mặt mũi chứ...”

“Không phải là hôm qua em đã chuẩn bị một bài diễn thuyết thật dài sao?”

“Anh!... Anh nói nhỏ một chút.” Bạch Đốc nghiêm mặt, nhẹ giọng nói: “Em quên mang theo rồi.”

Cố Cách thở dài một hơi, “Haizz, nếu ba anh vẫn còn sống, ông ấy sẽ thích con dâu vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ lắm đây.”

“... Bác à, Cố Cách nói đùa đấy ạ, người đừng để trong lòng ... Bảo Bảo!!”, Thanh âm Bạch Đốc đột nhiên cao vút vang vọng trong khu nghĩa địa yên tĩnh: “Kim Bảo Bảo, mày đang làm cái gì thế hả?!!”

“Sao mày dám...! Mau ngăn nó lại!”

“A a a dừng lại!”

...

...

Trên thân cục lông vàng tăn mát ra một cổ bá khí vô cùng hồn nhiên, nó bình tĩnh buông chân sau, cẩn thận tỉ mỉ quay đầu hít ngửi chỗ lãnh địa vừa được đánh dấu, nghiêm túc gật gật đầu, sau đó thông thả chạy về phía hai con người đang đứng ngây ngốc ra kia.

Trên khuôn mặt cương trực của ba Cố rải đầy chất lông ưu thương (nguyên văn là ưu thương a).

Bạch Đốc luống cuống tay chân móc khăn tay ra, “Bạch, bác Bạch, con giúp người lau nước mắt.”

Cố Cách run run khoe miệng, cố gắng bày ra biểu tình khinh thường, “Xem em có tiền đồ chưa kìa, sợ tới mức không nói nổi nữa rồi.”

Trên đường về nhà hai người đều im lặng không nói gì, chỉ có Bảo Bảo là thích thú thò đầu ra ngoài cửa kính, neho mắt hưởng thụ gió mát tạt vào mặt.

“Cố Cách, ba anh sẽ thích em chứ?”

“...”

“A a a.”

~

47. Chương 47

“Bạch Đốc, cốc đánh răng của anh đâu?”

“Em cất vào vali rồi, để em lấy cho.”

“Cả giấy vệ sinh em cũng cất hết rồi sao?”

“Không phải! Bị Bảo Bảo xé nát rồi.”

“Lấy cuộn mới đi...”

“Phiền lắm, anh chịu khó nhịn đi, về nhà rồi đi.”

“Bảo Bảo, cắn em ấy cho tao!”

“Gâu gâu~”

“Mày sửa cái gì hả, rốt cuộc là giấy ở đâu?!”

“Bảo Bảo! Kim Bảo Bảo buông cái vali ra ngay!”

.....

Sáng sớm, rồi tinh rồi mù.

May mà đồ đạc của hai người cũng không nhiều lắm, tính cả chai lọ trong bếp cùng với mấy chậu hoa trên bệ cửa sổ, thì vừa đầy mấy vali lớn, một xe tải nhỏ đã đủ chở hết.

Căn hộ này chỉ rộng 60m2, thêm đồ đạc nữa, không tránh khỏi chật hẹp. Phòng bếp rất nhỏ, có đôi khi hai người cùng đi vào, thậm chí ngay cả xoay người cũng thấy khó khăn.

Bạch Đốc vốn đã quen với cuộc sống sung túc giàu có, nhưng vào một buổi chiều hoàng hôn nào đó cậu vội vã thu thập hành lý, chạy đến căn hộ ở khu chung cư cũ kĩ này, muốn sống chung với người cậu yêu.

Từ những ngày đầu xuân se lạnh đến những ngày tháng bảy nắng chói chang, bọn họ đã quen hơi ấm của nhau, vì thế bọn họ muốn trở về ngôi nhà quen thuộc trước kia, để mỗi một mùa xuân, hạ, thu, đông sau này, sẽ không còn cô đơn nữa.

Mất vài tiếng đồng hồ đã có thể đem mấy tháng sinh hoạt đều nhét vào rương hành lý nhỏ hẹp. Căn phòng trống sau khi thu dọn xong tựa như một gốc bồ công anh bị gió cuốn qua, chỉ còn lại tro bụi tàn lả. Thật may, Bạch Đốc nghĩ, thật may vì cậu không phải là một hạt giống lang thang.

Mấy ngày nay thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, Cố Cách mặc thêm một chiếc áo khoác, thúc giục Bạch Đốc.

“Còn chưa đi sao?”

Bạch Đốc ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ quen thuộc, khẽ nói: “Em không nỡ đi.”

“Đi!” Cố Cách đóng cốp xe lại, kéo con chó ngồi vào ghế phó lái, “Bảo Bảo, mày lái xe đi.”

Cục lông vàng nhào vào trong lòng Cố Cách, liếm liếm mặt hắn.

“Anh không có tí tình cảm nào sao?” Bạch Đốc tức giận giậm chân bình bịch, thì ra chỉ có cậu tự mình đa tình, “Anh ở trên cái giường kia làm em đến không thể khép chân, bây giờ không thể mang nó đi, anh không thấy tiếc sao?”

“Chỗ khác cũng có thể làm cho em không khép chân được.”

“... Về nhà làm thử xem.”

“Dù sao thì sau này cũng không chuyển đi nữa, em cũng không còn cơ hội để buồn nữa đâu.”

“Phi!” Bạch Đốc mất tự nhiên nhìn về phía gương chiếu hậu, dường như tưởng rằng chỉ một câu nói của anh là có thể chuyển chủ đề nhé.

Mọi thứ trong nhà vẫn y nguyên như trước đây, dù đã lâu không có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Trong khoảnh khắc khi Cố Cách bước qua cánh cửa, trong lòng hắn bỗng sinh ra một loại ảo giác vô cùng quen thuộc, giống như một ngày bình thường khi hắn đi siêu thị về vậy.

Hắn đột nhiên đưa tay vào trong áo khoác, tự nhéo mình một cái thật mạnh mới có thể đè ép lại những xúc động đang không ngừng trào lên trong lòng.

Mấy năm qua, hắn một mực cho rằng mình đã quên, nhưng cái gối ôm màu xanh lam trên sofa kia bị con chó cắn rách, hắn vẫn còn nhớ rõ từng đường may không thẳng hàng trên mặt vải.

Bạch Đốc vẫn còn đứng ở cửa chăm chú quan sát sắc mặt Cố Cách, so với hắn cậu càng cảm thấy lo sợ bất an hơn.

Cậu sợ hồi ức giống như những lưỡi dao sắc nhọn, dù cho Cố Cách đã chuẩn bị tốt, lại vẫn đánh giá quá cao kiên cường của chính mình.

Bạch Đốc từ sau lưng ôm lấy Cố Cách, cậu cũng không xác định được, đem nơi này nguyên vẹn đặt ở trước mặt Cố Cách, đến cùng là đúng hay sai.

Ước muốn của cậu, chính là đem thân ảnh Cố Cách lấp đầy những khoảng trống. Cậu cũng muốn tự tay biến nơi lạnh lẽo này thành ngôi nhà ấm áp nhất của Cố Cách.

Cậu luôn chờ mong có thể cùng Cố Cách bước ra khỏi những hồi ức, hướng về phía trước.

Cố Cách dường như hiểu được suy nghĩ của Bạch Đốc, hắn vỗ mạnh lên vai người kia.

“Sớm muộn gì cũng dỡ mấy thứ đồ trang trí đáng ghét kia xuống!”

“Ừ.”

Bảo Bảo phấn khích, quấy loạn cái đuôi, cuối cùng nhào đến ngoạm lấy cái gối ôm cũ.

Hai người bận rộn một lúc lâu, trên người đều ướt đầm mồ hôi, Bạch Đốc lau mặt, thấy Cố Cách đang loay hoay sắp xếp mấy chậu cây bạc hà vừa mang về, tầm mắt lại không tự nhiên nhìn về phía mình.

Bạch Đốc cúi đầu kiểm tra một chút, không có gì không đúng a.

“Anh nhìn em làm gì?”

Cố Cách giống như không có việc gì quay đầu đi.

“Không nóng sao? Cởi quần áo ra đi, em treo lên cho.”

Cố Cách tránh khỏi tay Bạch Đốc, “Không cần, anh không nóng, anh đi toilet.”

Bạch Đốc khó hiểu, “Lau mồ hôi đi, đừng để bị cảm!”

Ăn cơm xong, Bạch Đốc nghe điện thoại từ công ty gọi đến, vừa quay đầu lại thì thấy Cố Cách đang ngồi nghiêm túc nhìn mình.

Bạch Đốc lập tức nhớ đến hình ảnh ba Cố lệ rơi đầy mặt.

“... Anh làm gì thế?”

Cố Cách bày ra tư thế lơ đãng, hất hất cằm với Bạch Đốc.

Bạch Đốc run rẩy đi qua.

Sao lại cảm thấy có mùi tức giận ở đây nhỉ?

“Em còn nhớ lúc trước đã nói cái gì không?” Cố Cách thâm trầm hỏi.

“Cái...cái gì? ... Không thể khép chân sao?”

“Em nói bị anh giành trước ấy, cho nên sau khi cân nhắc nhiều lần anh quyết định nhường cơ hội lần này lại cho em.”

“Cái quỷ gì...”

“Quỳ xuống!” Cố Cách dứt tay vào túi quần, lạnh lùng ra lệnh.

“!! Anh bệnh thần kinh hả!” Bạch Đốc nhìn ánh mắt Cố Cách có điểm kỳ quái, “... Anh khó chịu cái gì, không phải là muốn bày giờ luôn chứ?”

Cố Cách đá đá mũi chân Bạch Đốc, nhỏ giọng thúc giục nói: “Nhanh lên!”

Bạch Đốc quỳ một gối xuống, nuốt nuốt nước miếng há miệng, đưa mặt kề sát vào đùi quần Cố Cách, còn chưa kịp kéo khóa quần của hắn xuống.

Một bàn tay của Cố Cách bay đến in lên mặt cậu.

“Aaa. Sao anh đánh em?!”

Cố Cách chỉ tiếc rên sát không thành thét, “Không phải bảo em làm cái này!”

Bạch Đốc phẫn nộ đứng lên, lập tức bị đầu gối của Cố Cách đè lại.

“Quỳ nghiêm chỉnh!”

Bạch Đốc che mặt, uất ức quỳ lại.

“Đưa tay ra đây!”

Dựng thẳng ngón giữa, liền bị Cố Cách chop lấy.

“Móng vuốt của anh bị Bao Bao liếm hay sao mà ướt thế?”

Cố Cách trầm mặc, đặt vào trong tay Bạch Đốc một thứ gì đó vẫn còn hơi ấm, là hai chiếc nhẫn.

Bạch Đốc mở to hai mắt, thật lâu sau vẫn không nói thành lời.

“Mời nhà thiết kế, bởi vì quá phức tạp nên anh phải đi gặp anh ta bàn bạc mấy lần, tối hôm trước mới nhận được.”

Cố Cách lấy ra một chiếc đeo lên ngón áp út trên bàn tay trái của Bạch Đốc, sau đó đưa chiếc còn lại cho người vẫn đang sững sờ trước mặt đeo lên cho mình.

Bạch Đốc rốt cuộc cũng tìm lại được thanh âm của chính mình, “Anh... Anh gần đây chính là bận rộn vì cái này sao?”

“Em còn lằng nhằng gì nữa.” Cố Cách thúc giục nói, lỗ tai từ từ đỏ lên, “Em có thể hôn chồng của em rồi.”

Bạch Đốc vẫn còn kinh ngạc trợn mắt há miệng, Cố Cách mất kiên nhẫn túm lấy cổ áo cậu, kéo người kia sát lại gần, vừa lúc cậu ngáng đầu, hôn lên môi cậu.

Bạch Đốc cảm động đến quên cả rơi lệ, chân tay cứng đờ, cuối cùng nhẹ nhàng ôm chặt lấy thắt lưng Cố Cách.

Nụ hôn nóng bỏng của anh, nhẹ nhàng hòa tan em trong ấm áp và bình yên nơi anh.

Em đã từng nghĩ anh là gia đình của em, là thứ cả đời em đều muốn có được, em nghiêng ngả lão đảo đi thật lâu mới phát hiện, phong cảnh bên đường tất cả đều là anh.

Cố Cách, thì ra anh chính là con đường về nhà của em.

“Chúng ta làm đi, Bạch Đốc.”

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-cach-bach-doc-cua-anh-bi-roi-roi>